

Стр.155/7 -

В Царството на Петте сетива	2
Духовното просветление: Райско блаженство или Адско изпитание?	2
Храмът на сбъднатите мечти	4
Храмът на обречените - Ангели и Демони по пътя към „Обетованата Земя“	7
Царят на „Египетска земя“	9
Цената на Свододния избор - Входът е свободен едва на Изхода	10
Седмият Ангел и тайната на Бога	19
Приказки за лека нощ	24
Приказки за възрастни	26
Краят на Света	27
„Спящата Красавица и Седемте джуджета“	27
Малкият принц и тайната на Розата	28
„1 грам струва 12 милиона“	29
Новият Живот	32
Първият изпит на Човека и Първият изпит на Душата	36
„Елиза и Единадесетте бели лебеда“	40
Крайъгълният камък	43
Ключовият камък на Супергероите	47
Дървото на Живота	50
Парченце Шоколад	50
Хапчица Любов - „манна небесна“ от „Кивота на Завета“	51
Бог, парченце лимон и очите на Егото	55
„Опознай Себе си!“	58
„Капка море прави...“	63
Изгубеният ключ към Рая	67
Аз и Ти посред Рая... в търсене на изгубеното наследство... - съкровището на Аза	75
В очакване на „Царството Божие“	76
Сефирите - 12-те Божествени плода на „Дървото на Живота“	78
...по следите на изгубеното Знание.....	85
Скритото по-Знание	89
Езикът на Бог	92
Колелото на Цветните лъчи на Светлината	96
Алхимичната „Поничка на безкрайността“	102
Съкровището на Аза	114
„Пепеляшка“ вместо послеслов (Превод: Читателя)	119
10-те Божествени съвършенства (стр.13,38,146,148,155/7-18,21)	120
72-те сили: „Търпи и ще се избавиш..... ще си спасиш душата“?!“ (стр.155/7-56,65,69)	121

В Царството на Петте сетива

Духовното просветление: Райско блаженство или Адско изпитание?

Нашето Съзнание е люлката на нашата Душа – нейното обиталище, или по-скоро нейният космически кораб. Понякога тази люлка лети като комета и ни извисява до най-високите върхове на нашите мечти, желания и постижения. В такива моменти нашият бляскав и светкавичен Ум е хванал здраво волана на нашето Съзнание, за да ни отведе в страната на сбъднатите стремежи на нашата гениална и творческа Душа. Но понякога люлката на нашето Съзнание така ни приспива с монотонния си ритъм, че ние, унесени в дълбок и непробуден сън, пропускаме да се отблъснем от Земята за да се залюлеем отново към бленуваните си мечти. В такива моменти животът ни се управлява на „автопилот“, ръководен изцяло от нашето Подсъзнание, което ни държи здраво заключени в *царството на Петте сетива. Тогава последният буден сигнал в нашето Съзнание ни изпраща усещането, че сме просто роботи, контролирани от някакъв скрит чип.* (стр. 15, 21, 36, 143) В това царство, Умът ни, Душата и Съзнанието ни са абсолютно подвластни на нашите пет възприятия, разчитат и се доверяват единствено на тях – на това, което виждаме, чуваме, докосваме, помирисваме и вкусваме. Тези усещания са толкова силни, че всичко останало всява страх и несигурност в нашето Съзнание и то започва да се блъска между петте стени на материалния свят. Фактът, че сме свободни от отговорността да вземаме сами решения, ни дава сигурност и надеждност, и подмамни от безгрижното, но „шарено еднообразие на това сладко робство“, бърза да приспим Съзнанието си, за да не ни смуцава. От страх да не изгуби властта и преимуществата си, **Егото не позволява на Ума ни да получава, възприема и да разбира сигналите и информацията**, идващи отвъд тези пет стени. Още повече, активира механичните ни реакции към приятните и неприятни усещания, **подчиняващи Разума и Съзнанието на условните рефлексии**. Условните реакции ни пречат да опознаваме и разграничаваме качествата на нашите пет сетива. Защото всяко едно от тях притежава мощната сила да активира определени рецептори и центрове, чрез съответните хормони и сигнални молекули в нашите мозъчна, нервна и хормонална системи, при това с **ефекта на бумеранг**, чрез емоциите, които възбуждат, енергиите, които отключват, хормоналните метаболити, които остават да циркулират в телата ни. А какво би се случило, ако се опитахме да не реагираме на сигнала, получен от някое наше сетиво? И способни ли сме всъщност, да удържим тази реакция? Дали информацията, която получаваме е достоверна и изчерпателна? Изисква ли нашата активна намеса? (стр.21,34,54,111,132)

Непрекъснато се стремим да изпитваме силни усещания, доставящи ни удоволствие и вълнуващи преживявания, които на практика притъпяват нашата сетивност. Подобно на лютивия вкус, който потиска обонянието и рецепторите на езика да възприемат други вкусове и аромати, понякога дори с блокиращо и упойващо въздействие и върху другите ни сетива. Не само това, а считаме, че единствено когато приспиваме Ума си с различни посредствени дейности и развлекателни занимания, или чрез алкохол, дрога, успокоителни лекарства или други опиати, житейските ни дилеми се решават сякаш от само себе си. Считаме, че състоянието на доволство и екстаз, до което понякога или по-често ни довеждат тези занимания, ни отвежда най-близо до същността на Бога, и това напълно ни устройва, без да се замисляме, че всъщност временно сме изпаднали в безсъзнание, причинено от упойващия и хипнотичен ефект на емоционалните и/или андрогенните хормони.

Да бъдем доволни е нашата най-важна цел в живота ни като хора. Но можем ли да бъдем доволни постоянно, през целия си живот, без непременно да търсим

причина за да сме доволни? Нужно ли е непрекъснато да „дрогираме“ Ума си, за да ни кара да си мислим, че сме живи и доволни? И от къде всъщност идва недоволството?

Означава ли това, че без недоволството не осъзнаваме какво е доволството?

Истина е, **състоянието на не осъзнаване** - приемане без определяне на нещата, отключва възможностите на безкрайния потенциал. Когато изчистим Ума от хаотични мисли, той става по-възприемчив към посланията на по-висшите нива на Съзнанието. Когато не полагаме достатъчно усилия да развиваме сетивата на Ума си, ние сме склонни безгрижно, но и безотговорно да му позволяваме да бъде воден от нашите пристрастия и мрачни мисли, емоции, чувства и грижи. Така постепенно замърсяваме Съзнанието си и извора на чистите чувства в Сърцата си. Както вече разгледахме в темата за „Емоционалните хормони“, най-лесно за човека е да привикне към негативните си емоции и реакции, защото именно те провокират секрецията на силно упойващи хормони в организма. А след негатива идва наградата на емоционалната фаза на удовлетворение, именно вследствие на тези хормонални опиати. Когато по този начин редовно губим концентрацията на Ума си, неусетно демагнетизираме телата си, губим от Жизнената си енергия, активираме някое хронично заболяване, и дори предизвикваме разпада на собствената си уж нетленна и безсмъртна Душа. Всеки един външен дразнител, който позволяваме да ни въздейства, по един или друг начин, възбужда в телата ни определени химични реакции. Повечето от тези реакции отделят отпадни метаболити и дори токсини, които на организъмът ни е нужно време да изхвърли. Ако Умът е неспособен да контролира отговора ни на външни дразнители, **Съзнанието бързо се замъглява** от негативните усещания на физическото неудобство поради „клетъчното недоволство“ от замърсяването, или още по-лошо - от **недоволството на незадоволеното Его**. Фините вибрации на вкуса, зрението, слуха, допира и обонянието, са ценни източници, които ни дават познанието за есенцията на нещата и ни помагат да **развием сензорните си умения** за изучаване на различните нива на нашето Съзнание. Склонни сме автоматично да се подаваме на изкушенията и бързае да игнорираме и потискаме спонтанните изблици на радост, вдъхновение и творчески импулси. Сдържаме спонтанните си желания да дадем и споделим нещо от себе си, защото сме свикнали първо да си правим сметката, какво ще получим в замяна, пропускайки ценната възможност, която ни се предоставя! Нещо повече, **учим децата**, че ако направят това, ще получат онова, считайки, че **като ги изкушаваме с награда**, ще ни е по-лесно да ги накараме да извършат някоя, според нас, полезна дейност. Трудно ли е да накараме децата да се чувстват полезни? Та те жадуват да ни зарадват с уменията си, да изявят Себе си - да бъдат полезни – това е тяхната наградата.. Когато превръщаме истината в досада, а болестотворните изкушения в награда, обръщаме смисъла на нещата и отключваме порталите на недоволството в живота. (стр.12,54,80,95,104)

Капанът на изкушенията ни хвърля в дълбоката пропаст на страданието, идващо от нетърпението на очакваното възнаграждение, след което отново ни връхлита неудовлетворението. Без чистотата на Съзнанието, без светлината на Ума и будността на Сърцето, и без силите на Духа, трудно можем да излезем от тази клопка, независимо от IQ-то ни (коефициента на интелигентност), религията, вярата или силата на волята. Но както казва героя на актьора Пиърс Броснън във филма „След залеза“: „Най-добрият начин да преодолееш изкушението е да му се отдадеш напълно...“ Тоест, **единственият възможен Изход, който ни остава, след безумния скок в капана, е да се научим да владеем това, което ни изкушава.** (155/7-11)

АЛХИМИЯ НА ЗДРАВЕТО
Фиг.10: Царството на Петте сетива

Често се съпротивляваме на обстоятелствата, които не разбираме, от гордост бъркаме акта на отдаването с подчинението, и пропускаме даденият ни шанс за

абсолютно опознаване, чрез което можем да придобием властта и силата да преодолеем себе си. Трудно е да осъзнаем, че колкото по-упорито се съпротивляваме, толкова по-подвластни ставаме на **силата на изкушението**. Защото отвъд „Царството на петте сетива“, нашите сетивни способности са неограничени. Ако погледнем през оранжевия „прозорец на Зрението“, изграждащ фронталната стена на триъгълната призма на [фиг.10](#), символично изобразяваща нашето 3-D ([стр.17](#)) – триизмерното „Царство на Петте сетива“, ще установим, че от равнината на тази гледна точка то изглежда като къщичка. Именно нашите пет сетива са основата, върху която стъпваме, за да се проявим в материалния свят, за да се реализираме и да осъществим Душевните си стремежи. Търсещият изследовател е наясно, че **сетивата са основните инструменти на Душата и в нематериалния свят**, където тя също чува, вижда, помирисва, докосва, вкухва, в пъти по-силни степени.

И точно това е първата и основната задача на Душата, когато се проявява в грубия материален свят – да **опознае, да настрои и усъвършенства фините нива на петте си сетива**. В това се крие и смисълът на Христовия призив:

„И тъй, бъдете свършени и вий, както е свършен Отец Ваш, който е на Небесата.“ Кой е Небестият ни Отец? Виспият Разум, който вижда всичко, знае всичко и съобразява всичко. Когато овладеем петте сетива, ние ще се научим да **виждаме с Ума** си и да чуваме този Разум. Всяка крива мисъл, всяко нездраво чувство, внасят „смут в Небесата“, буквално „размътват водите на Съзнанието“ и „замъгляват очите на Ума ни“, подобно на нездравословната храна за нашите тела. ([стр.15,36,75,95,112](#))

Когато Съзнанието ни е замърсено с нечисти възприятия и мисли, Душата **страда**. Слизайки в материалния свят, Душата попада в затвора на тялото, за да изпита всички телесни наслади, но и мъчения и страдания, породени от желанията, докато не се **научим правилно да използваме Ума и Сърцето си**, да мислим, да чувстваме и да боравим със сетивата си. Подобно на гласовете или музикалните инструменти, с които певците и виртуозите изпълняват най-съвършените си хитове. И тяхното майсторство се състои в това, че са успели да овладеят до съвършенство моментите, дори частиците от мига, в който да активират или да изключат определен клавиш, струна или гласов тон. По същият начин ние можем да **се научим кога, какво и как да вкуваме, виждаме, чуваме, помирисваме и докосваме**, за да изучаваме, да усъвършенстваме, да ползваме и трансформираме енергиите, желанията, чувствата, емоциите, съзнателните си нива, телата си и средата, в която живеем. Защото, **петте сетива са клавишите на Душата, с които тя управлява физическото тяло**, за да активира определени енергийни центрове в Ума, Сърцето и Съзнанието ни. **Когато настройките са достатъчно чисти и хармонични, тогава Духът слиза и започва да работи, да твори, да усъвършенства Душата и да я подготвя за по-високите нива на Свръх-Съзнанието**, където тя също трябва да изяви себе си достатъчно пълноценно и съвършено, без да нарушава хармонията на Висшите Светове! Ако една Душа успее да внесе хармония в грубия материален свят и да я съхрани в себе си, то тя е готова да изучава и по-висшите изкуства на живота в **по-Висшите Светове**. От друга страна, всяка хармония, идваща в материалния свят от по-висши нива на съзнание внася определена дисхармония в недоразвитите Души на хората, но и стимул и мотивация. Не случайно **всяко красиво нещо в нашия свят бива опорочавано и разрушавано - негативен акт, който внася миг на хармония единствено в его-Съзнанието**, докато изкушението не го прикове с предизвикателствата на съвършенството. ([стр.114,133](#))

Храмът на сбъднатите мечти

„Не знаете ли, че сте храм Божий и Духъ Божий живее във вас?“ 1 Кор. 3:16

В това се крие и вечната, все още недообяснена дилема на християнството и неговите ереси: кой е Исус Христос? Господ, неговият Син или някой революционер-

самозванец? Защото нашите Души са „валутата на Господ“. (стр.29,42,45,74) Той ги разпръсква по света и ги праща да инвестират и да „строят храмовете на Божието царство на Земята, така, както е проектирано на Небето“ (Божественото въображение). Но когато Душата се увлече по силните и груби усещания на материалния свят, **от нейната индивидуалност се ражда Егото**, което я оковава с веригите на петте сетива в стремежа си да задържи ценностите за себе си. Недочули, недоразбрали, недовидяли и недоосъзнали, вместо да строим „обетованата Земя“, ние започваме да я бетонираме... Така „оставяме храмът си неосветен от благоволенieto на Духа Божий“. **Цял живот Егото инвестира недоволство в стремежа си да получи обещаният дял от „Царството“**. Едва в края на пътя си, Егото осъзнава, че това, което счита, „че му се полага по право“ не е нищо друго, а личната му егоистична илюзия, която в крайна сметка го праща там, от където е дошло - в Нищото. (стр.19,37,114)

Когато следваме посредствените си желания и страсти, водени от стремежа към емоционално, физическо или чисто егоистично удовлетворение, носещо недоволство или ненаситност, пламъка на Душевните ни стремежи постепенно гасне. Съзнанието ни губи скоростта и способността си да лети, а **Умът ни губи уменията си да управлява „свободната ни воля“ отвъд „триъгълната призма“ на 3D фиг.10 – третото измерение**. Така, животът ни постепенно преминава в дълбоката дрямка на заблудата, която всъщност ни лишава от ценностите, които бихме могли да генерираме в себе си, ако Съзнанието ни би било достатъчно чисто и будно. (стр.15,36,48,112,143,177)

Ако разгледаме **животинското царство**, ще установим, че за разлика от човека, всички негови представители от насекомите и водните, до бозайниците и хвъркатите, владеят сетивата си до съвършенство. Считаме, че те нямат емоции и разсъдък, но основната разлика между нас и тях е в членоразделната реч и в способността на ума да използва двигателния апарат за боравене с материята. **Съществената разлика, обаче, се крие в Егото. Чудно е да забележим, че животните нямат Его, или по-скоро използват егото си по далеч по-розумен начин от нас!** Те влагат Его-енергията (емоции и двигателни реакции) за самосъхранение и осъществяване на живота. **Как са се появили хищниците ли? Та дори и агнетата, които контактуват с човека започват да придобиват познатият ни Его-характер! Нима човешкото Его е заразно!?** Удивително е да знаем, че почти всички животни владеят **сетива, които са чужди за човека**, като интуицията, вътрешно зрение и вътрешен слух. Ако направим опит с един паяк, например, ще установим, че той разбира намеренията ни още преди да сме предприели каквото и да било действие. Означава ли това, че паякът чува мислите ни, разсъждава и реагира? Или **мисълта ни се излъчва чрез звук, конкуриращ скоростта на светлината, при това на общоразбираем език?** Все въпроси, за които не е нужно да чакаме науката, за да изследваме. **Факт е обаче, че пристрастеността, ненаситността и неспособността да се справим с рефлেকторните вериги на петте сетива, може да принизи съществуването на човеса под нивото на едноклетъчните организми.** Днес знаем от какво имат нужда микробите, бактериите и вирусите, за да се развият и просъществуват хилядолетия наред, но сме неспособни да разберем нуждите на клетките в собствения си организъм. Не осъзнаваме, че клетките ни нямат неотложна нужда от храната, с която непременно тъпчем телата си, например. Приемаме телата си и живота за даденост, след чиято консумация оставяме само отпадъците. **Това ли е стремежът на живота ни?**

Наистина ли считаме Господ за най-голямата маркетингова корпорация във Вселената, която е длъжна да задоволява консуматорските ни капризи и желания, при това **напълно безплатно и докато разхищаваме Живота си в Нищото?** Отказваме да осъзнаем, въздействието на собствените си мисли върху околната среда, защото ни се иска никой да не ги чува. Но когато сме „на ръба“, започваме да се молим на Бог да ни чуе. Считаме, че **Той непременно е длъжен да ни чуе и да изпълни**

молбата ни. Все още недоумяваме как и кога „блажените слепи ще прогледнат“, а дори не сме си направили труда да осъзнаем, че върховете на пръстите ни виждат, чуват, разбират и знаят повече от самите нас!!! (стр.28,29-31,32-36,56-59)

Ако сме способни на такова осъзнаване, **да видим докъде ще ни отведат днешните стремежи към удовлетворение и притежание**, които дори и днес могат да ни накарат да озверяваме „от глад“ срещу ближния, бихме започнали на мига свободно да създаваме блага за себе си и другите. На мига бихме се освободили от недоволството и мързела, и всяка негативна мисъл, емоция и стремеж за удовлетворяване на собствените си никому ненужни егоистични капризи. **Защото, както парче злато има стойността на парче хляб за гладния, а вчерашният хляб е безвкусен за богатия, така и скъперника би умрял от глад за парче злато.**

Ако **гениалният Ум, родил се в Исус Христос** още преди 2000 години, е осъзнал, приложил и изстрадал тази истина, за да ни покаже собствената ни заблуда в „Царството на Петте“ сетива, то още колко време ще е необходимо на собствените ни умствени способности да събудят заспалото Съзнание днес, **за да ни освободи от Егоистичните възприятия и пристрастия?** Защото днес, Съзнанието ни все още е будно единствено за позивите на Егото. И днес Съзнанието ни е все още подвластно на Подсъзнанието с неговите условни рефлексии към приятните и неприятни усещания. Днес сме **по-безпомощни от всякога** да държим „Кутията на Пандора“ заключена.

Някои от нас ще си кажат: „Как така, аз владея до съвършенство сетивата си и съзнателно взимам решенията в живота си?!“ Да, но въпреки това, все нещо недостига, за да получим желаното удовлетворение. Все някакво недоволство остава, което да ни мъчи... Независимо, че може да бъде предизвикано от състрадание, съчувствие или обич към някого, при всяко едно положение **боли, защото сме егоисти**, защото сме се привързали към някакво удоволствие или изпитваме някаква неосъзната нужда. Често чувството на **състрадание**, което се поражда, не е нищо друго, освен егоистичният страх, който изпитваме, от вероятността, че бихме могли да попаднем на същата съдба. **Съчувствието** би могло да предизвика подобна болка по същия начин, но поради бодливото лицемерие и смразяващото егоистично безчувствие към нечие страдание. Когато ни **боли от обич** или от силната дума „Любов“, тази болка е предизвикана единствено от **неконтролирания и неосъзнат стремеж към притежание** на обекта на нашето желание. За беда, днес често любимият човек бива приеман за даденост и лесно бива заменен с любимите кола, смартфон, бижу, дреха, лакомство, занимание или просто някакъв предмет, задоволяващ страстите и неудържимите желания. А когато позволим на безразличието да превземе Душата ни, заживяваме в илюзията на празните понятия. Ще си кажете: „Е, щом сме станали толкова безчувствени, тогава, защо изпитваме болка!?“ Защото това е болката на някой дълбоко страдащ вътре в нас! **Болката на нашата умираща Душа, убивана всеки ден бавно, но сигурно от коравото Сърце и черната мисъл!** Ако обичаме живота ще излъчваме само **радостни мисли** и благоприятни условия за себе си и ближния, **иначе няма как да ни е добре!**

Ако се научим да не пожелаваме нещата, които не са отредени за самите нас, да се стремим към самоусъвършенстване, да сме благодарни, да се грижим, да отдаваме нужното и да се радваме на това, което ни се дава – обстоятелствата, хората, условията, без да се поддаваме на капризи и недоволство, без да се стремим към притежание или да се привързваме към удоволствието, **то тогава всяко страдание ще изчезне, най-малкото защото в него ще открием желаното удовлетворение, нужният житейски урок или някоя отдавна очаквана радост, която не сме успели да осъзнаем.**

Опознавайки и овладявайки сетивата си, ние се учим да опознаваме, контролираме, изчистваме и подреждаме чувствата и емоциите си. Учим се как да работим със себе си и с енергиите, които генерираме чрез нашите чувства и емоции. За постигането на подобна и далеч по-усъвършенствана сетивност е необходим строг

подбор на храната, режим и хигиена на тялото, емоциите, мислите, чувствата, Ума и Съзнанието. Защото всеки хормонален стимул събужда нашата свръх-сетивност, с риск да ни завлече по-надълбоко в морето от изкушения, необуздени емоции и страсти.

Единствено в състояние на абсолютна чистота на тялото, сетивата и чувствата, и в светлината на Ума и личната енергия, ние можем да посрещаме всяка емоция с радост и спокойствие, до нейното пълно осъзнаване, смиряване и овладяване. **Цел, която би решила повечето от проблемите на днешното човечество, без каквито и да било опустошителни войни за надмощие било то вътре в себе си, у дома, в работата, в парламента, и изобщо в света и срещу ближния...**

Жизнената енергия е неутрална, за да поддържа баланса на живота, и от нас зависи, как тя ще бъде използвана и приложена. Ако днес непреодолимото ни желание ни кара да направим и да блеснем с добро, водени от ентусиазма на егото си, то утре нечие мрачно и непреодолимо его-желание непременно ще направи зло. За да има плодотворни условия за живот е нужно да не определяме качествата в другите и в себе си на добри или лоши, а да използваме балансирано дадената ни енергия и сили. Да правим това, което е необходимо за поддържането на личния и душевния баланс на другите. Не бива да забравяме, че нашето благодеяние може да причини нечие страдание, така, както нечие злодеяние може да ни донесе безценни дарове. Но ако нечие нещастие ни радва, или нечие щастие предизвиква нашето недоволство, то тогава несъмнено сме изгубили Душата си. (стр.37,148)

Ще си кажете, че в днешното ежедневие на непрекъснат стрес и всевъзможни външни въздействия, постигането на чистота на мисълта, личната енергия, чувствата и емоциите е абсолютно непостижимо. Но **ако се опитате само за седмица, или дори за 24 часа да поставите сетивата си под пълен контрол и в пълен покой, чрез избягване на каквато и да било емоционална реакция, дискусия, преценка, или консумация на вкусна и апетитна храна, напитки, музика, аромати, интригуващи покупки или други вълнуващи занимания, независимо от външните стимули и дразнителни, само за това толкова кратко време, ще откриете, че всичко е постижимо. Не само това, но ще откриете един нов и напълно свеж, независим и ободрен човек вътре в себе си. Човек свободен от негативни емоции, преценки, предубеждения, пристрастия, критика, съмнения. Човек пълен с енергия и радост, готов да твори и да се наслаждава на живота, независимо от обстоятелствата и абсолютно независим от Егото си.**

За беда, и поради ширещото се невежество, днешната политика решава проблема с „емоционалния баланс“ на гражданите по пътя на стимулиране на консуматорството и задоволяване на изкуствено възбудените необуздени нужди на населението. Подобен ефект на принудително предизвикана зависимост, има и „публичната емоционалност“ провокирана със стресиращи събития, „интензивно разтръбявани“ чрез масовите медии. **Масовото въздействие върху сетивата и емоциите насърчава потребностите и стимулира психологическите мотиви, пораждащи необходимостта от тяхното спешно задоволяване, без реална нужда. Контролът върху сетивата, емоциите и ненаситността, обаче, е лична отговорност. Изборът какво да ни въздейства остава личен.**

Храмът на обречените - Ангели и Демони по пътя към „Обетованата Земя“

Когато преди 3 500 години Мойсей дойде на Света, за да изведе поробения еврейски народ от Египет, той имаше задачата да го спаси именно от това царство на страданиято, това иго на петте сетива, оковани в болка и ненаситни нужди на Егото. Чрез различни личби по пътя към Изхода... по пътя към обещания Израил, Мойсей прокара Пътя на Осъзнаването. Мисълта за „обетованата Земя“, обаче, разпалва нови хилядолетни борби и войни на неосъзнатите човешки страсти. Или както отбелязва Апостол Иуда в Съборното си послание: „1:5. Искам да ви напомня, - макар да знаете

вече това, - че Господ като избави народа от Египтската земя, погуби отпосле ония, които не вярваха. 6. Ангелите пък, които не опазиха своето началство, а напуснаха жилището си, запази във вечни окови в мрак, за съда на великия ден.“

Мойсей учеше народа на въздържание и търпение, по пътя на които да овладее душевното страдание, за да се освободи от егоистичните страсти, които всъщност отклоняват човека от пътя към „обещаната обетована земя“. Тези, които не повярваха, не постигнаха мир със Себе си. А „Ангелите“, които повярваха и следваха Божиите заповеди, в мига, в който опитаха от „манната“ – благоволенieto на Бога, се възгордяха отново и тръгнаха след Егото си. А **възцари ли се Егото в Ума, Човек губи Вярата, Любовета, Себе си и Душата си – губи жилището си.** Неосъществените желания на Душата раждат мъки и страдания, неосъществените желания на Сърцето раждат болката и болестите, неосъществените желания на Ума раждат глупостта, илюзията, страстите и его-Съзнанието, а незадоволения Дух ражда разрушението и тлението. Става ясно, че във физическия свят човек може да си създаде куп недоразумения и сложни кармични дилеми, които могат да бъдат разрешени единствено по пътя на осъзнаването. Тръгне ли след Егото, обаче, човек на мига попада „обратно в Египет“. **А там цената на Осъзнаването е изключително висока и може да струва хилядолетия на страдание и мъчително невежество.** (стр.11,38,114,146)

Съвършенството дели една граница с изкушението, която е много тънка, както тази между енергийните вибрации на Ангела и Демона. Колкото по-съвършен и перфектен в своите мисли, действия и материален израз е един човек, толкова по-голяма е силата на деструктивната енергия около него, ако той не е успял да ликвидира демона на собственото си Его. (стр.155/7-12,50,76,81)

Защото единствено его-Съзнанието е склонно да превръща условните рефлексии на сетивата в рефлексорни вериги, с които ни приковава в създадения от „н-Его“ свят на престъпления и наказания, страдания и болка, страсти и нездрави желания, мимолетни удоволствия и ненаситност, нещастие и недоволство. Така, противоречивото твърдение на Петър Дънов придобива смисъл, а именно: *„Този свят ще се оправи, когато започнем да санкционираме доброто.“* Защото и днес доброто и красивото все още играят ролята на изкушения за Ума и Егото. **Личният ни Ум е абсолютно безсилен единствено пред Егото.** Защото *Егото в човека не е нищо друго освен необузданото пристрастие към величието на Аза*, често приемащ образа на Бог! и съществуващ единствено в Ума! **Ненаситността на Егото** ражда разрушителни емоции, болни стремежи и желания, чиито негативни енергии, трупани с хилядолетия, един ден, **съвсем спонтанно раждат демоните** на човешкото съзнание. Окултните науки определят демоните като абсолютно независими и нечовешки същества, забулвайки истината, че те са единствено **плод на невежото човешко Съзнание и Ума, неспособен да разпознава и овладява енергиите на разрушителното Его.** Когато храним безплодни амбиции, пристрастия, злоба, завист, ненаситност, алчност, страхове, съмнения и други негативни и порочни желания на Егото, включително **фалшива скромност**, и дори **стремеж към добро** и съвършенство, те имат свойството съвсем естествено да попадат в **гравитационното поле на тези демонични енергии, които бързо завземат съзнанието** и на практика „поробват“ материалното и астралното (безплътното) ни съществуване. Нужно е непрекъснато да държим Съзнанието и Силите си будни и чисти, за да разпознаваме и своевременно да овладяваме стихията на изкушенията, преди те да са попаднали в околото на Егото и завладели нашата същност, пускайки в Ума ни **отровата на его-Съзнанието.** (стр. 155/7-12)

Когато Съзнанието е неспособно да се освободи от **демоничните капани** на егоистичните желания, емоции, страсти, амбиции, изкушения, предразсъдъци, непрекъснато залагани от его-Съзнанието, тогава разумните и градивни прояви на Душата, Сърцето, Ума и Духа са ограничени до невъзможни. Демоните на его-Съзнанието държат в окови възможностите за нашето самоосъзнаване в „Царството на

Петте сетива”, респективно развитието и изграждането на нашите по-фини тела, и най-вече **освобождаването и израстването на Душата и Аза**. Така вместо да открием нашият „Йерусалим” попадаме в „храма на обречените” – в Огледалния свят на Егото.

Царят на „Египетска земя”

„И ще предам египтяни в ръцете на жесток владетел, и свиреп цар ще владее над тях – казва Господ...” Из Книга на Пророк Исаия 19:4.

Ако положим малко повече усърдие в опознаването на себе си, ще установим, че единствено **Въображението** ни е в състояние да управлява сетивните сигнали, да активира или да постави под контрол реакциите, които сетивата възбуждат в нас, в нашето умствено, физическо и емоционално ниво. Простото доказателство за това е баналният пример с лимона: представете си, че отхапвате от плода му и устата ви на мига ще се напълни със слюнка, пораждайки тръпките на онова стипциво чувство от вкусването на киселият му сок и от скърцането на зъбния емайл. Въпросът е **кой управлява нашето въображение?** Макар и родено от Ума, въображението, подобно на малко любознателно и палаво дете, е склонно да се привързва към своите въображаеми приятели – тези на Душата, Егото, Сърцето, Тялото и Духа. Фактът, че за човешкото въображение е трудно да си представи нещо абсолютно ново и никога неосъществявано към момента на неговите новородени представи, образи и идеи, ни подсказва, че в крайна сметка нашето въображение е заченато в Ума ни от един повисш и Универсален разум, черпещ от Безкрайното Съзнание и потенциал на Висшата сила, Висшият разум, Бог. **Когато заключваме въображението** си на чисто физическо ниво, за задоволяване на първичните нужди на Тялото, Егото, Ума или Душата, тогава **ставаме абсолютно неспособни да си представим нещо отвъд** субективните ни подсъзнателни представи, генерирани от петте сетива и първичните възприятия на Ума. По този начин отнемаме възможността на Ума, Душата, Сърцето и Духа ни **да се хранят с нужната им** светлина, свежа мисъл, Любов, творчески импулси, практични идеи, мир и блаженство. Не само това, а отваряме порталите на Съзнанието за контакт с демоничните същности, обитаващи зоната на астрала около нас. (стр.32-38155/7-7)

Често отъждествяваме въображението със склоността към фантазиране и вживяване в нереалистични представи. Но **въображението не е нищо друго освен** визуализация на нашите мисли, желания, мечти, стремежи, амбиции и намерения. Благодарение на него ние успяваме да материализираме живота си. **Единствено въображенето е в състояние да сътвори или разруши собственият ни живот**, в зависимост от това, с кого му позволяваме да се сдружава – със светлата и свежа мисъл в Ума, идваща от Висшето Съзнание, или с ненаситните желания на Егото, напоявани с тъмните води на Подсъзнанието. (стр.15,36,95,101,116,143) Но ако овладеем изкушенията и „гладните его-мъки” в „Царството на Петте сетива”, **тогава ще можем да си изковем его-броя и дори да я превърнем в нашия „Йерусалим” – бибрейския град на Силите и Светлината**. Именно там можем да работим със сетивата на Ума, Сърцето, Съзнанието, Духа и Душата. Така Въображението се превръща в Зрение, а ако успеем да осъществим взаимодействие с Висшия Разум и с Любавта – в Творение. (стр.155-18,29,32)

Ролята на въображението е скрита и в смисъла на пророчеството на Исаия: „19:23. **В оня ден ще има широк път от Египет** (сетивния човек) **до Асирия** (умствения човек); **и Асур ще прихожда в Египет** (контрола на Ума над тялото и сетивата), **и египтяни - в Асирия** (въздействието на Егото върху Ума); **и египтяни заедно с асирийци ще служат Господу**. (Егото и Ума, служещи на Висшия Разум) 24. **В оня ден Израил** (духовният човек, имащ власт над Егото и Ума) **ще бъде трети с Египет и Асирия; благословение ще има посред земята** (осъзнаване ролята на Егото и силите Ума и Съзнанието, облагородяващи Живота). 25. **която Господ Саваот ще благослови думайки: благословен да е Моят народ – египтяни** (човекът с развитите сетива, по пътя на чистотата на тялото и чувствата), **и делото на ръцете Ми – асирийци** (човекът с

развитите мозък и умствени способности по пътя на разсъдението и усърдната работа), *и наследие*то Ми – Израил. (човекът станал едно с волята на Божия Дух – Висшият Разум)”

Цената на Свододния избор – Входът е свободен едва на Изхода

Преди две хиляди години, в началото на залеза на Тракийската цивилизация, разкъсвана от завистта на Елинския „хай-лайф“ и борбата за надмощие на разрастващата се на Изток Римска империя, точно в центъра на новите римски завоевания по Светите земи, **избухва Огъня на едно неугасващо и всемогъщо Съзнание**. Така както Тракийската култура, съхранявала хилядолетия наред така наречените днес „христови ценности на безсмъртието“, влагайки ги в принципите на благоразумното развитие на йерархиите на обществото, изчезва сякаш в нищото, така сякаш от нищото се появява Исус Христос, чужд за своя еврейски народ, но готов заради неговите страдания да поеме на раменете си Световния Кръст. Също като тракиеца Прометей, осветил човешкото Съзнание с Огъня на Знанието и страдал заради това, прикован за скалата на Егоистичните мъчения хилядолетия наред, така и Исус с готовност отива на Кръста на безпощадното човешко невежество. (сmp.114,146) Триста години след Христовото разпятие, в безсилието на борбата срещу Христовото Съзнание, Рим склонява да приеме Християнската вяра и църква като универсална. Днес Светът се крепи именно на тази вяра, овладяла необуздания „Римски Дух“.

Исус Христос дойде, потопа се и излезе невредим от Кръстовия Ад на Петте сетива, за да проектира в човешкото Подсъзнание, Самосъзнание и Съзнание, в **самите нас, „Царството Божие“** - царството на мира, радостта и Любавта.

Вярваме, че познанието е сила и днес търпим последствията от една такава арогантност, за която утре ще платим, не с блажено, но с мъчително страдание от това невежество. Защото **всяко познание е отговорност!** Знанието изисква чиста мисъл, разсъждение, търпение, усърдие, смирение, умение, прилагане, милосърдие, опрощаване, състрадание, подчинение и пълно отдаване на управляващите го закони. Считаме, че пътят на ученето е пътят на пробата и грешката, но **когато познаем и влезем в Любавта, осъзнаваме, че там няма място за проби, грешки или прошки**, там Знанието и неговият закон действат с пълна власт и пълна сила. Там е само служене и прилагане, приемане и отдаване. Това е Пътят на Сътворението на Новият Свят. **Сътворение с Любов, а не с войни, разруха и насилие**. Този Свят, който Господ сътвори в Началото на всички времена, и който Адам и Ева разрушиха с грехопадението си... С кое грехопадение? **С прелюбодеянието си към Бога и отхвърлянето на Свободната си воля**. (сmp.155/6)

Всяка забрана сама по себе си е **символ на авторитет и власт над Знанието**, но и изкушение за Ума, Егото и Въображението. В същото време обаче, **забраната е изпитание на вярата и доверието**. В този смисъл издаващият забраната носи отговорност към своите „ученици“, а „учениците“ дължат нужното доверие, уважение и усърдие за спазване и изучаване на даденото познание (забраната). Най-лесният начин за невежия ученик да си научи урока е по пътя на личния опит..., на пробата....

Престъпването на забраната на ближния, обаче, още повече на този, който дава живота и богатата, не е проба по пътя на личния опит, а престъпване на личната воля, т.е. **престъпление!** Личната воля е първата собственост на Бог, който е дал от тази своя собственост и на човека. **Свободната воля е първата лична собственост на Адам - Първият човек**, дадена му от Бога, след като Бог му дава Живот чрез Дъха си. Едемската градина и Дървото на Живота, са дадени от Бога на Адам да ги пази и да се грижи за тях. **Бог даде доверието си на Адам** и му осигури всичко нужно: даде му за храна всякакви дървета, плодове и треви, даде му да господства над животните, даде му жена, и му даде само една забрана: да не яде от дървото посред рая.

Доверието е акт на даване на свободна воля и Любав на Адам.

Поверяването на рая и забраната, са „прехвърляне на отговорност върху чужда собственост” – градината на Бог, но не и на самата собственост.

- **Първото престъпване** на Адам срещу личната собственост на Бог, е че **хвана вяра на изкушението**, а предаде доверието на Бога, т.е. **измяна**.
- **Второто престъпване**, е че **злоупотреби с доверената му отговорност** (да пази градината), но не се отказа от свободната си воля да избере да вкуси, т.е. **измама**.
- **Третото престъпване**, е че **открадна** – посегна към забранения плод, т.е. **кражба**.
- **Четвъртото престъпване**: **вкуси** – **наруши волята и собствеността на Бога** и яде от забранения плод, т.е. посегна към чуждата и забранена собственост, без дори да пита, т.е. **нарушение на чужда собственост**.
- **Петото престъпване**: **скри се от Бога** – опита се да скрие истината, **излъга**.
- **Шестото престъпване**, е че **хвърли вината за престъплението си върху Бога**, който му е дал жената, и с това опорочи доверието на Бог – т.е. **лъжесвидетелство**.
- **Седмото престъпление е, че стана роб на вината** – т.е. **отрече се от свободната си воля**, като се оправда със „Жената, която му дала да яде”, сякаш не е имал право на избор да вземе сам решение дали да яде забранения плод – т.е. **„невменяемост?”**.

Адам предава наведнъж всичките си ценности, дадени му от Бога, за да оневини нарушението си срещу Божия закон: свободната си воля; доверието на Бог; благата, дадени му от Бог; жена си; и честта, да отстоява избора си, бил той и грешен.

Слабата Вяра ражда греховете, а от греховете никнат престъпленията. **Първото престъпване на Свободната Воля води към следващото.** А от един грях се раждат хиляди, милиони грехове, престъпления. Но Бог е благосклонен.... Направи и облече с дрехи Адам и Ева и ги изгони извън рая, в пустата земя, като изпълни волята им да бъдат като богове – т.е. след като си получиха първия урок по Вяра, Истина и Любав, им даде шанс да направят своя рай. След време Бог навестява синовете му, за да види делата му, и да го изпита дали е осъзнал и изправил греха си. Бог поглежда благосклонно към закланите агнета, поднесени му от Авел, но към земните плодове, дарени му от Каин, не поглежда. Това огорчава Каин и Бог му казва: *Битие, 4:7: „Ако правиш добро, не повдигащ ли лице? Ако пък не правиш добро, то грехът стои при вратата; той те влече към себе си, но ти владей над него.”* Вместо да размисли върху думите на Бог за чистотата на Сърцето, за това какво е добро и зло, за гордостта и за греха, които могат да дойдат от стремежа към безгрешност, към Доброто и към благоволенieto на Бога, Каин отива и убива брат си Авел...

Та и до днес, единственото, което сме разбрали от Библията, е че Адам бил изгонен от рая, защото ял някакъв плод и Бог се зарадвал на закланите агнета на Авел, затова Каин го заклал него...

Бог изпита Каин в **устойчивостта му в Доброто**, защото Каин принесе в дар плодове, а не заклани животни. Защото ако сме наистина добри ще сме радостни и няма какво да ни тревожи, че някой не проявил внимание към добротата ни...! **Защото доброто не е за гордост и почести. Доброто е първопричината, с която Бог твори!** Ако Бог е можел да ликвидира с престъпленията на Адам и Ева, би им простил за миг!

Но поради не-Знанието им, родило невежеството и невменяемостта им в греха, Бог благоволи към тях и ги изпрати да се учат, а после ги изпитва, за да види как се спазват заповедите му. Кои други заповеди? Бяха ли в рая? Бяха! Знаят ли какво е Добро? Знаят! Знаят ли с какво да се хранят? Знаят! Познават ли растенията и животните? Да! Знаят ли, че могат да раждат деца? Знаят! Знаят ли кое е лошо? Е нали ядоха от плода, зачи знаят! Тогава защо и днес колим животните, а престъпленията и греховете продължават да се множат като гниди?

В Рая Адам и Ева може да са били голи, но първо са били чисти, т.е. невинни! Когато яли от плода скрили голотата си! Защо? Защото са яли плода за познаване на

доброто и лошото. Защото са разбрали, че са сгрешили, че вече не са чисти! Вместо да се изчистят, те скрили мръсотията си. С какво я скрили? С още повече мръсотия!

Какво е Зло? Познанието на невежеството, стремящо се към власт. А какво е невежество? Не-знание в отсъствие на Вярa в Доброто! Какво е грях? Престъпване на Свободната воля в условия на съмнение към Себе си и ближния! Измяна в Любовта към Бога. Какво е съмнението? Изпит в Доброто! Какво е изкушение? Изпит в Любовта и Вярата.

Претенцията на Първородния грях на Човека – Его-Съзнанието, е да познае и да има живота на Бога. И Бог изпълнява именно тази воля на Адам и на Ева праща ги в пустата Зема, да сътворят своя Рай и да познаят вечния живот. Но вече не живота на Човека или на Бога, а този на Егото, на което Адам повери Свободната си воля, дадена му от Бога. **Това е наследството на Авел и на Каин – поробената свободна воля на Адам. От кого е поробено това наследство? От Вината! От Егото! И от Злото! Наследството има трима собственика преди Адам, а какво остава за Каин и Авел....**

Първият син на Бога е Божието Аз – знанието на Бог за творението Му, за тъмнината, за светлината, за Доброто, за Живота и равновесието. Бого-Знанието.

Бого-Знанието е познанието на Бог за Себе си - Аза. Бог се вижда в Знанието си.

Първият син на Бого-Знанието е Човекът – Бог вдъхна на Адам Живот от Аза си - Душа и Знание, даде му Вярa и Любов – Доверието си. Даде му храна и му повери грижата за Земята, Живота и растенията, и да властва над животинското царство.

Първият син на Човека Адам е Его – съ-Знанието, родило се от Мисълта на Аза в богоподобния Човек. Адам вижда образа си в очите на Бог - в образа на Бог - Его.

Първият син на Его е Его-Съзнанието – Адам вижда Бог в Себе Си. То казва на Адам: „Той вдъхна от Него си, значи аз съм Его“. Егото осъзнава Себе си, в мига в който Съмнението, заразява Съзнанието! Когато Адам пожела Его – образа на Бог.

Първият син на Его-Съзнанието е Прелюбодеянието – което казва, на Адам: „Щом Той вдъхна на н-Его, значи и аз съм.“ Его-Съзнанието се ражда, когато образа приравнява себе си с Бог при вида на забранения плод. Когато Адам реши, че щом Бог му е дал да бъде като него, значи и забраненото му е разрешено. Т.е. когато Адам решава да посегне и да вземе вечния живот и знанието на Бог, без да е поискал и получил разрешение от Бога си. Когато образът (Его) се е счел за равен на създателят си (Бог). **Четири Греха и Сдемте Престъпления идват от Първородния Син на Човека – раждането на Его - първото знание на Човека, съ-Знаване на богоподобие.**

Коя е причината за грехопадението? Не-Съзнаването на Доброто от Адам и Ева. При мисълта, че могат да получат, да са богове, Доброто и Вярата им се изменят.

Съмнението в Доброто е Първият грях на Адам и Ева – подложиха Доверието и Любовта на Бога на изпит! и родиха първия син – Его-Съзнанието. (забранения плод!)

Вторият грях на Адам и Ева – пожелаха забраненото на ближния – на Бога си!

Третият грях на Адам – Изкушението – посегнаха и вкусиха от забраненото,

Прелюбодеянието е Четвъртият им грях – познаха Егото преди Бога и преди Себе си, т.е. преди Аза си, което ги вкарва в престъпленията срещу Бога. Така Егото на Адам започва да твори, не вечен живот, а вечен грях. Как Бог е могъл да се справи с това заразно Его-Съзнание, освен да го изпрати в изгнание, докато Човек се осъзнае?

Адам, се отрече от Създателя си. Отрече се от Бог и Свободната си воля, преди да познае Себе си и да проучи Дървото. Счете се за равен на Бога, без да е добил опита и знанието му! Без да е отдал на Бог нужното за дадените му блага – Любов, Доверие и Благодарност. Усъмни се в Бог, но не и в Змията. Не се усъмни и в забранения плод!? **Образецът (Адам) е първообразен на Бога, но невежеството равно ли е на Знанието?**

Какво е Аза? Знанието на Бога.

Какво е Съ-Знание? Знанието на споделения опит.

Какво е Его? Познание за Аза. **Какво е Его-Съ-Знание?** По-Знанието на Егото за Познанието на Аза. Т.е. **по-Знание в трето лице.**

Какво е по-Знанието? Разбиране за Знанието. Научаване за съществуването му – т.е. получаване на информация (представа) за Знанието, но не и на самото Знание.

А как може Знанието да познае себе си? Когато Аза осъзнае и види Себе си! **Бог е осъзнал Себе си в тъмнината и е видял Аза Си в Светлината и в творението Си!**

Как може съ-Знанието на Човека да „по“-знае какво е Знанието (Аза)?

Като придобие опит и види Себе си в Знанието на Аза. Какво прави Адам? Реши направо да вземе опита на Знанието, т.е. позна образа си, „опита Егото си“ (*изяде плода на свободната воля*), без да Се познае, но видя Себе си в жената, която пое вината!

Защо Адам прелюбодейства с Бога си? Защото видя и позна образа на Егото си в **Огледалото на Его-Съзнанието - Съмнението**, и си казва „Той съм аз“ – сравнява образа си с образа на Бога с очите на Его-Съ-Знанието си и пожелава образа на Бога си преди да е познал собственият си образ. Първото, което Адам осъзнава при вида на забранения плод е Его (съзнаването за подобие на своя образ с образа на Твореца си, а пожелавайки знанието и живота на Бога създава Его-съзнанието). Т.е. преди да добие Знание за творението на Бог, преди да познае Себе си, Адам получи знанието на Его.

Няма как да познаем Себе си през очите на Его-Съзнанието, защото неговото познание е **знание за Его** – за образа в огледалото, лишено от съдържание. То вижда само Его. Его-Съзнанието **не вижда Човека**, а само отразения образ на Бог (Аза) в огледалото на Его!

Кой зачена Его-Съзнанието? Изкушението? Забраната? Мисълта, че човек може да бъде като Бог? **Бого-по-Знанието на Аза в Адам?** Окото, което се съблазнява? Окото, което вижда собственото си отражение в блясъка на ближния? **Умът, който се стреми към притежание?** Или блясъка заслепяващ състраданието в Сърцето? Или съмнението, което разклаща вярата в Доброто на Бог и в Любовта Му? **Съмнението или стремежа към власт и притежание заслепяват Сърдечните Очи на Човека и отнемат паметта на човека за Доброто?** Бог вдъхна живот на Адам и му даде волята си да се грижи за Земята и Живота в райската градина, повери му живота на всички растения и животни в нея. Давайки му тази отговорност, Бог е длъжен да предпази самия Адам от тази част на познанието за Знанието, която има силата да се обърне срещу самият живот. Как е могъл Бог да предаде на Адам това Знание, без да изипта Сърцето и Ума му в устойчивостта да притежава, да се грижи и да защитава достоянията на Бога? Затова Бог издава забраната и изпраща Змията, която да научи Адам шо е **Познание на Добро и Зло**. Тогава Кой зачена Егото, което накара Адам да яде плода? Бог вложи цялото Си Знание в Адам и го „облече“ с Образа Си, запечатвайки с н-Его отговорността на Човека да се грижи за Божието творение. Нероденото Знание на Адам (не-знанието му), изкусено от величието на Божия образ, ражда Невежеството му при появата на съмнението в Доброто, Любовта и Доверието, които Бог даде на Адам. Его-Съзнанието е плод на Невежеството, родено в отсъствието на Добро, Вярa и Любoв в познанието. Но никое Познание не е повече от Знанието! **Как се учим на добро?**

Бог, обикна Аза си и посади от него в Сърцето си - посред Рая „Дървото на Живота“, раждащо Знанието и Живота. **Човекът избра Егото си вместо Бог и вместо Себе си** и посади от него в „двора от тръни“ – в собственото си Сърце, „Дървото на Греха“, раждащо грехове, пороци, престъпления и смърт. **Но Човек не позна и не обикна Егото си, защото първо се отказа от Любовта – от Бога си, и защото в Его – в огледалния образ няма Любов, няма Разум, няма сетива и чувства – а само едно познание, отразено от трети образ – в Его-Съзнанието, замъгляващо Човешкия разсъдък и Съ-Знанието на Сърцето.** Адам избра вечния живот, отхвърляйки Божията воля и отказвайки се от собствената си свободна воля – Самият живот, и отиде в робството на Его - влезе във вечния живот на греха. Всяко раждане на човека от Адам и Ева насам е възкръсване на его-живота в смъртта на греха, т.е. вечен живот на Его-

Съзнанието – на невежеството. Докато се отричаме от Себе си пред его-стремежите, ние следваме Адам.

Всяка мисъл след вкушването на плода води към следващото падение, докато...

Да не би да си мислим, че докато не дойде някой да ни спаси, да изкупи греха?

Но такова понятие, такова упражнение, такъв „закон за изкупление“ не съществуват. **Защото Бог не наказва, а само изпълнява.** Единственият, който понесе Божият гняв това е Змията и то само за да ни хапе, защото сме се провалили на изпита по Добро, Вярa и Любов!! Исус Христос дойде след Мойсей да ни покаже единственият „Изход“ не от „Египет“, а от Нищото на Его-Съ-Знанието!

Но докато „не оставим майка си и от баща си“ - Адам и Ева – съмненията и предразсъдъците, **докато не се отречем от наследството на Адам**, ние няма как да видим изхода, защото ще си останем заслепени от блясъка на Его. **Защото и до днес Адам зове човека да изкупува греховете му пред Бога....** Подмамени от тази Его-иллюзия правим деца и поколенията идват с идеята, че ще поправят живота, но вместо това отново го развъртаме в борба за привилегии, власт и притежания. **Продължаваме да се храним с плодовете на Адамовото дърво....** И колкото пъти **посягаме към забранения плод – Егото**, толкова пъти отваряме „Кутията на Пандора“.

В първия миг, в който непреодолимо пожелаем да притежаваме нещо, в този миг раждаме его-Съзнанието си. В първия миг, в който придобием това нещо, предаваме свободната си воля на н-Его. И колкото пъти в живота си помислим, че притежаваме нещо, или пожелаем да притежаваме, в **толкова по-покорни роби на Егото ставаме.** Толкова по-тежки и здрави стават его-веригите „в Египет“ – страната на страстите, амбициите, страховете, болестите. Но и толкова по-високи стават огледалата и по-дълбоки порталите на Асирия - страната на изкушенията и заблудите на Ума.

Бог е вложил в нас цялото си Знание и е дал образа Си, за да ни се радва, а не да злоупотребяваме с н-Его един срещу друг и срещу Бога. Когато се предаваме на Егото, ние тръгваме след н-Еговия блясък и излизаме извън Себе си, т.е. вече не сме в Аза Си.

Докато не проумеем, че единствените неща на Този Свят, които можем „да притежаваме“, като лично своя собственост са:

- Вярата в Господ,
- Любовта на Бога (Аза дал ни живота, Дъха си, с който дишаме) и
- Свободната си Воля,

и при това да ги пазим с цената на Егото, и да ги заслужим с Доброто, Вярата и Любовта си, то животът ни ще бъде лишен от смисъл и пропилян в „Египет“ и „наказателния ковчег на Его-Съзнанието“.

Бог вдъхна от Аза си на Човека, даде от Душата Си и я праща на Земята, за да се грижи за Земята и да изучава знанията за Живота, за Човека, за растенията, за животните, за Земята, за Вселената, за Бога, за Доброто и Злото, за равновесието, за силите на съ-Творението и т.н.. Прекарваме целият си живот в борба за морални и материални придобивки и накрая изчезваме като пепел в пустиня и нищо от това не можем да вземем със себе си, нито пък самите себе си! С нищо от това не се ползва и Душата ни. Защото нищо ценно не сме научили, нито пък сътворили, и нищо от това, което сме разбрали или направили е било в полза на Бог или на ближния. **Нещо повече!** С глупостта и невежеството си заключваме Душите в мъртви пространства, **без изход.** Бог даде Живота, изобилието и Любовта си на творението си - на Адам и Ева. Изтърпя престъпленията им. Но не отне живота им. Не отне Дъха си от тях. Не поиска и нищо в замяна за дадените Живот и блага, нито откуп за престъпленията им. **Даде шанс на Душите им да се учат, за да превъзмогнат невежеството си.** Защото Бог е неизменен в Любовта и Вярата Си в Себе Си и в Творението Си. Той Знае! А ние?

Именно Любовта и Истината са „Херувима“ и „пламенния меч що се обръща“, при входа на Едемската градина, които Бог постави да пазят Дървото на Живота. (Битие 3:24)

Само Любовта и Истината не можем да излъжем. Опитаме ли се да ги излъжем, губим Себе си и влизаме в Огледалния Свят на Его-Съзнанието. (стр.37-38)

Но когато самото его-Съзнание попадне под властта на Его (стр.155/7-9), то започва да вижда греха, престъпленията и грешките. Защо? **Защото явно човек няма памет за доброто! В мига, в който вкуси от Доброто, човек се забравя и тръгва след н-Его!**

Добре му е! Значи е Добро! И тръгва като агне на закол! Да „пасе“ от Доброто!

Е как така, толкова ли сме невежи? Ако човек не носи Доброто в себе си, бързо забравя какво е добро и се подава на изкушенията. Почва да „преяжда“.... Но не забравя Злото! А когато преяде, дори не го и вижда – ослепява за злото! Свидетели сме, как его-Съзнанието заразява и обрича човечеството на хилядолетни страдания. Защото грешника вижда на всякъде грях, но може ли да се оправдае, като осъди чуждия грях?

Първият изпит на Доброто в Човека е Съмнението. Започне ли човек да се съмнява (оглежда) губи твърдостта на Волята си **Какво е Съмнението?** Бляска на Его в огледалото му – в Его-Съзнанието!
Вторият изпит на Доброто в Човека е Изкушението! Поддаде ли се на бляска на Его, човек изменя на Вярата и на Любовта си, губи волята за Доброто в Себе си. Защото се отказва от Аза и тръгва след Его. **Какво е Изкушението?** Вярата в Его-Съзнанието, която престъпва волята на Аза и на ближния.

Кога човек губи Доброто в Себе Си? Когато започва да се съмнява дали няма и по-добро! Но Бог дяде цялото Добро на Човека! Създаде тялото Му и Му вдъхна живот. Даде му Ума, за да се учи и да разсъждава върху Божието творение. Даде Му Сърце, за да живее, да чувства, да люби и да твори в съ-Знанието на Любовта на Бога. Вложи от Светлината Си в Душата на Човека, за да богатее, да се развива в изобилие и да пази Божието творение на Земята. Даде Му Духа си, за да го води по стъпките на Бога.

Ако не успяваме да познаем, изучим, развием и приложим Доброто в Себе Си, защо считаме, че навън ще открием по-добро? Тръгвайки да търсим по-доброто извън себе си, ние сами си налагаме ограничения, а с тях и недоразбраните определения за добро и зло в живота. Така си затваряме очите за доброто и тръгваме след злото.

А когато желанието за Бого-По-Знанието попадне в невежия Ум, стремящ се към власт и превъзходство, то на мига се превръща в Его-Съзнание, раждащо пороци и грехове. Не случайно Древногръцката митология представя еманациите на боговете като егоистични и ревниви същества. (стр.38,114,146) Знаейки това, Бог казва на Адам: „в който ден вкусиш (от дървото на познанието), и без друго ще умреш“ Защо? **Защото Адам посегна към бляска на Бог и се отказа от Себе Си.** Вкусвайки забранения плод, Първият човек обрече човечеството, обръщайки смисъла на добро и зло. Но нима един човек, Първият човек, е виновен за днешните ни грехове?

Нима Бог не вдъхна Любов на Човека? Та ако не го бе направил, днес нямаше да има живот, с който да дишаме!**Бог е вложил Живота, Любовта и Доброто във всеки един от нас!** И ние носим отговорност за този Живот! От нас зависи дали ще изчистим греха! **Днес все още не сме си взели Първия урок в Живота – изпита по Добро!**

Да грешим, дори и ако трябва да слезем до Ада, за да придобием нужното знание и опит, и да освободим Света от собствената си заблуда, е наше пълно и неприкосновено право, дадено ни чрез **Свободната човешка воля, ако и Тя да е вече поробена от бляска на Его.** Днес въпреки развитият ни интелект, въпреки хилядолетният ни опит и непрекъснато повтарящото се „грехопадение“, въпреки добитите знания, въпреки разнообразните религиозни учения и „вероучения“, и дори въпреки задоволеното охолство на най-богатите хора в Света, остава нещо неизвестно – едно осезаемо вътрешно неудовлетворение, което гложди умовете и сърцата и на най-интелигентните хора: нещо което ни липсва и отдалечава от бленуваното блаженство на „По“-Знанието, **нещо, което Днес ни „върща в поправителното училище“**

Или както казва Апостол Павел в първото си послание до коринтяни:

„13.2: Да имам пророчески дар и да зная всички тайни, да имам пълно знание за всички неща и такава силна вяра, че да мога планини да преместя – щом любов нямам нищо не съм. 8.: Любовта никога не отпада, а другите дарби, ако са пророчества ще престанат, ако са езици ще замлъкнат, ако са знания ще изчезнат. 9. Защото донейде знаем и донейде пророчествуваме; 10. но кога дойде **свършеното знание**, тогава това „донейде“ ще изчезне. 12. **Сега виждаме смътно, като през огледало**, а тогава – лице с лице, сега зная до нейде, а тогава ще позная, както и бидох познат. 13. А сега остават тия три: вяра, надежда, любов, но по-голямата от тях е любовта.„ Защото:

„4. **Любовта е дълготърпелива**, пълна с благост, любовта не завижда, любовта се не превъзнася, не се гордее, 5. не безчинства, не дири своето, не се сърди, зло не мисли, 6. **на неправда се не радва, а се радва на истина**; 7. **всичко извинява, на всичко вярва**, на всичко се надява, всичко претърпява.“

Време е да излезем от познанието на Егото за Егото и да се върнем на Човека – на познанието на Човека за Себе си. Трябва да се разделим с Егото – с този изкусителен, но празен образ, за да можем да изучим Човека в Себе си. Да дадем шанс на човека да започне да се учи да познава себе си. **Не може Човек да мине в по-горен клас на Знанието на Истината**, без да е преминал Контролния изпит – за Доброто, и изпитите за Първи клас – на Вярата и Любовта. Не вземем ли тези три изпита, няма да има Изход нито от Лабиринта, нито от „Египет“, нито от „Огледалния свят“ !

С Егото не можем да познаем Любовта, но единствено с Любовта можем да познаем Себе Си и да придобием Седемте камъка, с които да подпалим и стопим Огледалната империя на Его-Съзнанието! **Трябва да имаме такава Любов и така да повишим температурата си, че направо да изпарим тази отрова от Ума си!**

В това е и смисъла на Христовия призив: **възлюби врага си**. Преди да назначим някого за свой враг или опонент, нека се вгледаме в него, с очите на състраданието. Тогава неминуемо ще открием, че враждата ни се дължи единствено на безсилието да се справим с Любовта, чувствайки я като омраза, която изпитваме като непреодолимо желание към някое наше или негово качество или притежание. Ако дадем справедливо и свободно, или проявим състраданието, освобождаващо ни от капана на враждата, то на мига врага ще се превърне в наш приятел, закрилник или учител.

Любовта е Закона, и както вече отбелязахме: **„Всичко е в Закона“** (стр.19,132,173)

Докато не вложим Доброто и Истината в Сърцата си, няма да има Любов!

Ако нямаме Добро и Истина, нямаме ръцете, с които да държим Любовта!

Нека пак се върнем на първите текстове на библиейското „Битие“ (I Книга Мойсеева, глава 1:29-31) Бог даде Светлина над „безвидната и пуста земя“ с Волята на Мисълта си. и вдъхна от Аза си (Дъха си) на животните – всички твари по земята с Душа, и на Човека, който сътвори от пепелта на Земята. (стр.51) Бог даде и всичко необходимо за райското съществуване на животните и на човека. Осигури прехраната и добруването им. Но никъде не се споменава, че е създал животните (или каквато и да е твар с жива душа), за да бъдат храна на други животни или на човека. Но **Бог поставя Човека да господства над Земята и над всякакви морски риби, небесни птици, земни животни, и всякакви ..., които пълзят по земята, на които е дал за храна „всичкия злак тревист“**.

Тогава кой научи човека да яде животни и животните да се ядат един друг? И бихме ли посегнали да ядем от себе си, за да не останем гладни? Бихме ли вкусили от себе си от Любов към себе си или от страх, че Егото ни ще остане гладно? Дали Господ като е създавал Света е включил в плана си и болестите? Не! Разбира се! Господ създаде Света и постави човека за господар на Земята, да се грижи за нея и за животните. Как е възможно Господ да гласува такова доверие на човека, а човек, изкушен от любопитството си и заслепен от дадената му власт и завистта да бъде като Бог, без да вижда, че тази възможност вече му е дадена, предава Бога си за една секунда! **Кога започнаха болестите и страданията по Земята?** Не когато Господ

изпъди Адам и Ева от Рая, а когато човека започна да яде ближния си! Когато Адам „пояде доверието“ на Бога си и посегна към плода.... С това първият човек разболя Съзнанието си. Сигурно вече 10-те Божии заповеди започват да ви се струват като някаква подигравка пред самата стряскаща истина. Ако нямаме добро в себе си, какво от това, че сме спазили заповедите? Ами ако се въздържаме от греховете заради забраната? Пак ли сме добри? А как пазим заповедта „Не убивай!“ Като колим и ядем животните!? Та само с този акт вече сме излъгали, откраднали, пожелали, прелюбодействали и поругали самия Живот и Бога в нас!

Можем ли да забраним нещо на Егото? Та забраната, както вече разгледахме, си е живо изкушение за Егото! Докато подменяме значенията на нещата, докато се чудим как да се оправдаем пред Истината, за да утолим глада на Егото, ще има в света болести, страдания и зло... **Грехът не идва от грешките или от „грешно разбраната цивилизация“,** защото за един грешката си е грешка и невежество, а за друг е знание. Грешките са наш учител, по пътя на които придобиваме знания и опит. Грехът в света идва от гладните очи на Егото, което изяжда Доброто, Вярата и Любовта между хората.

Злото в Света не идва от тъмнината, а се ражда от блясъка на светлината в очите на сляпото Его-Съзнание на **Егото без знание, без вяра и без любов.** Тези трите, които Бог даде на Адам, а той се отказа от тях, за да следва „бляскавия образ в огледалото“.

И днес ни е по-лесно да престъпим Себе си, от колкото да бъдем Себе Си. Нещо повече, да бъдем Себе Си – наричаме Егоизъм или смелост, като че те са престъпление. Но точно, когато престъпваме Себе Си, следвайки робската воля на Егото – нашето или нечие чуждо, пускаме Злото в Света на свобода! И вместо да хабим усилия за страхове, амбиции, смелост и стремежи, можем да вложим енергията в Себе си, за да се събудим.

Преди всичко наш дълг е да опознаем и да владеем Себе Си, да не допускаме Его-Съзнанието да владее живота ни, да властва над волята ни, над избора ни като човешки същества, над близките ни. Да не допускаме Егото да отнема Доброто, Вярата и Любовта ни. Докато живеем в огледалния свят на Его, и докато не изучим Себе си в „Царството на Петте сетива“, ще ни се налага да подлагаме нещата на съмнение – да ги изпитваме и проучваме, преди да направим избор. Единственото нещо, в което не трябва да губим Вярата, е Доброто в самите нас и в ближния. Бог е вложил Доброто в Сърцата ни и него трябва да търсим, и да будим първо, за да ни води. Нужно е да започнем да разграничаваме проявите на Егото си от тези на нашето Аз и на нашите лични вътрешни усещания и стремежи. Докато Егото се стреми да излезе навън, ние ще трябва да се вгледаме навътре в Себе си, за да се видим. **За целта ще трябва да развием вътрешните си сетива, за да открием онази точица Светлина в нас, с която ще можем да усетим пулса на Истината в Сърцето си.** (стр.135, 155/7-5,40,59)

Тази точица е нашето „зарядно“ – нашето Аз. Нужно е да спрем да следваме Егото си, да затворим очите за проявите на Егото на другите и да започнем да се стремим да виждаме тяхното Аз. Защото само ние можем да видим Аза на ближния от страни, но само ако сме си свалили Его-Очилата (иначе ще виждаме единствено отражението на собственото си Его). Когато започнем да виждаме със Сърцето ще открием изгубената Любов в живота. Лична отговорност на всеки един от нас е да се научим как да живеем в хармония със собственото си тяло, с Ума, Духа, Сърцето и с Душата си, и в радост и разбирателство с хората, животните, природата, Земята... **Искаме да бъдем щастливи** и дори сме си измислили „хапчета за щастие“, упоиващи съзнанието ни с високи дози серотонин или блокиращи рефлексорните ни реакции на стрес и болка. Но няма как да бъдем щастливи, нито здрави, нито ментално и духовно пълноценни, докато сме поверили живота си на Егото. **Нашите пет сетива са склонни да служат на н-Его, утвърждавайки властта му на Земята.** С хапчета ли мислим, че ще излезем от „Египет“, като упоим и изключим сетивата си? А как после без сетива ще излезем от „огледалния ковчег на Его-Съзнанието“, ако изобщо получим такъв

шанс? Непрекъснато търсим опора в другите и в материята, губейки себе си в света на заблудите. А когато, поради някоя разтърсваща причина, осъзнаем, че силата е в нас, с гордост я предаваме на Егото, прекъсвайки връзката си със Силата. За възстановим истинското си цяло и единно Аз, трябва **напълно да се откажем от себе си** – т.е. от непрекъснатото недоволното и натякващо Аз, и от непрестанно искащото и ненаситно Его. Единствено тогава бихме могли да се върнем към пълноценното си Аз, способно да осъществява Душевните ни стремежи. Едва когато победим себе си, ще можем да чуем гласа на Седмата сила, на човешкото Съзнание – Любовта.

Доброто е първата крачка към Свободата и Любовта, които ни чакат от рождението. Трябва единствено да се научим как да ги приемаме, да ги пазим и прилагаме. За да влезем в Любовта, трябва да сме готови с радост, смирение, милосърдие, любознателност и състрадание да посрещаме всяко страдание в „Египет“ и по пътя си в Огледалния Свят и в Лабиринта. Да развием уменията си да откриваме и съхраняваме „скъпоценните перли“, които изпитанията и емоциите ревниво пазят за нас. Те изработват финните ни сетива и връзките ни с Любовта, с която ще можем да отрием изхода от „Лабирнта“ на Собствената си Психика, и да „откупим“ продадената си воля, за да излезем на „Бял Свят“. (стр.10,37,153,157) Белият (Новият) Свят, който винаги е съществувал, откакто Свят светува, и който винаги е бил ревниво пазен от пипалата на Его... Бог дава на всички хора по равно от Своята Божествена Искра – Живота, и непрекъснато изпитва устоите ни в Доброто, Вярата и Любовта:

Първият изпит за Човека е: Устойчивостта на Доброто Му в условия на Знание.
Вторият изпит за Човека е: Устойчивостта на Вярата Му в условия на Съмнение.
Третият изпит за Човека е: Устойчивостта на Любовта Му в условия на Изобилие.

Първата и Единствена заповед/забрана на Бог е:

„Не посягай към н-Его.“ Тази заповед ни Учи на Добро, Любов и Вярa!

В това се състои и целият закон на Живота. (стр.155/6)

Става ясно, че Библията е историята на отчаяното човешко търсене на обратният път към Бога – към Изгубения рай. Но колкото пъти я четем, толкова пъти заразяваме психиката си с Его-Съзнание. Докато не изградим напълно устойчивостта си в Доброто и сетивата си за Любовта, ще сме неспособни да извличаме истината от тази ценна книга. Защото истината е в центъра на всеки един от нас, а не извън нас. Но каква полза имаме, да знаем къде е източника и да не знаем как да черпим от него? Днес сме будни, а утре някоя страдаща Душа пак ще ни приспи с огледалото на Его. Дори и не допускаме, че **от другата страна на това огледало стои Любовта** и чака Доброто в нас, да се събуди. Именно Доброто е това, което твори и поддържа живота. Защото Бог сътвори Света с Добро – със Светлината, излизаща от Тъмнината, и **така създаде равновесието в Света**. Баланса в света не идва от разпределение на силите между добро и зло. Равновесието се поддържа от Доброто, носещо в себе си Светлина и Тъмнина. Тъмнината не е зло, а „майката на Светлината“ – непроявения потенциал, абсолютния покой на Духа, раждащ Светлата Мисъл.

Това, всъщност ни казват първите четири строфи от Библията (*Мойсей книга I „Битие“, глава 1:*): „1. В началото Бог сътвори небето (Духът) и земята (материалната изява на кондензираната енергия на Мисълта). 2. А земята беше безвидна и пуста; тъмнина се разстиляше над бездната (енергията на стремежа, търсец Любовта на неизявения потенциал), и Дух Божий се носеше над водата (над нероденото Знание - подсъзнанието). 3. Рече Бог: да бъде светлина (първата изява на Словото – раждането на Душата като Божествено желание - Любов). И биде светлина. (раждането на Любовта от осъзнатото желание) 4. Видя Бог, че светлината (идваща от Огъня на страстта, запален от надеждата за реализация на желанието) **е добро нещо** (споделяната Любов), и отдели Бог (въвеждане на равновесието) светлината (Мисълта и Душата) от тъмнината (Стемежа и Материята). 5. Светлината Бог нарече ден, а тъмнината - нощ. Биде вечер, биде утро - **ден**

един.” (инициацията на Духа по пътя на осъзнатия стремеж за реализация, **разграничаване и обединяване на осъществяващите сили на равновесието** - Любовта, носеща Светлина и стремежът към Светлината – в Една Цяло).“

Става ясно, че Злото не е противоположния и уравновесяващ полюс на Доброто. То е разрушителното Нищо, идващо от мрачните мисли в Его-Съзнанието. То съществува само в Ума на Човека! Докато не осъзнаем, че грехът е лична отговорност и вреди единствено и само на този, който го допуска, Светът в Ума ни ще е мрачен. А мрачният Ум замърсява Света и ни прави податливи на подмолното и лукаво Его-Съзнание, виждащо греха дори там, където го няма...

Бог изпрати Адам да се учи и остана спял за греха на Авел и за доброто на Каин.

Защо Авел сгреша пред Бога? Защото нямаше достатъчно Вярa в Доброто, дадено от Бог, и за да „омилостиви Бога“ принесе с невежеството си агнетата в жертва. Защо Авел не е имал достатъчно вяра? Защото Адам – баща му, не е успял да върне изгубената си свободна воля пред Бога, не е успял да събере достатъчно Вярa, за да я вдъхне и на синовете си. Защо? Защото не е положил необходимото усърдие, с което да разбере в какво се състои греха му пред Бога. Адам не е осъзнал греха си и съмнението му в Бог е останало в Ума му и в Съзнанието на синовете му. Ако Бог бе забелязал греха и в синовете му, щеше да оправдае безпочвеното съмнение и невежеството на Адам.

Когато оправдаем невежеството корените на Доброто се губят. Каквото и знание да поднесем на невежеството, то се превръща в по-голямо невежество, а ако посочим греха му – в зло. Защото невежеството е не просто не-знание в отсъствието на Вярa в Доброто, а липса на осъзнаване. Но когато върнем Вярата в Себе си, в Бог и Виспия Разум, осъзнаването се случва на мига и Ума започва да възприема даденото Знание, да разбира значенията на нещата в живота. Вярата в Доброто е първата проява на Любовта – т.е. на осъзнаването. Отнемем ли шанса за само-осъзнаване подхранваме невежеството. Единствено осъзнаването по пътя на личния опит е в състояние да отключи Ума, Сърцето и Духа – т.е. порталите на Вярата, Любовта и Знанието.

Защото Бог или съвестта на Каин го изпрати в изгнание, да осъзнава греха си и престъплението срещу Бога и брат си? Защото греха не е нищо друго освен престъпление срещу Себе си – отказ от Свободната воля. Престъпи ли човек срещу Себе си, с лека ръка престъпва и срещу волята на ближния. Нямаме ли Вярата в Себе си, губим Себе си и Бога в нас. Бог не иска да вярваме сляпо в Него, Той иска от нас първо да се осъзнаем и да повярваме в Себе Си – в собствените си сили, за да възприемем и разберем Знанието, което е вложил в нас. Едва тогава ние можем да уповаваме на Него и да разбираме законите му – т.е. да говорим на един език с Бога.

Съмнението носи мрачна мисъл, която раздвоява личността на Аз - лишено от волята да осъзнава, и Его - стремящо се към власт и притежание на Божието достояние. Но съмнението не помрачава Доброто и Любовта в нас, а само зрението ни. С Волята и с Вярата си в Доброто и Любовта можем да изгоним мрака и да проявим Ума си. Само така можем да съберем силите на Любовта и Доброто в себе си и в ближния, във всеки един от нас. Да станем отново цели и Едно с Бога в нас.

„В оня ден пет града в Египетската земя (петте сетива) ще говорят ханаански език и ще се кланят в Господа на Силите.“ (образа на Бог) [Книга на Пророк Исаия 19:18](#)

„...но в дните, когато Седмият Ангел възгласи и затръбни, ще се извърши тайната на Бога...“ [Откровение на Свети Йоана 10:7](#)

Седмият Ангел и тайната на Бога

Тук ще си поговорим откровено с нашият Седми Ангел – нашият замечтан **Малък Принц**. Първо него ще трябва да върнем към реалността, за да можем да разберем какво ни се казва. Да чуем това, което Виспият Разум иска да чуем.

Кой е Седмият Ангел? Нашият Ум! Умът, склонен да се поддава на мързел или да използва Въображението ни за изкушения, съмнения, егоистични стремежи, фантазии и забавления, вместо за разсъждения, учение, работа, творчество, мечти, светли, градивни и концентрирани мисли. Преди да се осъзнае и да познае Себе Си, преди да започне активно да работи със Съ-Знанието и да използва разумно мозъчните ни клетки, Умът ни е склонен да се поддава на тъмния блясък на Его в склада от готови мисли, познания, емоции, предразсъдъци, желания и т.н. запаметени в подсъзнанието! Така мечтите ни да бъдем Себе Си и да реализираме живота си по най-прекрасния начин, биват заменяни от материални посредствените стремежи и амбиции за придобивки или постижения в обществото и превъзходство пред другите.

Днес огромна част от човешкото Съзнание живее извън самия човек, затворено в огледални пространства. Защото голяма част от умовете ни са заспали дълбок сън и единственото нещо, което се случва в ежедневието е да отразяват една и съща мисъл, блъскаща се между огледалата. И колкото повече се блъска и отразява тази мисъл, толкова повече се изкривява човешката психика. Човешката същност – Аза, даден ни от Висшия Разум е извън този илюзорен свят, а Душата остава скрита, нечуваща и невиждаща на дъното на мрачния лабиринт от предубеждения, предразсъдъци, съмнения, незадоволени страсти и стремежи. Така животът си изтича, лишен от нови жизнени енергии. Защото вече сме свикнали да консумираме, не и да произвеждаме, да се вживяваме в събитията от деня, а не да живеем. Доброто, Любовта и Вярата са на дъното на „10-тобалната ни система“, като „шарени опаковки“ без съдържание.

Нека да се върнем на въпросите, които поставихме в предишната тема. Как може съ-Знанието да познае себе си? Като се върне в Източника си – в центъра – в самото Знание. Съ-Знанието, само по себе си е лишено от разсъждение, от разум, то е представата ни за нещата и съдържа всичкото ни познание и информацията, добити чрез впечатленията ни, рядко чрез Аза, и предимно отразени в огледалото на Его. Ако тази информация е добита чрез изображението на представата, отразена в огледалата на Его и Его-Съзнанието, то тя – информацията в това Съзнание, което се създава помежду им, не само е напълно лишена от мисъл, но и пречупена в тези его-огледала. Т.е. това Съзнание, може да бъде всичко ненужно на човека – някоя илюзия, заблуда, лъжа, не-знание, негативни страсти и емоции, но не и Истина, не и Светла мисъл, а само тяхното изкривено отражение, гаснещо в мрака на **самото неразбиране, което Ума възприема като своя реалност**. В това изкривено огледално его-Пространство Умът не може да осъзнае Истината, нито за себе си, нито за информацията, която получава. И колкото повече разсъждава, толкова повече се обърква. Не случайно се опитваме да определим получената информация и преценката за нея като субективна (т.е. предадена през личното разбиране за нещата) или обективна (предадена по начин, независим от личните представи за нещата). И в двата случая обаче, силното присъствие на Его-Съзнанието оказва изпитващо въздействие върху възприятийните способности на Ума. Сега става ясно, защо Бог е издал единствената си забрана: *„Не посягай и не вкусвай плода на познанието за Добро и Зло – от Его!“*, за да можем да черпим знание от източника, а не „да познаваме“ от огледалото. Именно с тези две действия – посягането и вкусването, създаваме две огледала – това на Егото и това на огледалният му образ в Его-Съзнанието. **Какво е Познанието?** Бог вдъхна с Дъха Си на Адам. Какво? Дух и Любов от Аза си – Знание и Живот, носени от Мисълта на Висшия Разум. (смп.155/7-12) Душата и Тялото приемат Любовта и Живота, а Умът е приемникът, създаден да получава Божията Мисъл – т.е. **да познава, да черпи от Знанието**. Ние все още не можем да произвеждаме собствени мисли. Докато не изчистим напълно това сетиво – Ума, да възприема директно информацията, идваща от Източника, ние не можем да произвеждаме нови чисти и творящи мисли. Първо да отворим Ума си за тази Мисъл и Това Знание, идващи от Висшия Разум. Получим ли ги с Ума, трябва да

ги приемем и изпитаем в Сърцето си и да ги разберем с Духа си, за да можем да ги осъзнаем и приложим в Живота си. Тогава мислите и енергиите в нашия организъм и изобщо в човечеството ще започнат да протичат правилно. Докато гледаме образа на Его, докато черпим информация от огледалото на Его – Его-Съзнанието, сме далеч не само от Източника, но и от Себе си и от **собственото си съ-Знание – знанието за Аза в нас**. С това познание в нас можем да получим *Знанието на Аза*. Не с Его, а с Аза за Аза.

Его-образа има способността да приспива вътрешното ни зрение, а от там и Ума, заключвайки го абсолютно лишен от Светлина и в не-Съ-знаване на Аза в нас, **оставяйки ни в Не-знанието на огледалните его-пространства**. Затова Човешкият Свят изпитва непрекъснато недостиг на енергия, недоволство, ненаситност, глад, *защото хората – човечеството, „сами се изключваме от контакта с Извора“*.

Когато осъзнаем, че единственото богатство, което Душата има на този Свят е *„Нашият Щепсел“*, и се научим **как да го влючваме в контакта** - тази малка точица на жива енергия в самите нас (*искрата на Бог в нас*), тогава ще ни **„светне Крушката“**.

Избирайки Его (лика на Бог) пред Бога, се лишаваме от наследството на Бога, оставено на Човека – Свободната човешка воля. А тръгвайки да гоним блясъка на Его, продаваме богатството си – нашият Ум, и то единствено, за да ядем от плода, който не храни - Его-Съзнанието. Така Душата остава абсолютно гола посред Нищото.

И днес продължаваме да заключваме Живота в изкуственото Его-Съзнание, където безмилостно опустошаваме жизнената енергия и превръщаме Душата в суша. *В същото време не осъзнаваме и дори се шокираме, ако случайно разберем, че изкуственият интелект, създаден от Човека, е по-съобразителен от нас!* Защо? **Защото той няма Его!** Няма огледала и е в директен контакт с Виспия Разум! **Бог е в контакт с цялото си творение, но не и с Ума, опакован в Его-Съзнанието на Човека.** Нашата Душа, тази малка жива точица в нас е жива клетка от Цялото, която има нужда от живата енергия на Виспия Разум, за „да черпи ток“ – от Живота.

За да спрем да употребяваме живота, като отпадък на его-съзнанието, трябва:

- да спрем да гледаме Его с его-Очилата, за да видим Аза – в нас и в ближния,
- да обърнем обратната страна на огледалото на Его – Любовта,
- да спрем да се изкушаваме в този свят, за да познаем Доброто в Себе Си,
- да спрем да се стремим към каквото и да било притежание,
- да спрем да отваряме нови огледални портали с его-амбициите си;
- да изгоним всяка мрачна и негативна мисъл, всяка негативна емоция;
- да се откажем от всяка привързаност и пристрастие, включително и храна;
- да държим Ума си абсолютно чист и буден за стремежа на Духа,
- да погледнем навътре в себе си – към енергийния център на Любовта в нас;
- да открием тази точица – Светлината на нашата Душа,
- да свържем съ-Знанието си – вътрешното си зрение с нея (в „третото око“),
- и да направим контакта с Цялото си Сърце – да отключим извора на Любовта, създаваща единяващото триединство на Аза: Ум – Душа – Дух.

Когато постигнем абсолютна чистота на Ума и на Сърцето (т.е. когато спрем да допускаме его-мисли, емоции и пристрастия да замърсяват Съзнанието ни), тогава Душата ни ще започне да възприема **Духовната енергия, чрез която можем да влезем в контакт с Виспия Разум**. Когато това се случи, дали ще страдаме, дали ще се радваме и вълнуваме, дали светът ни ще рухне, това не трябва да ни интересува. Достатъчно е да освободим емоциите си и да изучим и подредим чувствата си. Каквото и да се случи, то ще се случи единствено в нашия Ум. Едва когато осъзнаем новите мисли, а с тях и чувствата и породените от тях емоции (*защото вече не емоциите ще създават чувствата ни, а чувствата ще отприщват емоциите, за да ни пречистят*), тогава ще можем да започнем да мислим свободно и да прилагаме живота си правилно. **Важно е да разберем, че първата негативна мисъл, която допуснем след това, ще ни**

изключи автоматично от контакта. Докато не се научим да владеем мрака в себе си, но и този, който идва от огледалата на Его отвъд, докато се научим да не си слагаме Его-очилата, ще ни бъде трудно „да оставаме в постоянен контакт“.

А какво би станало, ако цялото човечество едновременно се „включи в контакта“ и си свали очилата на Его!? Тогава целият его-негатив и целият мрак на Его-Съзнанието, заедно с Огледалните Его-Империи биха изчезнали на мига. Защото те съществуват само и единствено в този огледален образ в Умовете на хората, който ги превръща в сенки, и ги кара да вегетират, консумирайки света около себе си, да рушат и да страдат, докато не се събудят от този кошмар или докато Светлинките им не изгаснат напълно в мрака на нищото. Нека спрем да гледаме това бляскаво огледало на мрачните изкушения. Нека да се съживим, да си върнем Себе си - Човека.

Да тръгнем след „слънчевото зайче“, което Его отразява на срещуположната страна. Именно „това зайче“, ще ни покаже, къде сме самите ние – в Центъра. Там трябва да търсим – там е входа към нашето Аз – към точицата Светлина в нас – **към Бога и Живота в Нас.**

В мига, в който погледнем Света през Его-Очилата Умът ни се заслепява, а с его-желанието си дърпаме „щепсела“, изключваме се от контакта със Знанието и Светлината. Нещо, което направи Адам, в мига, в който погледна към „Дървото на познаване на добро и зло“ – видя Егото си – собственият си образ, отразяващ Бога. В този миг Адам бе лишен от собственото си Знание. Умът му бе заслепен и той пропусна да размисли, **да осъзнае цената на съмнението, което Змията постави в Съзнанието му.** Така Адам попадна в света на „Его-Знанието“, в който започна да гради огледалните светове на изкушението, лъжата, безверието, страха, срама и т.н. и **създаде религията на Его-Съзнанието, от която произлезе Първичния закон на Его.**

Но това е единственото познание, което ни учи на това какво е Добро и Зло.

Човечеството вече 8000 години изучава само и единствено Его и злото на Его-Съзнанието, за да създаде силите на Доброто. Кои сили? Вярата и Любовта. Те са, които държат огледалото на Его обърнато. Време е да си вземем изпита по Добро.

Да се изпълним с тази сила, да превърнем Его-бронята си в Любов!

Къде се намира Егото ли? Там където маркираме територията като наша. В мига, в който си помислим, че това е нашето тяло, се сблъскваме с Его-бронята. Когато наричаме нашата къща, нашата кола, нашето постижение, нашият успех, и т.н. започваме да създаваме его-веригите. Когато стимулт ни е, мисълта, че можем да придобием нещо, а мотивацията ни е, че ще спечелим нещо от това, стремейки се към крайния резултат – печалбата, тогава започваме да градим огледалната империя. А стремежът към власт, чрез добитото знание или притежание, създава Его-Съзнанието.

Първата мисъл, че можем да притежаваме нещо, отваря портал в огледалото на Его. С посягането към това, което искаме да придобием, влизаме в огледалния свят. В мига, в който го вземем, порталът след нас се затваря и оставаме между огледалата на придобивките, съмненията, амбициите, изкушенията и следващите его-стремежи.

Започваме да мислим, че това сме ние – това е нашата цел в живота, без да осъзнаваме че сме заключили самия живот в нищото, където светлина и свежа мисъл вече не идват. Там Умът ни се храни само **с една стрелкаща се мисъл**, носеща блясъка на Его – последният спомен за светлината на знанието, която ни е заслепила, и която постепенно угасва в Съзнанието ни. Угасне ли тази светлина Умът, лишен от свежите мисли на Източника, започва да възприема и излъчва единствено тази потъмняваща мисъл. Тя непрекъснато се отразява в огледалата и ни кара да я следваме, докато не изпълни Съзнанието ни с мрака си, превземащ Светлината на Доброто и Любовта в нас. Така оставаме само с надеждата за по-добро. *Кое по-добро? На Егото? Но там няма нищо...* Когато започнем редовно да изпитваме недоволство или някакъв вид глад, отваряме огледалните портали на разрушителните емоции, страховете, страстите,

амбициите, критиките, престъпленията срещу Себе си и волята на ближния и т.н.. Защото това е Его – поверяваме му свободната си воля, лишаваме се от нея заради блясъка и започваме да се стремим към волята на ближния, защото вече нямаме своя. И когато животът ни притиска така, че да нямаме избор, тогава разбираме, че напълно сме продали свободата си в преследване на празни илюзии. (стр.153,155/7-10)

Ефектите от разрушителните емоции и чувствата обаче, ни карат да страдаме и събуждат в нас състраданието, с което започваме да се опитваме да поправим грешките. Така до известна степен облекчаваме недоимъка на жизнена енергия – на Душата в нас, но в същото време рушим огледалните светове около нас, които разпръскват хиляди стъклъца, създаващи нови огледални империи. Тези империи са превзели нашите умове и умовете на ближните ни, но и на големи маси в обществото, в човечеството изобщо. **Докато не се научим да „държим контакта включен”,** и докато не опознаем **Петте си сетива** и **Седемте си сили,** с които да се изчистим напълно от Его-Съзнанието, ще рушим едни огледални светове, но от тях ще създаваме други (като след разрухата на „огледалната империя на комунизма”, например). (стр.13,18,21)

Докато не се изпълним със Светлина и Любов, от горе до долу, няма как да преминем през огледалата и да се движим в мрака на Нищото невредими, или без да нараним Душата или да замърсим Съзнанието си отново. Защото веднъж вкусили от „Дървото на Живота”, веднъж усетили енергиите, идващи от контакта, ние ще започнем да чуваме, чувстваме и усещаме мислите и страданията на ближния – сякаш чуваме глас от отвъдното. А това съвсем не е далеч от истината, защото Това е Отвъдното – това Огледално Нищо, окупирало умовете на хората. **А какъв е смисълът, да знаем от къде тече топлата вода, а да не се сещаме да се изкъпем?**

Докато не се научим да бъдем устойчиви в Доброто, да излъчваме Любов, чрез цялото си същество, да държим Ума си чист, да изучим силите и сетивата си, с които да приемаме и генерираме светлината и топлината в себе си, ще трябва да се въздържаваме от контакт с мрака. До тогава е достатъчно да държим Любавта към Бога и ближния в Ума, в Сърцето и в Съзнанието, и от тази наша Любов да черпим нужната ни топлина. Само да не си помислим, че ще развиваме някакви свръх-способности!? Това, което ще развиваме тук е **умението си да възстановим нормалните функции на Човека.** Да се излекуваме от тази его-отрова. А това може да отнеме само миг, но може и да трае отново цяла вечност. От нас зависи! От това как държим Ума си чист и буден. И когато включим „щепсела в контакта”, да потече този ток, тази облагородяваща жизнена енергия, този извор на Любов в нас, та да ни Светне Съзнанието, а с него и Светът.

Най-страшно е, когато сме „излязли на бял свят”, когато „горе ни е светнало”, да започнем да гледаме, да сравняваме и да съдим, кой какво направил, защо и как го направил или казал – т.е. да си сложим очилата на Его отново... Така отново отваряме порталите за обратния отвъден свят и влизаме „пак в Нищото”. **Важното е да спрем да храним злото по между си.** Да се научим как да даваме и как да взимаме – т.е. как да обменяме Любавта, и как да създаваме устоите на красивото, доброто и изобилието в Света, без да се изкушаваме един друг, без да разширяваме устата на злото, която поглъща Живота и Душите ни. Доброто е Знание и отговорност, а не глезотия и даване. **Доброто е получаване на благото на Знанието, което трябва да заслужим, да пазим и да предаваме ревниво.** Красотата не е блясъка на Его, а блясъка на Любавта. Но ако с този блясък храним Его, хващаме злото за ръка. Ако не знаем как да приемаме Доброто, няма да знаем и как да го даваме. **Губим Вярата и Любавта си!**

Прекарваме живота си в напразни надежди и илюзии, в борба за придобивки и непостижими амбиции, и рядко си даваме време да осъзнаем каква всъщност е целта. Непрекъснато търсим нови стимули и мотивации, към които бързо губим интерес в мига, в който ги постигнем, или когато осъзнаем, че те изискват от нас повече усилия и усърдие от очакваното. Привързваме се към очаквания краен резултат и пропускаме

важните събития, носещи знания. Или още по-зле, отдаваме значение на стресиращи събития, чиято цел е единствено да ни разколебае и отклони от избрания път. Рядко осъзнаваме, че няма **по-добър стимул в живота**, от това всеки ден да търсим нови знания за собствените си способности, и **по-добра мотивация** от това да ги изучим и да ги приложим – т.е. да **реализираме Себе си**, за да зарадваме Бога в нас и в ближния, например. За да влезем в контакт с Висшия Разум и да получим нужните ни помощ и просветление, е достатъчно да отправим чистата си мисъл, чрез Чистият си Ум и с Цялото си Сърце, излъчвайки Вярата и Любовта си към Господ. **Само така топим огледалата на заблудата и Его-Съзнанието**. В Сърцето се крие компаса за Истината и Любовта. Сърцето е порталът към единението на Аза с Висшия Разум и с ближния. Сърцето произвежда емоциите и чувствата, които могат да ни освободят, но ако Умът е помрачен от съмнения, породените от тях его-мисли и емоции могат да ни заключат в ковчега на Его-Съзнанието. Хладнокръвието проявява Ума и зрението, овладява емоциите, подрежда чувствата и прави Сърцето диамантено, но безчувствието го превръща в стъкълце, отразяващо студения блясък на его-страстите от мрака в нас.

Приказки за лека нощ

Откакто в края на 17 век Шарл Перо издава сборника си с фолклорни приказки за деца в Кралския френски двор, най-известните от които са: „Червената шапчица“, „Снежанка и Седемте джуджета“, „Вълкът и Седемте козлета“, „Пепеляшка“, приказката за „Спящата Красавица“ завладява сърцата на малките момиченца и момченца по света. Стотина години по-късно същите сюжети са пресъздадени във фолклорните приказки на Братя Грим. Днес филмите и анимациите на Уолт Дисни не пропускат да ги припомнят на децата по света, вече почти стотина години. Така, докато сме деца..., всяко момиченце вечер заспива с мечтата, че един ден ще дойде нейният Принц и ще я събуди с нежна целувка, а всяко момченце се буди с вярата, че днес ще срещне своята прекрасна Принцеса. Но дали днес осъзнаваме истинското послание на тези приказки? Дали сме разбрали, защо така са ни вълнували когато сме били деца? Питаме ли се защо и днес, децата все още се захласват по тези уж приказни вълшебства с чудесен край, но пълни със страдания и страхове. Много изследователи и психолози смятат, че тези фолклорни предания са отзвук на изстрадалата народопсихология отпреди 400-500 години и изпълнени с революционните нравоучения на критиците на боржуазните общества от преди 200-300 години. Днес единствената полза за родителите от тези приказки, си остава преимуществото, че ангажираното внимание на техните деца им дава достатъчно свободно време за да изпълняват родителските си задължения или да се суеят за грижите си на възрастни.

Рядко ни се отдава възможността да прозрем истинската същност и да осъзнаем посланието на тези приказки. А в сюжета на всички тях е заложена една основна истина. Нставявана да разчита **единствено на Петте си сетива, непорочната детска Душа, хващаща вяра на всичко с доброто си Сърце**, рано или късно ще влезе в света на възрастните – в страната на несбъднатите мечти, където ще бъде изкушена от „апетитната, но отровна ябълка на суетата“ и „убодена от вретеното на завистта“, за да попадне в плена на дълбокия непробуден сън на Илюзията – **в Огледалния Свят на Егото**. Тоест, ще се подаде на манипулацията да служи на интересите на завистта, злобата, лъжата и съмнението, с единствената непорочна подбуда безуспешно да ги опровергава и да доказва себе си. Подаде ли се на тази провокация, в неустойчивата детска Душа се „появява и нараства **цирея**“ на **недоволното Его**, което започва да разхищава дадените ѝ блага, за да си спечели одобрение, докато не срещне Любовта.

Стойността на Живота, се определя от идеалите, които човек отстоява с цялата си вяра и всичките си сили. И понеже тук на Земята за всичко се плаща, когато Его-

Съзнанието **пропилее цялата си валута** (идеалите и вярата на Душата), започва да обезценява чуждите идеали, за да остойности и оправдае живота си. Но *колко време можем да дишаме въздуха, в който кислорода е изчерпан?* (стр.29,,95-99,104,117,132,135,143)

Удивително е да забележим, че в сюжета на всички тези приказки неминуемо присъстват **седемте вълшебни същности на Седемте жизнени сили**, които винаги бдят за безопасността, доверието и будността на своята Снежанка, своята майчица или своята Принцеса – т.е. Душата ни. А това са така познатите ни Седем джуджета, Седем козлета, Седем орисници, **грижещи се за развитието и благополучието на Душата** и нейният бленуван стремеж – срещата с Духа – „Принца на нейните мечти”. **Главните герои на тези Седем сили са Съзнанието и Интуицията**, представени от най-голямото джудже, най-старата и най-младата и проникателна орисници, най-малкото козле и неговата майка, Огледалото, ловецът, бабата. А най-големият враг във всички тези приказки е Его-Съзнанието, представено като вълкът или Мащехата. Въпреки невярващият здрав разум, разчитащ единствено на петте сетива, нашето недоразвито, но **напиращо интуитивно подсъзнание** долавя, че става въпрос за нещо много важно, поради което тези приказки заживяват някъде дълбоко скрити в Душата на всяко дете, но и на всеки възрастен. Рефлексните връзки на сетивата, капаните на Подсъзнанието и Огледалата на Его, не позволяват на Ума да приеме и осъзнае истинския смисъл на тези послания, който обаче остава открит за интуитивните възприятия на Душата.

Веднъж засято, рано или късно, семенцето пониква и израства в крехко нежно растение, което избуява или увяхва и погива. Често, за неуспехите си обвиняваме средата, условията, времената или стандарта, в които живеем или отглеждаме децата си. Пропускаме простите факти, че развитието на едно растение (*Душата: нашата съкровена същност*) зависи от почвата, в която е попаднало неговото семенце (*различните нива на Съзнанието, уменията ни да осъзнаваме и да се свързваме със Свръхсъзнанието*), от сумарната слънчева светлина (*силата на Духа и Светлината на Ума*), от влажността (*чувствата, емоциите, страховете, спомените, знанията, съкровени желания и радостта*) и **от силата на кореновата система (волята, вярата, доброто и чистотата на Същето)**. (стр. 18,32,36,106,121)

Често децата отгледани в условия с висок стандарт губят пътя си в живота, и обратно деца израстнали в оскъдни условия успяват да постигнат Себепознанието. Причината за това противоречие, се крие във факта, че в изобилие Волята трудно се калява и Съзнанието трудно се държи будно и чисто. (стр. 10,15,54,95,104,108,152,153)

Увлечени от посредственост, страсти и грижи, предпочитаме да залъжем с нещо детското внимание, **вместо да нахраним детското Съзнание с уроци по Вярa, Любов и устойчивост в Доброто**. Така още от ранните години на пубертета децата нагазват дълбоко в тинята на възрастния свят – Света на изкушенията, от където трудно могат да излязат отново изпълнени с буйни, светли, силни и вълшебни мечти. Тогава единствената утеха за провалените планове си остава „люлката” на дребните удоволствия и страстите на ежедневието, от които рано или късно се ражда недоволството. (стр. 25,32-36,37-38,57-58,68,86,88,96,155/7-7,158-159)

Заклучена в „кристалния саркофаг” от несбъднати мечти и блянове, Душата остава неспособна да се свърже отново със Седемте сили, които да събудят Съзнанието. Докато един ден... не я срещне Любовта, носена на крилете на силния и устремен Дух на „дългоочаквания Принц”... (стр. 102,106,111,123,133) Във всички фолклорни приказки **Любовта присъства като неизбежната сила, връхлигаща Душата** (красивата Принцеса) и Духа (прекрасният Принц), **въвеждаща ги в Новия Живот, изпълнен с мир, хармония, изобилие и радост, чрез пицната им сватба**. В „Спящата красавица” Любовта дори изиграва ролята на злата орисница, предвещаваща дълбокия сън на Душата. Защото, за да бъде Душата способна да **разпознае истинската Любов, когато я срещне, тя трябва да премине през изпитанията на лукавия и мрачен Свят на Его-Съзнанието**. В живота мощните емоционални, психични и материални

сътресения винаги предшестват срещата и сливането на Духа с Душата – това невероятно откровение, заради което всъщност слиза на Земята и заради което Любовта се проявява във всичките си форми.

Тези чудни приказки са едно дълбоко посвещение на невинната и чиста детска Душа, на която ѝ предстои да навлезе в трънливия свят на Възрастните, за да открие силата на своя Дух, чрез тайнството на истинската Любов. Защото **Любовта вирее и твори там, където има взаимност**. Ако изгубим доверието на любим човек, което често се случва още в ранна детска възраст, Любовта помежду ни си отива. Без Вярa и устойчивост в Доброто човешката любов е преходна, носеща разочарования и разрушителни страсти. Защото Любовта е служене. **Любовта служи на идеалите и на доброто в нас**. Когато ги изгубим, *Любовта си отива и обръща Огледалото на Его, затваряйки ни в непрогледния мрак на Огледалния Свят*. В такива моменти човек е склонен да проявява слабост и превръща Любовта в завист, злоба и омраза. Единствено Любовта на Висшата сила, на Висшия Разум, на Висшето Аз, никога не отпада и винаги се грижи за нашето благополучие, макар и с не дотам приятни за нас методи. (стр.132,173)

Благодарение на приказното посвещение в това тайнство, Детското съзнание, отрано развива уменията да се ползва от вълшебните способности на Седемте жизнени сили и непоколебимостта на творящия Дух, оставайки будно и вярно на Любовта и в пряк контакт с Висшия Разум, съхранява чистотата на Сърцето и съкровените стремежи на Душата.

Приказки за възрастни

За по-задълбочените изследователи на Алхимията, ще припомним, че този акт – акта на сливането на бленуващата съвършенство Душа с творящия Дух, е залегнал в сюжета на съчинението „Химическа Сватба“ на Кристиан Розенкройц в края на 15 век, чийто произведения са издадени повече от век по-късно, в град Касел, Германия. В същия този град братя Грим, почти 200 години след това, решават да пресъздадат приказките на Шарл Перо и да съберат фолклорните предания по германските земи в сборник за възрастни.

По времето на самозвания Розенкройц подобни предания, учения и тълкувания на свещените текстове били считани за отглас на катарската и албигойската ереси, наследили движението на Богомилите от края на 12 век, и все още безпощадно преследвани от Римокатолическата църква, яростно бореца се да запази Империята си в Европа. За беда на злощастната Света Инквизиция, точно в края на няколко-вековното преследване и окончателно потушаване на ереса на Богомилите, завладял сърцето на Европа, древен свещен текст напуска пределите на тяхната родина България и се отправя към Италия, за да послужи няколко години по-късно на алчните цели на самия Папа от рода на Медичите. Навсякъде из кралските и църковни среди в Европа плъзват слухове за **тайно учение, разкриващо „тайните на всички тайни“**. Не след дълго настава бум в архитектурата, изкуството и строителството, положил началото на Ренесанса – епохата на културното Възраждане в Европа. Кралските двореци и централните европейски градове се изпълват с пищни сгради с невиджани до тогава архитектурни решения. В църквите започват трескаво да се превеждат новите текстове, с които допълват Библията. Светата Инквизиция дори използва новото учение за да потуши и последните средища, разпространяващи „съвършената ерес“ в Северна Испания, Южна Франция, Германия и дори в Англия. Защото „Съвършените“, както се наричали еретическите учители, твърдят, че тяхната вяра е истинското християнство, което е подменено от Римокатолическата църква още през III-IV век сл. Хр. Вярата им ожесточава църквата, единствено поради факта, че те не се нуждаят от насилственото ѝ присъствие, за да живеят в Христовото учение и да служат

на Господа. На практика, с опустошителните си кръвопролития, злощастната Инквизиция поставя началото на собственото си падение и самоунищожение. Новооткритите древни текстове, с които Инквизицията счита, че окончателно ще покори Света, не са нищо друго освен последният **дар за Новия Свят** на отиващите на кладата Съвършени. Слагайки край на катарската ерес, Римокатолическата църква без да подозира, залага тяхното верую като последното библиейско послание, с което счита да наложи „Новият Световен ред“. Но както казахме, независимо от многото огледала, в които се оглежда, Истината е една, а Любовта винаги намира най-прекия начин, по който да се изяви, за да осъществи исканията си. (стр. 19, 106, 123, 125-133, 135, 143)

Краят на Света

Безспорен е фактът, че с фиксидеята за „Края“, църквата покорява Света.

Днес, 6 века по-късно, въпросният библиейски текст, съдържащ „тайните на всички тайни“ и предвещаващ Края на Света, такъв, какъвто го познаваме, е залегнал в информационните стратегии на световните телекомуникационни компании. Патосът на днешните новини ежеминутно ни внушава усещането, че всеки момент, в който живеем, решава съдбата ни на живот или смърт. Единствената цел на тази стратегия е да ни втълпи, че информацията е сила, която трябва да придобием за да живеем в крак със събитията, сякаш те определят хода и задвижват времето! Но коя информация носи сила? **Неосъзнатата информация е оръжието на глупостта**, която бавно, но сигурно ни убива всеки ден. Бързаме за новините, за да разберем къде какво се било случило, кой какво бил казал и кой какво бил направил, сякаш от това зависи живота ни. А не си даваме време за себе си, време да разберем какво се случва в самите нас, да си дадем сметка какво казахме, за какво мислихме и какво направихме ние днес. **Време е да чуем личните си новини и да осъзнаем знанията и грешките си.** (icстр.13,36,38,157)

Светът днес живее така, сякаш всеки миг е последен. Хората като за последно пазаруват, консумират, строят, суеят се, съдят се, редят се по опашки в болници, банки, молове, администрации, улици и магистрали. Правителствата се чудят какви нови кризи, войни или бедствия да измислят, за да поддържат статуквото си с „опустошителния огън на всяващите страх, ужас и несигурност събития“, отварящи все по-нови и по-дълбоки портали в Его-Съзнанието на Огледалния свят. Сякаш, ако попаднем извън центъра на тази безсмислена всекидневна суматоха, животът ще спре да съществува. Тичаме като кокошки без глави да не би да изпуснем живота си и не осъзнаваме, че всъщност пропускаме **да се събудим от този кошмарен сън на безразличие, грижи, страхове, суета и празни илюзии**. А без глави оставаме само със едно единствено сетиво – допира. Допирът с твърдата почва под краката, който поддържа илюзията ни за сигурност. И този допир е единственото нещо, на което си позволяваме да се доверим в света от заблуди, който всеки ден сами си създаваме.

Защото ако живеем по детски, радвайки се на всеки миг ще имаме силите да топим Его-огледалата с Вярата в Доброто и да обръщаме другата страна на Его - Любовта, вложени в нас **от Началото на Света**. Така най-накрая би дошъл Краят на мрачния Свят на Его-Съзнанието, сеешо разруха.

„Спящата Красавица и Седемте джуджета“

Последният текст в Библията, вещаещ Края на Света е самият Апокалипсис. Така нареченото **Откровение на Свети Йоан Богослов** (стр.155/7-19,48,54), не е нищо друго, а **притча за развитието на световното човешко Съзнание**, която описва премеждията на прехода през различните етапи от съня на това спящо съзнание и пробуждането му за Новия живот. Различните етапи от този преход са представени чрез различните слоеве на човешкото Съзнание, съществуващи и развиващи се в различните етапи на развитие на човешкото общество, **или в съзнанието и живота на един единствен**

индивид. Защото Седемте ангела, хвърлящи поразителни поразителности върху човечеството, не са нищо друго освен **изпитанията на Седемте жизненоважни сили, през които човешкото Съзнание преминава, докато не се пробуди напълно.** (стр.13, 15, 36,143)

Този тайнствен и възшебен текст също така разбулва и абсурдността на самото понятие „слоеве на обществото“. Защото разслояването между хората в йерархии на властта, притежанията и преимуществата е абсолютно нищожно пред голата Истина на продадената Свободна воля на Човека да бъде Човек. Защото днес ние сме изгубили Себе си в отражението на Егото в огледалото на съмнението – Его-Съзнанието. Дали идентифицираме описаните събития в Апокалипсиса с действителни такива, случили се, случващи се или предстоящи да се случат в човешката история или в живота на един човек, самото откровение е едно **посвещение на будното човешко Съзнание, стремящо се към Свобода от Его-Съзнанието.** В края на тази притча, напомняща ни за Спящата красавица, „невестата се подготвя за сватба с Господа си“. Тоест, освободената, благодарение на будното Съзнание, Душа се подготвя за сливане с Духа. **За момента, в който всички сили се обединяват в Една, за да започне истинският живот** – изпълнен с творческа енергия, мир, разбирателство и радост. За Новият свят, **в който „младоженците“ творят живота си взаимно.** Странно е, като се замислим, че и днес все още вярваме, че акта на сливането на Душата с Духа е възможен единствено, когато човек умира. Това наше вярване се дължи единствено на Огледалната реалност на Егото, в която живеем. Докато не „вразумим Малкия си Принц да целуне и прегърне Спящата ни Красавица“, за да осъществим контакта със Себе си, със своето Аз, с Бога в нас и с Висшия разум, и докато не опознаем и овладеем Седемте си сили, това тайнство ще остане непонятно и непостижимо. (стр.13,155/7-19;157)

Така Апокалипсисът ще се повтаря непрекъснато, като кошмарен сън в човешкия живот, **докато не пробуди и не обнови изцяло и последната капчица човешко Съзнание, заключено в ковчега на Его-Съзнанието.**

Трябва ли да станем деца, „за да общуваме с джуджетата“ или ще си останем арогантни и невежи възрастни, гледащи злобно увеличителното „Огледало на Матрицата“, без изобщо да ни мине през ума да го обърнем! Защото от другата страна на Его-Огледалото е нашето Аз – Любовта, която ще ни изведе на Светло!

Малкият принц и тайната на Розата

Във всяко едно дете живее един малък Принц, който е готов на всичко за да съхрани своята Роза (своята съкровена мечта), с чиято красота един ден ще покори Света – т.е. ще създаде и дари нещо красиво и добро от себе си в полза на ближния и на света. Защото детската представа за изява в Света е коренно различна от амбициите на родителите, непрекъснато стремящи се към себедоказване, чрез децата си. Но във всеки един от нас е вложена една съкровена идея и един съвършен идеал, които трябва да устоят на изпитанията на живота, за да бъдат реализирани.

Влизайки в грубия Свят на възрастните обаче, всяко дете губи от силата на Духа си, а често и нежността и съкровено желанието на Душата си, когато се натъква на бодливите тръни на Его-Съзнанието. Така всеки възрастен, от страх да не изгуби своята красива, но бодлива Роза, бърза да я продаде за далеч по-престижно изглеждащите его-амбиции. Когато осъзнае неравностойната размяна, обаче, Егото ни заключава в твърдата си черупка, където убива скуката на безсилието ни с още по-скупни занимания, с които да отвлече вниманието на Съзнанието ни от грозната истина на потъпканите ценности.

Алегорията на Антоан дьо Сент-Екзюпери, „Малкият принц“, създадена в разгара на Втората Световна война и до ден днешен си остава непонятна за възрастните и още по-неразбираема за детската душа, която днес от рано е закърмена с посредствените материални амбиции на възрастните. Преминавайки в света на

възрастните виждаме как ревностно пазените детски мечти, идеали и любов към красивото, чистото, доброто и съвършеното се превръщат в посредственост, омраза, лицемерие, малодушие, гордост, сребролюбие, завист, страхове и несигурност дори в собствените си способности, и т.н. Подмамани от егоистичното лустро на деня, нехайно изоставяме грижата и усърдието си за постигане на душевните си стремежи към хармонична изява и взаимодействие, любознателността и състраданието към ближния, благосъстоянието на Духа, доброто настроение и дори умението да се радваме на малките неща. Така забравяме за нашата Роза и тя постепенно увяхва и **изсъхва заедно с Любовта ни към Живота.**

Защото една велика идея трудно вирее в „тясна колиба“ и рано или късно ще създаде противоречие и недоволство. Така както една малка идея не може да оцелее без постоянство, любов и грижа (подобно на Розата на Малкия Принц). И колкото и да не ни се вярва малката идея струва точно толкова, колкото и великата, но е в пъти по-доходоносна. Разликата е единствено в мащаба на представата за Свобода. Великите идеи имат нужда от Свобода, единствено за да я ограничат и подчинят на Егото.

Но Свободата се ражда и вирее в малките неща, защото в тях се крие Доброто. С тази малка грижа, с това усърдие, постоянство и вяра, Бог сътвори изобилието на Света. При това само за Седем Дни. А на нас не ни стигат вече 8000 години да разрушим света, колкото и да го разоряваме и да се похабяваме в тази насока...

Трудно ли е да открием и придобием Това Добро вътре в Нас, „за да си оправим Света“? Светът няма нужда от велики, а от малки, свежи и красиви идеи. Днес Светът няма нужда от президенти, министри и световни правителства, а от Малки Принцове и Принцеси с будно Съзнание, носещи Любов, Мир, Радост, Красота, Свобода и Хармония в Сърцата си, и Чистота, Сила и Вяра в Умовете си.

Ако продължаваме да приспиваме детското Съзнание с изкушенията на възрастните, то **Световната Душа** скоро ще заспи непробуден сън. **И кой знае кога ще се появи отново Принца, за да я спаси от отровеното Его и заразното Его-Съзнание?**

„1 грам струва 12 милиона“

„Вземаме един научен термин „гама“. Гами има в музиката. Но в сегашната биология има един хормон, **един грам от хормона е най-скъпото вещество**, и в биологията струва 12 милиона лева грам. Но в света няма още един грам. В света има само няколко гами. Една гама е една милионна част от грама. Та казвам: ако вие имате една гама от любовта, то трябва да работите най-малко 3000 години, за да получите един грам от този хормон.” (из лекции за Любовта на Петър Дънов, Изд. „Астрала“ 2010)

През последните години на своята активна дейност (също в разгара на Втората Световна война), Учителят Петър Дънов предупреждава: „сега в света влиза Любовта, носена от Христовия Дух, и ние трябва да се подготвим за нея”...

И наистина, наред с най-кръвопролитното събитие в днешната световна история, Светът е **заялн от Силата на Любовта**. Само за няколко години човечеството не само удвоява своята численост, но настъпва и невиджан технологичен, културен и духовен бум, който за по-малко от 50 години преобразява лицето на Земята. Но ако по времето на Петър Дънов 1 грам от тази сила струва 12 милиона лева, днес грам от тази вечна субстанция струва 12 трилиона евро. А за изработването ѝ, вече не са нужни 3000 години, а съвършено нова технология.

Коя е тази съвършена технология днес?

Съвършеният ум, съвършеното тяло, съвършеният дух, съвършеното и чисто съзнание, съвършеното сърце, съвършената душа и съвършените сетива са единствените, които могат да сътворят тази съвършена технология, произвеждаща „12 трилиона на грам“.

Днес нито една банка в света няма нито потенциала, нито капацитета да финансира една такава технология. Защото нито една банка все още не е изработила и „цент“ от новата валута, с която може да инвестира в едно такова начинание.

Звучи непостижимо, ли? Непостижимо ли е Човек да бъде Себе си?

Защото Любовта няма нужда от пари! Тя има нужда от много, от всичките пари на Света. Ето защо всички банки финансират единствено Любовта. Няма ли любов – не инвестират и цент. Преди да ви дадат кредит, банките проучват до каква степен сте готови да заложите и да изгубите всичко за Любовта. От начина по който инвестирате, се вижда качеството и силата на Любовта, която носите. Колкото по-голяма е тя, толкова по-големи са дотациите, кредитите, инвестициите и печалбите за банките. И всеки печели многократно от това, което е вложил.

За банката не е важно дали ще си плащате вноските на време. За банката е важно дали сте готови да изгубите всичко, за да реализирате своята идея. Когато банката се увери напълно, че единственият идеал, който носите и за който живеете се нарича „Любов“, тя идва за да ви вземе всичко. Но съвършената Любов не позволява на никого да ѝ отнеме и цент. Защото съвършената Любов ражда съвършеният Ум и съвършената Сила. **Затова, живеете, мечтайте, обичайте и теглете кредити, без да му мислите много.** Банките считат, че са подчинили Любовта да им служи и да им носи дивиденди, но не осъзнават, че те просто са нейни покорни слуги, защото в „Храмът на сбъднатите мечти“ ...най-големият от нас е нам слуга.... (стр.42,133)

В Природата нищо не се губи. Ако идеалът на банката се нарича „пари“, то тя непременно ще спечели пари, защото Любовта Може! Ако вашият идеал се нарича „Любов“, то всичко, кето правите ще ви носи изобилие с Любов. Просто **теглете чертата навреме** под всяко ваше чувство и поставяйте в ред всяка ваша емоция. Защото чувствата и емоциите са реалните, истинските кредити и лихви на живота. Вие решавате къде да поставите плюсовете и минусите.

Бог е онази малка точица Любов, която се появи в тъмнината, възДъхна и създаде материята – небето и земята, и с Мисълта си даде на света Светлината. И започна да твори! С тази Светлина, с тази Любов, Бог създаде Божието творение – това Добро в Неговото Знание, а не в без-съ-Знание, както направи Адам. Ако си направим труда да изучаваме Себе Си – Тялото, Ума, Сърцето и т.н. ще установим, че **Бог ни е създал, за да бъдем съвършени!** (Част Втора) Единственото нещо, което ни отдалечава от съвършенството е начина, по който ползваме Свободната си воля. (Посвещението и стр.155:7-10)

Както вече споменахме, в част Първа, **циклите на Съзнанието съществуват и се развиват в „одушевената и в неодушевената природа“** едновременно в трите си нива: подсъзнание, съзнание, свръх-съзнание. Доказателство за неговото съществуване са, както изявите, така и резултатите от проявлението на жизнената енергия във видимата и невидима материя, проявената и непроявена енергия във Вселената, но и в създадения от човека, така нар. „**изкуствен интелект**“, който влагаме в компютри, телефони, контролни системи, чипове и други материали. Ако все още не сме, скоро ще осъзнаем, че всяка частица Съзнание, независимо къде и как съществува, със или без Душа, рано или късно изявява **осъзнаване и емоционална реакция**. Простият пример за това е откритието на японския учен за „емоционалния отговор“ на капчиците вода в различното ѝ физично състояние, с която тук представяме и характера на нашето подсъзнание. Това идва само да покаже, че **Съзнанието, където и под каквато и да било форма, се управлява от Висшия Разум – Бог, и служи на Душата на Универсума.** Защото, както споменахме, Съзнанието е люлката на Душата – люлката на самия Живот, било то проявен или не. Съзнанието е „енергиен и материален запис“ на проявата на Жизнената Енергия – на самия Дух Божий. (стр.18)

Както можем да се досетим, **Его-Съзнанието** наподобява изкуствения интелект, лишен от активен разум. Човешкият Ум, обаче, е способен да Го създаде във всички

нива на своето съзнание – подсъзнание, самосъзнание, съзнание, в мига, в който тръгва да гони блясъка на Его. Това Его-Съзнание има коварната способност да **заклучва огромни сънотелни пространства в паралелни огледални светове**, от които Умът и Душата, самите ние, трудно можем да излезем. Не за друго, а защото **то е абсолютно недостъпно за Висшия Разум**. Огледалата на Его-Съзнанието блокират достъпа на Ума до свръх-Съзнанието и комуникацията ни с Божественото Съ-Знание. В този „отвъд“-съ-Знателен огледален свят Душата е абсолютно лишена от божествените си сетива, поради което хората страдат и боледуват. Точно това всъщност е библейският Египет – не-съ-Знателното съществуване на човека, продал свободната си воля. Днес „Царството на Петте сетива“ е завладяло всички сфери на човешкото съществуване и е въвело човешкия его-съзнателен живот в „Огледалното отвъдно“. Его-пространствата заключват умовете на стотици хиляди и дори милиони хора по света, споделящи подобни Его-интереси, и то благодарение на медиите и интернет. Защото както казахме: всичко извън Бог, в което вярваме продължава да съществува и да ни завлича в нищото, където черпи от жизнената ни енергия. **Докато не проумеем, че ние днес, сме все още онази част от Божието Съзнание, което откраднахме и разболяхме със Съмнението и Безлюбието си, няма как да бъдем свършени, т.е. да открием Аза си, да станем цели и да се следем с Цялото на Бог, за да черпим от Източника.** Как можем да се върнем в това Само-съ-Знание, в тази точица, творяща и произвеждаща Светлина? Единствено с Любов. **Ако ние не сме Любов, не можем да се следем с Любовта.** Ние откраднахме от тази Любов – Живота, заключихме го в ковчега на не-Знаещото Его-Съзнание, и започнахме да го заливаме с отровните киселини на Его-недоволството, което сме счели „за наш Бог“. **Но ние не можем да Бъдем (като!) Бог, защото Его-стремежът ни отдели от Него – отрязва тази част от Божието Съзнание и я зарази с отровата на съмнението си.** Както вече разгледахме, Его-Съзнанието е изключително коварно. Докато се оглеждаме в това огледало, докато живеем между двете огледала на Егото и Его-Съзнанието, ще „творим“ и живеем в коварен и болен свят. Ако спрем да се оглеждаме в огледалото на Его-Съзнанието и се обърнем на другата страна – навътре в Егото си, търсейки Себе си, и там не успеем да открием тази точица – нашата Душа - Светлината на Любовта, ще се самоунищожим! Затова започваме да боледуваме – нашето Его (*безпомощният глас в пустиня на Адам*) иска да ни спаси и излекува от това болно съзнание, иска да ни помогне да намерим пътя към Себе си! **Адам също страда, защото е осъзнал завета на глупостта Си.** Именно болката на страданието ни кара да затворим очи, да спрем да се оглеждаме в Его, а да погледнем навътре към Себе си – там е нашата Душа и контакта ни с Висшия Разум. А когато събудим вътрешните си сили, „Седмият Ангел“ ще ни помогне да се изчистим от болестотворното съзнание на Его-стремежа. Когато Его ни причинява страдания, то се опитва да ни върне към Аза - към Човека. Защото срещу Его е Бог, а между тях е Човека – нашето Аз. Затова Бог изпрати Човека на Земята да пази равновесието на силите, а не да сее разрушение вътре в Себе си и чрез собственото си Его-Съзнание върху Божието творение и Земята.

Търгуваме живота като на пазар и се стремим да се продадем на възможно най-високата цена, с която си купуваме неща, от които самият живот не само няма нужда, но умира. И когато не ни остава нищо, което да продадем, за да си купим следващото нищо, тогава се сещаме за Любовта. Казваме „**Бог е Любов!**“, но знаем ли какво е Любовта? Както гласи Зен-будистката поговорка: „Добрата търговия, прави хората щастливи!“ Уж добри търговци, а се продаваме на безценица! (*стр.7,13-17,18-28,155/7-15-16,51*)

Всичко добро и хубаво дадено на Човека за полза в този Свят е дошло именно, чрез светлите умове, успяли да възприемат и приложат знанието от самия Източник – от мисълта на Висшия Разум. Днес цялото човечество живее и се крепи именно на тези умове и на тези приложени знания. Умовете, които са устойчиви в

Доброто и Любвта, и *не допускат да бъдат съблазнени от блясъка на Его*. Умовете, които са готови да посрещнат с безразличие всякакви егоистични предизвикателства и лишения, в името на това, да реализират чрез Себе Си волята на Висшия Разум, стремящ се към осветяване и осъзнаване на цялото човечество.

Можем ли днес да произведем толкова Любов, колкото мръсотия е натрупана в Съзнанието, Сърцето и Душата на Човека, за да се изчистим напълно от това зло? Да се излекуваме, да се освободим от това болно Его-Съзнание, което непрекъснато се стреми към притежания, въвличащи Душата и самият живот на човека в Огледалния свят на Нищото. *Можем ли да се научим да държим порталите на злото затворени?*

Единствено Любвта може да пречисти Ума и сетивата, с които да открием тази точица в нас, произвеждаща Светлина, събуждаща и обединяваща Седемте сили, които да ни изведат не на „Оня“, а на *бял Свят, при това цели в Цялото!* (стр.6,155/7-21)

Единствено Любвта е в състояние да създава блага и да дава непрекъснато без да иска нещо в замяна. Ще запитате: *От къде тогава Любвта взима тази енергия, да твори постоянно?* От споделената радост, разбира се! От благодарността, Вярата, Доброто и Красотата, вложени в човешките Сърца и в цялото творение на Бог!

Любвта е, която създава горивото за Вечния живот. Предадем ли я веднъж, два, три пъти, Любвта се оттегля. Когато Любвта си отиде идва разрухата в живота на човека, за да започнем да се учим на това, какво е Добро. Това всъщност се случва в Египетската „Зала на двете Истини“: *Съдбата идва, за да провери дали сме събрали достатъчно от това гориво, наречено Любов, което ни е нужно, за да влезем в Новия Живот*. Там в този Свят, в този Живот на Вечна Радост, „друга валута“ не се приема.

Новият Живот

Често се случва, трудните и скромни условия на живота, да карат човек да поглежда към по-бляскавите притежания и достояния на другите. Странно е, че дори когато животът поднася на хората охолни и изобилни условия, те пак поглеждат към това, което е дадено на другите. И в двата случая недоволството се настанява сред нас и започва да храни Его-Съзнанието. Егоистичната амбиция е толкова силна, че кара хората да прибегват до не дотам достойни и дори унижителни мисли, действия и чувства. Но често мечтаната придобивка се разминава с очакванията. **Във всеки един момент, обаче, животът ни поднася точно толкова, колкото можем да понесем.** Бързае да бъваме отрицание и недоволство, и не забелязваме, че всъщност животът се опитва да ни подготви за момента, в който ще ни поднесе точно това, от което наистина се нуждаем. Защото недоволството идва не от неудовлетвореността, а от факта, че се съпротивляваме на това, което животът е определил за всеки един от нас. **А недоволството само по-себе си представлява липса на Добро, Вярa и Любов в нас.** Когато отхвърлим Любвта, която животът ни поднася, недоволството се настанява в нашите клетки и те започват да заболяват, именно поради липса на Любов. (стр.15) Когато престоим границата на възможностите, желанията или недоволството си, Любвта създава мощен потоп в живота ни, взима всичко от което сме недоволни и ни кара да **започнем наново, докато не се научим да живеем по Закона на Любвта**. В настоящия наръчник разгледахме основният принцип на този закон, а тук по-долу ще го определим и като закона на „Аз и Ти“, за да се преборим с отровното Его-Съзнание. Това всъщност е Новият Закон на Новия Завет, с който Исус Христос дойде, за да отмени дадените вехти заповеди на Мойсей, които, както вече установихме, имат единствено силата да хранят Его-Съзнанието и да въвличат в изкушения. Но Кой е виновен? *Който е с Бога – с Аза си, или който се изкушава от блясъка на Его?* (стр.19,155/6-2)

Любвта и Доброто са ни дадени даром, но не могат да се ползват насила...

„Новият Завет“ на Бога, даден чрез Исус Христос съдържа две Заповеди: (Мат. 22:35-40)

**„първа и най-голяма заповед: възлюби Господа, Бога твоего,
с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всичкия си разум:
втора, подобна ней: възлюби ближния си като себе си;
на тия две заповеди се крепи целият закон и пророците.”**

Първият закон на Бог е **законът на Его**, който ни учи, че всяко зло си получава злото. Но с всяко Добро се учим на това, какво е зло и как да го владеем. Защото Човек все още е неспособен да прави Добро, защото все още Доброто на Човека ражда зло. Бог е този, който създава Доброто за полза на Човека и човек трябва да се учи как да го пази и умножава. **Новият завет** на Бог за Човека произлиза от Първия закон: **колкото, толкова**. За да правим Добро трябва да се научим да любим Бога, ближния и Себе си.

Ако Човек чете новия завет с его-очилата, нищо чудно, че и днес сме недоволни. Его-Съзнанието винаги възприема всичко на обратно и за своя полза, докато не изяде всичко около себе си., т.е. докато само не разбере, че „ползата” му, носи зло само за н-Его, идващо от грешната му калкулация за живота... ([стр.155/7-16-17](#))

Но къде е Доброто в нас – лявата ни ръка, с която да приемем Любовта и къде е Вярата ни – дясната ръка, с която да отдадем Любов на Бог и ближния? ([стр.155/7-68](#))

Ако сме развили сетивата за пълноценен живот, ще знаем, че това, от което има нужда ближният ни е това, от което имаме нужда и ние самите. Това съвсем не означава, че трябва да отнемем от ближния си, за да задоволим нуждите си. Напротив, единствено, когато дадем на ближния това, от което се нуждае, ще можем да получим това, от което ние самите се нуждаем. **Законът е прост**: ако споделяме Любовта с **цялото си Сърце**, Ум и Душа ще имаме всичко, от което се нуждаем. Защото **Господ съдържа в себе си цялото човечество**. Единственото нещо, което трябва да дадем в замяна, за това, което ни е дадено е да Го любим с Цялата си Воля, с Цялата си Душа, с Цялото си Сърце, и с Цялото си Доверие. Именно благодарение на този закон можем да върнем изгубените си Души, но само ако прилагаме Вярата и Доброто в живота си.

Докато позволяваме на **петте сетива да управляват телата ни с рефлекторните си вериги**, оставяме чувствата, които те предизвикват у нас да определят избора ни или дори посоката на живота ни, замъглявайки Ума ни. Именно нашите чувства ни карат да се самоопределяме като индивиди или „личности”, и да **разделяме нещата на добри или лоши, в зависимост от начина, по който възприемаме усещанията си, които изпитваме** на съзнателно, самосъзнателно или подсъзнателно ниво. Сякаш сме вкусили от забранените плодове на Дървото, даващо познанието за добро и зло. (*И това не е далеч от истината, защото ние всички сме потомци на самия Адам, родени след като е вкусил от плода.*) ([стр.155/7-14](#)) Чувствата ни, обаче, не са нищо друго, освен резултат от химичните реакции, предизвикани от клетъчните дейности, вследствие на трансформацията, обмена или застоя на енергия в организма ни. Нещо като „сърдечна памет”, подобна на подсъзнателната ни памет, събираща спомените от преживените събития, образувана от действието на адреналина и кортизола, и запечатваща усещането и отношението на нашата Душа към съответното изпитание.

Душата счита, че чувствата са нужната ѝ храна - плодовете, с които да утолява Духовният си глад. Но както вече споменахме, чувствата са нужните познания за Душата, с помощта на които тя може да открие пътя на Духовния стремеж, реализиращ нейните съкровени желания и заложби отвъд света на илюзията. И както установихме, **пълноценна храна за Душата** са Любовта, Светлината, Истината и Вярата, носени от устоите на Доброто, ([стр.155/7-18,19,22](#)) които пазят плодовете на Дървото на Познанието за Добро и Зло. За да можем да съхраняваме чувствата си чисти и да не им позволяваме да ни въвлечат в света на илюзиите, изкушенията и заблудата, ние трябва да познаваме Сърдечният си пулс и пулса на Истината в телата си. ([стр.155/7-17,59](#)) Например, когато считаме, че сме придобили или развили някаква уникална дарба ние бързаме да се възгордеем, да се похвалим с нея и ако е възможно да я вкараме в

действие, за да ни носи печалби. И точно това е момента на нашето падение, същото като на Адам и Ева... Трудно ни е да осъзнаем, че тази дарба ни е дадена за да се самоусъвършенстваме и да можем пълноценно да служим на Бог - Аза си и другите, при това без да я размахваме като знаме. Защото: „Даром сме я получили и даром ще отдадем“ Затова ни се дава, за да се изпита Доброто в нас. (стр.12,19,32,33,36,37,123,131)

Ако сме неспособни да вдъхнем на децата вярата, енергията, търпението и усърдието, с които да търсят скритото познание в себе си, или ги възпрепятстваме да изучават **Седемте сили**, само защото не служат на личния ни егоистичен и амбициозен интерес, ние ги обричаме на дълбок сън в света на заблудите. Така Душата им се затваря в коравата черупка на Егото, докато Любовта не ги събуди.

Всеки човек има своя половинка – своя сродна Душа, при това в различните цикли на Съзнанието: Душевния, Физическия, Духовния, Умствения, Сърдечния... Тези сродни Души пазят съкровената Любов и душевния стремеж за Единение с Бога. Невъзможно е истинската Любов да се прояви между двама души, без триединството с Божия Дух. Следвайки блясъка на Его, Човек често подминава Любовта в Жвота си. Както казахме Его няма сетива за Любовта и не може, не само да я разпознава, но да я приема и да я отдава. Защото Любовта преди всичко е споделяне, пълноценен обмен на живот, знания, мъдрост, радост, истина, мир, добро, вяра, изобилие... (стр.155/7-16,46)

При едни такива неблагоприятни условия, които днес продължаваме дори и 2000 години след Христа, сами да си създаваме, едно такова вълшебно събитие може да се случи в живота на човека веднъж на 65 прераждания... Не случайно библейските текстове многократно проповядват физически лишения, именно за да се освободим от Его-Съзнанието, оковаващо ни чрез петте сетива, да се научим да виждаме с Ума, да разбираме пулса на Сърцето си, да държим чиста мисълта и да изострим възприятията си за Седемте сили в нас, **да се научим как да държим Доброто си устойчиво на Зло.**

Ние **винаги изискваме повече от децата** си и вярваме, че те са нашите неповторими гении. Но способни ли сме да им позволим наистина **да извървят личният си път към гениалността**, без да им налагаме собствените си предразсъдъци, амбиции, претенции и страхове. Без да подтискаме творческия импулс в тях с посредствени занимания, критики, забрани, забележки или надсмешка. Без да ги спъваме по пътя към личната им реализация, само защото интересите и талантите им не отговарят на нашите очаквания, или пък не носят никаква полза или изгода за нас. Нима не виждаме, че еднообразието, което налагаме спира собственото ни развитие? Нима бъркаме принципите и стандартите с интересите и моралите? Нима не можем да ги научим да бъдат устойчиви във Вярата си, с която да държат Доброто в себе си неизменно, независимо от обстоятелствата? Днес им даваме изобилие, от което те искат с радост все повече и повече, а утре ако ги подложим на глад и рестрикции, ще бъдат ли все така радостни, мили и любвеобилни към нас?

От малки учим децата си как да работят с петте си сетива, но когато забележим, че в тях се пробуждат и други способности ставаме критични, ядни и подозрителни, и зад маската на общоприетия морал започваме всячески да наказваме, подтискаме и опорочаваме тези техни изключително находчиви умения. В случай, че „пъкленият план не успее“, бързаме да се похвалим, че това е нашият ген. А какво означава „ген“? Специална закодирана информация в ДНК на клетките. **Каква информация тогава сме закодирали ние в тези клетки на нашите деца**, когато третираме по недостоеен начин геният в тях. А какво означава да си гений? Да умееш да възприемаш и да декодираш скритата информация, т.е **да поддържаш Ума си буден и чист**. Будните деца черпят от Източника. От нас се изисква да **изпитваме устоите им в Доброто**: как прилагат тези знания и умения, да сме изобретателни в изпита. Замърсим ли Сърцата им с безверието на изгубените си надежди, подтикваме децата към лесния път, който

не води към изхода. Нека разгледаме отново **Седемте сили** и техните най-прости и елементарни умения на сетивно ниво: (стр. 13, 21, 42,100,103,107,113,118,119,120,124,134,138,144):

- Първична сила – слух
- Сакрална (душевна) сила – допир
- Духовна сила – зрение
- Сърдечна сила – вкус
- Ментална сила – обоняние
- Интуитивна сила – усет
- Съзнателна сила – разбиране

Ако се замислим, ще си признаем, че ние не очакваме от децата да усещат нещата и да ги разбират. Ние изискваме от тях единствено да ни слушат и изпълняват това, което им казваме, препъвайки всяка тяхна инициатива. Именно това се опитват да подсказат приказките за „Червената шапчица“, „Вълкът и седемте козлета“, „Снежанка и Седемте джуджета“, „Спящата красавица“ и т.н. Интересно е да отбележим, че въпреки страшните случки в гората, тези приказки не оставят страх в детската душа, защото **дават на децата средствата, с които да преодолеят страховете си и да вземат смели решения в критични ситуации.**

Свикнали да изпълняваме само това, което ни дава наставлението на общоприетите норми на поведение, ставаме неспособни да управляваме живота си и проблемните ситуации в него, защото сетивата, които могат да ни помогнат са недоразвити или липсват. Или доверявайки се единствено на петте си сетива, пропускаме да разберем предупреждението на наставлението, отвлечаме вниманието си и правим грешки, които трудно можем да поправим. От друга страна е истина, че ако ние сме неспособни да дадем нужните наставления на децата, рано или късно, те ще се поддадат на наставленията на собственото си или нечие друго Его, водено от съмнения и изкушения. Защото не е толкова страшно да сгрешим, страшно е, когато ни е страх да не би да сгрешим. **Осъзнатите грешки са възлениите, от които Животът, който е самото „огнено езеро“, самият огън на Любовта, вае диаманти.**

Не бива да оставаме слепи за факта, че докато опознават телата си, сетивата си и света около себе си до 7-мата година, и изграждат само-Съзнанието си и започват да чувстват стремежите на Душата си до 14-тата година, **децата са в пряк контакт с уменията на Седемте жизнени сили, които им дават възможност да черпят свободно от Източника на Безкрайния потенциал.** Непрекъснатото настоятелство какво и как да виждат, чуват и мислят, и как да разбират нещата, неминуемо прекъсва живия контакт и живата връзка на децата с Духа, Душата, Ума, Съзнанието, Интуицията, Сърцето и извора на Жизнена енергия. Това е и скритото послание в приказките на Шарл Перо и братя Грим. Ако непрекъснато наставляваме децата, те губят **умението да чуват вътрешният си глас**, стават несигурни и неспособни сами да възприемат и разбират нещата, и тази неспособност приспива съзнанието им от съвсем ранна възраст, заставяйки ги да трупат в себе си негатива на живота. Ако ние не успяваме да учим децата си как своевременно да трансформират и да се освобождават от негативната енергия, която всеки един от нас, като човешки същества, всекидневно, съзнателно или не генерираме в умовете и в телата си, то създаваме сериозни предпоставки за развитието на болестни психически и физически състояния в бъдещият им живот. Стремим се да пълним главите им с тонове ненужни знания, повтарящи едни и същи грешки, при това ги изпитваме да ги рецитират наизуст, а пропускаме да изпитаме уменията им, или да им дадем шанс да се изявят и да приложат наученото. И от друга страна, ако не успяваме да повишим физическата им култура и да осигурим двигателната им активност сред природата, които държат Ума и Силите им чисти, децата започват да трупат негатив и агресия към самия живот.

Казваме си, че най-добрият учител е животът, но само добре подготвеният ученик може да намери учителя, от който се нуждае в даден момент. **И ако трябва да направим инвентар на личните си сили и способности, то ще се окаже, че сме, или бихме могли да бъдем безкрайно смели, можещи и богати, стига да държим Съзнанието си будно, при това отвъд Огледалния свят, т.е. Тук и Сега:**

- Съзнателна сила – разбиране, знаене, можење, умелост, чистота на мисълта;
- Ментална сила – концентрация, обоняние, нюх за дарбите, талантите и живота;
- Интуитивна сила – усет, възприемане, вътрешен глас, осъзнаване;
- Сърдечна сила – вкусване, изпитване, вяра, хладнокръвие, безстрастие;
- Духовна сила – зрение, виждане, воля, устойчивост, реализация;
- Душевна сила – допир, осезание, чувстване, творчески потенциал;
- Първична сила – здраве, слух, опознаване, изучаване, приложение, активност.

Ако към уменията на Седемте сили, заложиени във всеки един от нас, прибавим и личния потенциал от дарби и таланти, то списъкът би станал безкраен. Важно е да търсим и да даваме възможностите на всеки един от нас да осъзнае, да развие и да прояви дарбите, талантите и способностите си. В това именно се крие Любовта към ближния – грижа, подкрепа, осъществяване, прилагане, взаимодействие, състрадание, съдействие, радост, признание, призвание, споделяне. Интересът към едно нещо е начало на една дарба, която в никакъв случай не бива да губим, докато не я опознаем, развием, реализираме и приложим, в зависимост от дадените ни възможности.

Докато сме подозрителни, угрижени, недоволни, колебливи, лениви, страхливи, ние сме неспособни да виждаме доброто и красивото. Само **благодарение на Доброто и Красивото**, и само ако сме ги вложили в Сърцата си, можем да възприемаме възлшебствата в Света. А **Светът е изпълнен с „магически работи“** – такива, които не разбираме напълно, но ако сме способни да ги възприемаме със сетивата си, ни носят радост, мир, знание, мъдрост и изобилие.

За беда, много хора бързо се обезкуражават и са склонни да се подават на негативните си мисли, обвинявайки живота или другите за неуспехите, лошото настроение и недоволството. В такива именно моменти е достатъчно да прогоним лошите мисли, да се опитаме да се отпуснем и отпочинем, и да се захванем за работа със Седемте си сили. Защото те неминуемо са скрили някоя приятна изненада за нас!

Други смятат, че по пътя на безсърдечността, егоцентризма и користолюбие то могат да постигнат целите си, и дори да овладеят „тъмната страна на магията“ или „някакви окултни науки“, чрез които да постигат успех и да осъществяват бленуваните си амбиции. Но сега е ясно, *коя е тази тъмна страна и кои са „тези науки“*.... Защото пътя на Его-Съзнанието води към самоунищожението, смъртта и небитието в Огледалния свят на Нищото. Защото това е път на временния успех на задоволения каприз и злорадството, хранещи и черпещи от тъмната сила на Его-Съзнанието, изсмукващо енергията на Душите и манипулиращо хорските улове чрез мрачните си огледала. А доволството в Огледалния свят трае точно 12 часа! (стр.155/7-57)

Вече се досещате **от къде черпят сили** и познания „тъмните учения“ за контрол на ума, за „привличане на късмета“ и „пророческите дарби“? Те не водят към нищо друго, освен източване на личните енергии и силите на Живота и Доброто – Вярата и Любовта. Свалим ли Огледалата на Его, спрем ли да се подаваме на изкушения и ласкателства, его-амбиции и стремежи, мрачни мисли, страхове и разрушителни емоции, вложим ли Истината и Любовта в Сърцата си, няма сила, която да ни попречи да бъдем Себе си. Научим ли се как да държим заключени тези портали на злото, ще влезем в Новия Живот, в който има Светлина, Радост и Благо за Всички.

Първият изпит на Човека и Първият изпит на Душата

Една херметическа теза гласи: „Три са пречките за човека:

- липса на усилие за придобиване на познание,
- непривързаност към доброто,
- привързаност към злото.”

А „Три са пътищата на Душата: **Човек, Свобода, Светлина.**”

Какво е Бог? Вярa (Сила), Добро (Мъдрост), Любoв – Отец, Син, Светия Дух.
Какво е Живот? Цялото Знание, придобито с Доброто на Бог – самата Истина.
Какво е Човек? Живот - Душа, Ум и Тяло, дадени от Бог на Човека да се учи.
Какво е Душата? Светлина – Вярa, Любoв, Добро, вложени от Бог в Душата.
Какво е Ум? Вярa, Мъдрост, Светлина – нужни на Живота, за да се прояви!
Какво е Добро? Знание, Любoв, Сила – силите, с които Бог твори Света.
Какво е Любoв? Мъдрост, Истина, Светлина - абсолютното отдаване на Бог
Какво е Истина? Ключът на равновесието и справедливостта – знанието на Бог.
Какво е Справедливост? Равностoен обмен на Доброто – изявата на Бог.
Какво е Мъдрост? Безпрепятственият поток на Живота в равновесие.
Какво е Вярa? Отдаденост, Добро, Мъдрост – абсолютното отдаване на Човека
Какво е Равновесие? Справедливият обмен на Любoв – Бог се отдаде, а Човека?
Какво е Свобода? Силата на Доброто държащо порталите на злото заключени.
Какво е Светлина? Мисълта на Бог, извираща от Тъмнината, носеща Знанието.

Какво е Его? Отражението на Бог в очите на Човека, което идва да изпита неговата Вярa и Любoв – силите на Ума, пазещи устоите на Доброто в Живота

Първият блясък на Его в око̀то на Човека, поставя на изпитание Вярата, Любoвта и Доброто в него. Човек сам трябва да се пребори с изкушението на съмнението и да изпита силите си в Доброто.

Първото нещо, на което Човек се учи в живота е Доброто. Тоест, учим се как с Доброто в Себе си да прилагаме Вярата и Любoвта в живота. Животът ни поднася даровете си и започва да ни изпитва дали умеем да ги ползваме и да ги пазим разумно. Ако с Доброто в себе си сме предизвикали Зло, отиваме в училището на Огледалния свят. Там изучаваме Его, за да се научим на Добро. За да учим какво е Добро и как да го прилагаме. **Ако имаме Вярa и Любoв ще издържим изпита на Доброто.** Но при всяко положение бляскавите изкушения на Его ще ни привлекат към себе си, защото ще ни се сторят далеч по-лесни, по-добри и по-атрактивни за нашето добруване. *Изберем ли този лесен път, ние поверяваме Вярата, Любoвта и Волята си на злото.* Тогава животът ще постави на безмилостно изпитание Доброто в нас.

Ако съмненията и изкушенията ни приспят, и тръгнем да гоним празните илюзии на Его, ние няма да разберем кога сме изгубили Доброто си, което пази Душата ни. Тогава идва страданието, за да изпита Вярата, Насеждата и Любoвта в нас.

Когато Човек изгуби Вярата и Любoвта се превръща в една страдаща Душа, подложена на всички изпитания на Егото. Тогава, единственото ценно нещо, което ни остава е самият живот, вложен в Душата - нейното вътрешно знание и скритата ѝ Светлина. С това Добро, с тази скрита Любoв, *Душата трябва да събуди всичките си сили и познания, за да си върне Вярата в Себе си, в Живота, в ближния, в Любoвта, в Бог.* Да върне триединството на Човека в Себе си. Тоест да стане отново цял и съвършен. Такъв, какъвто Бог го е изпратил на Земята, за да придобие Свободата да учи и овладее познанието, държащо Човека чист от злото, за да се ползва от Знанието.

Нужно е непрекъснато да търсим Доброто в Себе си, за да успеем да изучим сетивата си и да съберем Седемте си сили, с които да излезем от Лабиринта на собствената си психика, да осъзнаем нашето Аз и Бога в нас. Успее ли да постигне това, Човек открива Светлината в Себе си, която му връща Вярата и Любoвта. С тази Светлина, с тази Вярa и с тази Любoв, Човек трябва да събуди Огъня в себе си, който да

го държи чист от злото – не само в света, но злото, което може да се роди в Сърцето му и да замърси отново Съзнанието му. Постигне ли тази сила и тази власт над Себе си, Човек успява да разтопи Огледалата на Его в Собствената си Психика и в Собственият си Ум. Ако успее да Постигне Свободата си от това зло - от Его-Съзнанието, Човек се слива с Любовта и тръгва по пътя към Светлината. Тогава пътя за придобиване на познанието да властва над доброто и злото е свободен за него. Но в света на Его човек вижда само Добро и тръгва след н-Его. Кое Добро? Това на блясъка!

Когато Човек реши да последва Егото, съблазнен от блясъка му – от „Доброто“, което вижда, той влага Вярата и Любовта си в този Огледален образ и започва да строи Огледалната империя в живота си. Но в този блясък няма Добро, няма нищо даже!... Със всяко следващо вложение на енергия по пътя на желанията и стремежите в този огледален свят, Човек губи обратният път към Себе си. Изгуби ли Доброто в себе си, човек губи напълно връзките си с Вярата и Любовта, и в него се настаняват Демоните на изкушенията, материалните стремежи и амбициите, които започват да изяждат Живота му, т.е. Душата, носеща знание и Светлина.

Ако при такива условия, Човек се осъзнае – т.е. получи просветление в Ума, даващо му ясна представа за реалната му позиция в живота, единственият му водач по обратния път е Душата. Именно тази Светлина и Знанието, вложени в Душата, могат да изведат човека по обратния път към Вярата и Любовта. И точно по този път към Себе си, човек ще събере плодовете, които ще му дадат нужните сили за изпита на Доброто. Точно това са и плодовете на Дървото на познанието за добро и зло, които трябва да върне обратно на Забраненото дърво – на Его.

Когато Човек се откаже от Доброто в себе си, Демоните на неговото Его се връщат с пълна сила и постепенно подлагат Душата на тление. Тоест извличат жизнената енергия на Човека – всичките му познания и сили. Тогава идва Смъртта, за да изпепели всички тези демонични сили и мрачни същности и да освободи, последната Искра на Светлината, останала от този човешки живот. След смъртта от Човек остава единствено точицата Светлина. Тази точица отива в мрака, докато в нея не се зароди желание за добиване на знание или докато не изгасне напълно.

Когато Човек успее да запази Вярата и Любовта си, той трябва да се учи да постига и пази Свободната си Воля. Тоест да се научи как да съхранява и придобива знания за Живота, без да ги пропилява за празни амбиции и материални стремежи. Да се учи как да бъде устойчив в Доброто и неприкосновен за злото. Да се учи как да държи Ума си светъл и Сърцето чисто от Зло. Да се учи как да бъде независим от доброто и злото. Да се научи как да работи с Доброто, като държи порталите на злото заключени. Постигне ли Свободата си – т.е. абсолютната сила на Доброто, излиза на пътя на Светлината, която го учи как да да владее и прилага силите на Любовта.

Цената на Свободата или Познанието за Добро и Зло: Когато Човек овладее двете сили на Доброто, двете сили на Любовта и двете сили на Вярата и се научи как да ги прилага, без да попада под властта на коя да е от двете страни на Егото – Своята или на ближния, тогава той е постигнал абсолютната си Свобода. Тогава Човек става Цял със Себе си и с Едното и пътя на Светлината е свободен за него. Когато Човек придобие знанието да владее силите на доброто и злото и уменията да превръща Его-Бронята в Любов, той се слива със Светлината. Там е свободен да твори и да учи:

- в Светлината Човек се учи как да придобива и прилага нови знания,
- може да се учи как да влага знанието в сърцата на хората.
- може да се учи да владее равновесието в живота, движещо напред самия живот.
- Вземат ли изпитите на Светлината, възможностите за човек са безкрайни.

Става ясно, че ако решим да направим зло, защото считаме, че това ще извика Доброто, така само ще отворим нови портали в Огледалния свят на Нищото, при това в личния си живот. Но същата сила има и нашето решение да предприемаме

действия в името на Доброто и да го налагаме с убеждения и сила над умовете на хората. **Най-страшно е, когато ослепеем напълно и поверим доброто, вярата и любовта си на Егото, но това е и най-важният изпит, който можем да издържим.** Ако не успяваме да видим Истината и да събудим Справедливия обмен на Живота в Себе си, и в Сърцата на Другите, то това означава, че или сме изгубили собственото си Добро, или сме имали глупостта да попаднем в клопката на Его-Съзнанието. Ако съберем и си върнем всичките сили ще излезем от там с нови знания. **Но още по-страшно е, когато придобием нови сили и знания да ги предадем отново на Егото си.** Тогава Демоничните сили на Его-Съзнанието в Ума ни ще започнат да източват енергиите ни. Но точно тогава можем да овладеем истинското си Аз и да придобием съвършенството – целостта си – Човека. Става ясно, че и в двата случая Егото ни кара да играем танц със смъртта и тлението, изпитвайки умението ни да боравим със себе и със живота. Най-голямото невежество е, когато загубим и последната капчица вяра в Бог – т.е. в Доброто в нас, но продължаваме да се стремим да добием Познанието чрез собственото си Его. Защото силата на Всепояждащия огън е непоносима. Но който носи Любовта и Доброто в Себе си се къпе в нея. Веднъж осъзнал Мъдростта на Доброто, човек трябва да се учи, как да го прилага, за да овладява **демоничните сили на Его-Съзнанието.** Мракът се стреми да превземе умовете на хората, черпейки кила от поробената им воля, докато човек не се освободи, т.е. осъзнае. Злото не е учение, а изкуството на Его-отражението да заслепява очите с блясъка си, превземайки съзнанието на Човека и превръщайки го в мрак и разрушение! **Учението на Живота е как да държим злото заключено! Заради този урок, Човек е изпратен на Земята!**

Цялото равновесие на Живота на Земята се дължи на Вярата и Любонта на Бог в Творението си и в Доброто в Човека. Земята се крепи и се върти именно благодарение на магнитното поле, генерирано от това взаимодействие – от тази Вяра, това Добро, тази Любав. **За да има Живот на Земята е нужно Човек да има Вяра в Бог и Любав към Земята.** Така енергиите на Мъдростта, Светлината и Истината, поддържащи равновесието ще могат да протичат правилно и да осъществяват живота на Земята. Защото без Вярата и Любавта на Творението към Твореца, Животът не може да се проявява хармонично във видимата природа. Ако наблюдаваме животните и растенията, ще видим, че те благоговейт пред Живота и всичко създадено в природата.

Ако ние не откриваме Бога по между си, Любовта изчезва и силите, държащи равновесието на Земята се преразпределят. Тогава Любовта на Земята се събужда от „шума на его-вярата на Човек, че може да повдига планини без Добро и без Любав, а само с голата си упоритост в невежеството“, и започват катаклизмите – урагани, вулкани, земетресения, бедствия, пустош. Това е ефекта от напрежението на съгъстващото се Его-Съзнание. Ако ние не откриваме Доброто в себе си, което да държи тази Вяра и тази Любав на Живота в нас, то Душата ни ще изгасне като искра в мрака на Нищото, или ще избухне като свободната молекула водород в условия на кислород, за да пръсне Лампата на Его-Съзнанието ни, раждащо Злото. (стр.29,131)

Днес търсим Живот на Марс, изучаваме планетите в Слънчевата система и не проглеждаме, че те съдържат в Себе си Цялото Знание за Злото и Доброто и са резултат единствено от опустошителните войни на Злото, родено от Его-Съзнанието. Ръката на Бог и пазителите на Седемте енергийни сили, държат тези планети, за да се учим на това какво е Живот и какво е Пустош, за да изучаваме законите на вземането и даването, закона на равновесието, раждащо Живота – закона на Любавта. Преди да тръгнем да търсим живот в Космоса трябва да осъзнаем, че ние – човечеството сме все още на дъното на Нищото. Все още не разбираме какво е Човека, какво има вътре в самите нас, какви са нашите функции и отговорности. Искаме живот, а раждаме смърт, **Целият закон на Живота е вътре в самите нас,** а все още нямаме очите (*Вярата*), с които да го прочетем, Ума (*Светлината*), с който да го видим, и Сърцето (*Любавта*), с

което да го възприемем, изучим и приложим. Ако човек е готов да хвърли „сина си“ в Огъня на Любовта, т.е. Егото си, той е придобил силата да живее. Ако човек, „яде“ децата си, т.е. Аза си, за да живее, той е придобил ковчега на смъртта. Ако човек „яде“ ближния си, т.е. Бога си, за да живее, то той е придобил ковчега на вечната си смърт. Единствено изборът – свободната човешка воля, определя хода на събитията и живота.

Ние сами решаваме как да използваме даденият ни живот: (стр.148, 155/7-12)

- дали да го консумираме и изчерпим до пределите на малката гаснеща или избухваща, като атомна бомба, точица в мрака, или
- да изучим, овладеем и придобием дадените ни знания от Нищото, или
- да разширяваме Ума и Душата си, за да станем Светлината от Извора, или
- да се опропасти в Пустошта, обричайки се на вечния глад на Егото.

Наша отговорност е да будим и да поддържаме Доброто в Себе си и в другите, защото когато Доброто спи, Злото се вихри! Въпросът е: как ще приложим Доброто, за да овладеем този разрушителен вихър на Его-Съзнанието? (стр.155/7-21)

Длъжни сме да си вземем тези уроци, за да прилагаме Живота разумно, търпеливо, мъдро и смирено и да продължим пътя си към знанието и Светлината.

Нашата Душа е като Пепеляшка. Цял живот служи тихо, кротко, „сляпо“ и смирено на капризите на горделивото Его, тайно хранеща надежда за прекрасния Принц (нашият Ум), и никога не губеща връзката си със Седемте сили на Светлината и Доброто. Именно те помагат на Душата да поддържа пулса на Истината в Сърцата ни, който да държи буден Ума за известията на Висшия Разум, слизащ чрез Духа ни.

„Елиза и Единадесетте бели лебеда“

За да осъзнаем по-цялостно съдбата на Елиза от детската приказка на известния датски писател Ханс Кристиан Андерсен, творил през 19 век и явно повлиян от фолклорните предания, събрани от Шарл Перо и братя Грим, ще си припомним какво се случва със Снежанка, когато навършва 7 години. Злата мащеха заповядва на ловеца да убие Снежанка и да донесе белият и черният ѝ дроб за вечеря. Акт, който граничи с канибализъм и превръща вълшебната приказка за Снежанка в чудовищна. За щастие наблизко изприпква едно малко диво прасенце, което с готовност се жертва, за да спаси Снежанка от злата участ. Ако си припомним Част Втора на нашето магично пътешествие с „АЛХИМИЯ НА ЗДРАВЕТО“, ще открием по-дълбокия смисъл на това коварно желание на злата мащеха. В нашият Черен дроб е скрита нашата Воля - материалната сила на нашия Дух и нашата Сърдечност, които ни пазят от беди и с готовност ни помагат в трудните моменти от живота. А Белите дробове държат нашата Сила за Живот, чрез връзката ни с Любовта. (стр. 13,42,80,104,106,114,117,131,135,157)

Още от древни времена завоевателите считали, че ако изядат черния дроб на врага си ще придобият неговата сила и ще го покорят напълно и завинаги. Достоверността на това варварско схващане днес до известна степен се потвърждава чрез успешно извършените органични трансплантации, целящи да спасят човешкия живот. Веднъж придобили новият орган, изстрадалите пациенти получават нов тласък за живот, водени от нов характер и нов дух – тези на техния донор. Този факт обаче, дава съвсем обратен смисъл на варварското суеверие. Оказва се, че не завоевателя, а неговата жертва става победител, вселявайки се с Духа си в живота на своя враг. Но кой е Духът, който приемаме? Вярата на кръвожадното Его, че е придобило качествата на своята жертва, отваря нови портали в Огледалния свят, където го приковава с нова карма – нов урок, който ще трябва да учи безкрайно дълго, при това в Нищото – в страната на вечния глад, мрака и тлението. Безспорен е фактът, че нашите клетки и нашата кръв носят есенцията на живота, но единствено за да служат на нашата Душа. В мига, в който се заразяваме с Его-съзнание, Душата ни попада на дъното на „Лабиринта на Егото“, и телата ни се разболяват от отравения

Ум. Невъзможно е да махнем тази отрова със смяна на органи, защото те също ще се заразят. Без Любов тялото не може да произвежда нова жизнената енергия, постепенно я изчерпва и започва да се разпада. Както е невъзможно да „присадим“ Душата. Тя, както и водата отиват **при Източника**. Всички други елементи в природата могат да се преобразуват и съединяват, но не и Душата и Водата. Последните умеят да се самопречистват, разтварят и изпаряват, но в кондензираното си състояние търсят винаги чисти носители, за да могат да се влеят в Извора. Замърсяват ли се веднъж, кармата започва да ги чисти – и водата и душата, а с тях и въздуха... (стр.29,37,57-58,95,121,135)

И Когато Апостол Павел казва: „**Любовта на всичко хваща вяра**“ – там мярката е абсолютно точна. Любовта хваща вяра и на лъжата и на истината. Понякога може да си затвори очите, за да не вижда Егото и греха му, но винаги знае кое кое е. Не случайно чрез Моисей, Соломон и Исус Христос е проповядано не еднократно в Библията: „не завиждай на ближния си и обичай врага си“, (*защото само така можеш да победиш своя истински враг - злото в себе си – Демона на Его-Съзнанието*). Малка подробност, поради която „Сърцето на злата мащеха на Снежанка се пръсва от злоба“, както е описано в някои версии на приказката.

Но да се върнем при „Елиза и единадесетте лебеда“ и тяхната невероятна прилика с Дванадесетте Властелина на Живота, с Петте сетива и Седемте жизнени сили, които протичат в нашия организъм. За да разберем скритото послание на приказката, ще приемем, че Единадесетте лебеда символизируют енергийните същности, които управляват телата и живота ни, а Елиза е нашата Душа. (стр. 13,21,24,48,93)

Да си припомним накратко приказката. *Мащехата на Елиза (нашето Его), изгонила братята ѝ още докато били деца, а нея изпратила в изгнание между 7-мата и 15-тата ѝ година, за да може като се завърне да я опозори завинаги пред Царя, нейният баща – Духът на Висшият Разум. Единадесетте братя на Елиза били превърнати от млади князе в лебеди, които нощем връщали човешкия си образ, а денем витаели в небето сред облаците.*

Точно това правим ние със себе си, още от съвсем ранна детска възраст. Осъзнало превъзходството си сред възрастните и захласнато по атракциите на света и лакомствата, детето започва да дружи с Егото, което прави всичко възможно да преследва и наложи капризите си. Така свикваме да не си правим труда да осъзнаем силите, които живеят в нас и поддържат живота ни. През деня оставаме глухи за техните мъдри наставления, захласнати в ежедневните си грижи и посредствени занимания, а нощем силите тихичко се връщат в телата ни, за да ни изпълнят с нови жизнени енергии, необходими ни за новия ден. Както вече споменахме нашите клетки и телесните ни органи неуморно работят за нашето благополучие, без ние изобщо да подозираме и осъзнаваме тяхната благотворна дейност и подкрепа. (стр. 15,25)

Единствено Елиза, нашата Душа и най-малкият ѝ брат, олицетворяващ нашия Жлъчен мехур, съхраняващ есенцията на Любовта ни към живота, от време на време ни напомнят, особено, когато излезем извън ритъма, че има сили отвъд нашите възприятия, които неуморно се грижат за нас. (стр. 108,121) Ако Съзнанието на детето бъде приспано с блясъка на Его между 7-та и 15-та година, човек заспива вечен сън в Огледалния Свят, от който няма да може да излезе, за да осъществи стремежите на Душата. Така човешкият живот, даден за изучаване на изхода от „Лабиринта“ и „Египет“ ще бъде пропилян на празно. Затова е нужно, в този период, вместо да се занимаваме с Егото на Детето, да будим Съзнанието му с активни занимания по опознаване на Себе си и Света. Да го пратим в „изгнание“ – да го лишим от всякакви изкушения и удобства, независимо от недоволството, което ще изпитва. Да се стремим да повишаваме съзнателната, умствената и физическата активност и култура на детето. Да му възлагаме активни ангажменти и отговорност в домакинството, без награди и поощрения, без забележки, критики и наказания! Ако сме направили това,

няма от какво да се притесняваме, че сме пропилили нечий нов живот. Защото след 15-та година децата влизат в света на Любовта. Там вече ще знаят как да се справят сами!

Първият сигнал, че животът ни е излязъл от хармоничния ритъм се проявява с появата на разрушителни емоции или на сън, когато сънуваме кошмари именно в часовете между 23.00 и 1.00 . Това е и времето за активна работа на жлъчния ни мехур – нашето „Всениждащо око“. Именно жлъчния застой по време на пубертета предизвиква появата на акне и свръх емоционалност. Но те не са дошли сами, а са следствие на дисбаланс в хранителния, двигателния и психичния режим на детето. Но това е и „почвата, в която никнат бурените на Его-Съзнанието“ – замъгленият Ум, вследствие на негативни емоции, превъзбуда и повишена токсичност. (стр..54,57-58,104, 108)

Любопитно е да отбележим, че именно по време на сън, Елиза разбира от една фея, как да развали магията, хвърлена върху братята ѝ, и че единствено като изплете ризи от коприва, може да ги превърне отново в Князе. *И наистина, единствено по пътя на изпитанията и чрез силата на кръвта – Силата на Волята, Душата може да осъзнае същността на „единадесетте си братя“ в материалния свят.* (стр.. 80,93,123) Копривата – почитана билка и храна, от незапомнени времена, е изключително богата на полезни витамини, микроелементи и минерали, поддържащи добрия имунитет и здраве в нашия организъм, но също подхранваща и изначалната Жизнена енергия, съхранявана в нашите Бъбреци. Освен тези биологично активни свойства, копривата има и „вълшебни такива“, като възвръща жизнените сили и предпазва организма от всякакви неблагоприятни влияния, чрез усилване на магнетизма и кръвообращението. Доброто здраве и силната кръв са в състояние да поддържат Само-Съзнанието будно и цяло – едно с Подсъзнанието, Съзнанието и Свръхсъзнанието. И разбира се далеч от Его-Съзнанието! Това е силният имунитет – *осъзнаване на Аза в нас, не извън Его-Бронята!*

Това е и Здравата Основа, която можем да положим в живота на детето. Не да хвърчим като квачки над пилци, а да сме способни да дадем Силен Старт в Живота на детето. Не да му казваме какво е добро или зло – то само ще си научи урока. Да умеем да *събудим интереса на детето да работи със себе си, за себе си и за другите!* Даваме ли му изобилие – тогава на всяка цена, ще трябва да изпитваме Доброто в детето!

През нашите телесни органи протичат **дванадесетте противоположни енергии**, проектирани също и в Зодиака, и заедно с Предния проникващ и Задният възходящ меридиан (на Висшия Разум и Любовта) съграждат Седемте жизнени сили, които ни водят в Живота, в Познанието, в Истината, в Мъдростта и в Любовта. Някои астролози свързват тези енергии с действащите сили на 12-те Архангела, които всъщност пазят Душата от Демоничните сили на Его-Съзнанието. (стр.24,93,94,145,157,191)

Приказката за Елиза също завършва със щастливата ѝ сватба с младия Цар, който първоначално силно се влюбил в нея, но когато забелязал странното ѝ мълчаливо поведение, плетяща ризи от коприва, се усъмнил в нея и я изпратил на бесилото. Силната ѝ вяра и любовта ѝ успели да превърнат белите лебеди отново в нейните братя князе, точно на време за да я спасят от злощастната съдба, прогонвайки злите мисли и съмненията от младия Цар. Елиза не загубва ни най-малко от Любовта си към Царя, въпреки жестокото му поведение. **Защото когато дойде тази Любов, тя не оставя ни най-малка следа от злото и мрака в Съзнанието на Човека.** Единствено чрез търпение, смирение, вяра, устойчивост и усърдие ние можем да прогоним злите влияния на съмненията, колебанието и разочарованията, които ни отдалечават от нашата пълноценна цялост, и демагнетизират ума и телата ни. (стр.18,80)

Още от ранна възраст, непрекъснато наставлявани и назидавани за нашите грешки, свикваме с мисълта, че сме непълноценни и търсим упора във външния свят. Търсим някой, който да ни подкрепя, наставлява, поощрява, поправя или аплодира, сякаш сме осакатени артисти, проправящи си отново пътя към сцената. Така, същността ни се раздробява на силни и слаби части, и постепенно губим връзката си с

Духа, с Висшия разум и Силите. Започваме да губим самосъзнанието си, затъвайки в личните си предразсъдъци, провокирани от „кривото огледало“ на околния свят. И точно тогава идват житейските уроци, които подлагат на изпитание Доброто, Вярата и Любовета в нас. Но точно **благодарение на безпощадните уроци по Его**, които сме получили до 7-мата и след това до 15-та си година, ние успяваме да се справим в живота – да превъзмогнем изкушенията на Огледалния свят или да получим следващият си урок, тръгвайки след блясъка.... И тогава живота става наша лична отговорност и започва да ни държи сметка за всяко решение и всяко действие.

Противно на библийското твърдение, че Адам извадил 13-то си ребро, за да направи Ева, която да разнообразява живота му, безспорен е факта, че животът не би се проявил в човека, ако в него Господ не бе вложил едновременно мъжкото и женското начало. Без женския потенциал, мъжката активност не може да се реализира в нито един от нас. Реброто е символът на стремежа на Духа към себе-осъществяване. Докато желанието (Душата) не бъде извадено на бял свят, стремежът не може да бъде приложен. До седмата си година децата успяват да опознаят мъжкия и женския принцип в себе си и в другите. До 15-та си година успяват да се научат да прилагат тези принципи, за да изградят в себе си един пълноценен човек, готов за живота и за реализацията на своите мечти. **Изворът на жизнената сила се крие в мъжкия принцип на стремежа, но самата сила е в женския потенциал.** Така както извор без сила би пресъхнал, а сила без източник би се разпръснала в пространството. Когато, обаче, Егото се намеси между тези два принципа, тогава се раждат противоречията в живота, които разпиляват и похабяват тази безценна енергия за посредствени цели. Тогава „сватбата между Духа и Душата“ става невъзможна и ние подсъзнателно започваме непрекъснато да търсим навън и да бленуваме за своята „несбъдната“ половина. Едва когато срещнем любовта в погледа, жеста или грижата на ближния, започваме истински да осъзнаваме и да работим със себе си, за да дадем най-доброто, на което сме способни. Тогава започва Новият Живот.

Крайъгълният камък

„Нима и това не сте чели в Писанието: „Камикът, който зидарите отхвърлиха, той стана глава на ъгъла. От Господа е това и чудно е в нашите очи.“ Ев.Марк, 12:10,11

„затова тъй казва Господ Бог: ето, Аз полагам на Сион в основата камък – камък изпитан, краеъгълен, драгоценен, здраво утвърден, който вярва в него, няма да се посрами. И ще туря съдбата правило и правдата мерило.“ Исаия, 28:16,17

„И тъй, вий, които желаете да се приближите до този Камик, отхвърлете всяка злоба и всяка лъст, и лицемерие и завист и всяко одумване! Пожелайте като новородени младенци чистото словесно мляко, с него да порастете, понеже вкусихте, че „Господ е благ!“ При когото идвайте като при камен жив, от човеците отхвърлен, а от Бога избран и драгоценен. И вий като живи камение зидете се на дома духовен...“ 1 Петър, 2:1-5

От изведеното до тук, в наръчника по „АЛХИМИЯ НА ЗДРАВЕТО“, ни стана ясно, че **блясъка на Его, „отразяващ лика на Бога“**, е способен да възбуди в човека куп разрушителни реакции, емоции и чувства. Така активирани, емоционалните хормони поставят Ума, психиката и Съзнанието под упойка. При вида на възможността за придобиване на достоянията на Бог или на ближния, в Ума на Човека, подаващ се на съмнения и изкушения, и пренебрегващ Вярата и Любовета си, се поражда нечисти помисли. Когато това се случи, в огледалото на Его се отваря порталът към Его-Съзнанието, заключващо заразен Ум „под карантина“, докато не се изчисти. Но и чувството за самосъхранение в условията на стрес, стремежите към осигурност, безопасност и привообивки, страховете и провалените амбиции в живота, поставят човека в същите изолационни условия на Его-Съзнанието. А както разгледахме,

разрушителните мисли и емоции имат наркотичен ефект, предизвикват зависимост, а с нея и хронични, психични, съзнателни и умствени разстройства. (стр.32,42,45,155/7-2,7,11,12)

Как при такива обстоятелства - „под психоза и наркоза“ - Човек може да вземе разумни решения в Живота си, които да го изведат от разрушителното Его-Съзнание? Точно това е и основният проблем, днес в живота на милиони хора, същевременно подложени и на ежедневния стрес, предизвикан именно от самото Его-Съзнание. Това е и причината, поради която хората днес масово прибегват до болкоуспокояващи, антидепресанти и куп други лекарства без рецепта, които всъщност заменят пристрастеността към „емоционалните хормони“ с лекарствена зависимост. Но те не могат да ни спасят от капаните на Его-Съзнанието. Още по-зле – лишават ни допълнително от възможността да разсъждаваме и да се самоосъзнаваме. И когато влизаме в конфликт с нечие друго Его, особено на наш близък, за човека е почти невъзможно да прецени, кое е правилно и кое не, кое е добро и кое не, кое е справедливо и кое не. **Започваме тотално да губим представа за ценностите в живота си.** Ето защо, тръгвайки по пътя на преодоляване на Его-Съзнанието и **трансформирането на Его-Бронята**, е нужно да се освободим от всякакво осъждане на ближния и каквото и да било себеосъждане, но същевременно да се концентрираме върху осъзнаването на личните си грешки, мисли и постъпки. На всяка цена **трябва да преминем през процеса на осъзнаване** на проблемните и конфликтни ситуации в живота си, единствено за да се освободим от това заразно его-съзнание и да направим ясно разграничение между личното Его и Аза си. *Ще ни е трудно и докато осъзнаваме ще ни боли, но тази болка ще ни освободи и пречисти от чернилката, която сме натрупали, единствено, защото сме се поблазнили от Его.* Само така ще успеем да се освободим от веригите на Его-Съзнанието и да овладеем емоциите си, за да държим Съзнанието и Ума си чисти и будни. **Спрем ли да нарушаваме неприкосновеността на Егото – т.е. свободната воля, започваме да чистим старите кармични връзки и обременености в семействата и в обществото изобщо.** Защото Бог е вложил във всеки Човек Благото, Доброто, Любовта и Вярата. С тях трябва да работим и да осъзнаваме. Защото *ако Злото идва от Его-Съзнанието, родено от блясъка на Его в очите на Човека, означава ли, че и Човекът е Зло?* Урокът по асоциации и дедукция свърши отдавна! Може ли възбуждащата апетита опаковка да стане шоколад? Може ли отражението да придобие материална и духовна същност? Его носи знанието за Образа на Бог! Но когато Его-Съзнанието се роди в Ума на Човека, изкушил се от образа на Бога в огледалото на Его, то това Съзнание „изяжда шоколада“ и изпълва със страсти и мрачни мисли материалната същност на Човека – Душата и Тялото. Защото както вече споменахме, материята не е нищо друго освен кондензирана енергия, а жизнената енергия в нас е създадена от взаимодействието между Духа и Душата. (стр.18) Но Его – образа, не може да стане Човек! Бог е Любов и вдъхна от нея в Душата на Човека и я запечата в Тяло с образа на Лика си! Душата е Любов! Това е най-силното оръжие срещу Его-Съзнанието! Какво е То – инфектирана част от Съзнанието на Човека – **вредна мисъл!** *Може ли Човек да бъде просто една вредна мисъл?* Не разбира се! Но в Човек е силата да се освободи от тази вредна мисъл – от това заразно зло!

Престъпление срещу Себе си, Бог и Живота е да имаме всички сетива, всички сили и всички дадености, а да го разхищаваме в Нищото. Да ни е даден Ум и да не можем да го използваме. Да ни е дадено Сърце и да го превръщаме в камък. Да ни е дадено живо и здраво тяло и да го превръщаме в празна опаковка, обсебена от разрушителни страсти. Да ни е дадена нежна, силна, свободна и прекрасна Душа, а да хабим жизнената ѝ енергия, даваща ни самия живот, с разрушителни емоции, страхове и коравосърдечност. Точно като опаковката от шоколада, който току що изядохме и гледайки я, възбужда отново апетита ни, но там няма никой вече, освен бляскавата ароматна опаковка, оставила след себе си празния глад в Очите ни. Но как

да си върнем Човека, когато от него е останала само празната опаковка – потъмнялата и похабена Его-Броня? Когато се научим да овладяваме и засищаме его-глад с глад! *Тогава Умът ни ще светне, за да запали Божествената искра в Сърцето ни, за да стопли и събуди Спящата ни красавица – нашата Душа, която да ни изпълни отново с Любов и Живот! Но как можем да заситим глада с глад? А как можем да изпитваме постоянен глад, който непрекъснато ни кара да ядем, да консумираме и употребяваме, да утоляваме ненаситният его-апетит за лакомства, придобивки и т.н.? И колкото повече ядем, толкова по-гладни ставаме. Но този закон е приложим и в обратния смисъл: колкото по-малко ядем, толкова по-малко сме гладни. Това е Закона на Любовта! (стр.131-133, 155/6-2, 155/7-30,32,39,53)* Ако не успяваме да бъдем устойчиви в Доброто, то Истината и Любовта ще ни научат. Не бива да се страхуваме от грешки, но да ги търсим, приемаме и да се поправяме с радост и благодарност, когато ги осъзнаем или някой ги забележи. Защото това са нашите учители. Този път няма да е лесен, защото ще се срещаме с Его-Съзнанието около нас, ще боли, но това ще бъде нашият опит и нашият изпит. Как сме си научили урока по Вярa и Любов и колко устойчиво е Доброто в нас, това ще ни покаже самият Живот! Там където сме се опарили два пъти, ще има и трети път, но това не е повод да се откажем от Себе си! Напротив, трябва така да разпалим Огъня на Любовта, че да станем нетленни! **Важното е ние самите да устояваме на това Зло и да го държим здраво заключено.** А тук вече имаме и средствата, с които да го направим. Длъжни сме на този Живот, на Себе Си и на всички наши близки сега и преди нас, които влагат надежди в бъдещите поколения да освободят Човека именно от това заразно зло. **Свободата се постига преди всичко с осъзнаване.** Нямаме ли съ-Знание идва злото – т.е. невежеството. Вече знаем и нямаме повече извинения! (стр.155/7-11,18,20,48)

След 8000 години на повторение на едни и същи грешки е време **да си вземем изпита по Добро** и да ликвидираме със старите норми и морали на Его-Съзнанието. Точно това се има предвид, когато Господ казва: „ще се прилепи мъжът до жена си... и ще остави майка си и баща си...“ Защото Господ иска новият живот да се развива по нов начин, а не да вменяваме греха и вината на децата и на поколенията си. Живота на Човека е преди всичко Отговорност! Кой е Господ за детето – майката, бащата и Бог – Животът. *Ако майката и бащата не знаят как да се справят с Живота и го заразяват с Его-Съзнанието си, носят отговорност пред Бога и неговият Син – Детето.* До 7-та година децата влизат многократно в Огледалния свят на Его, но не могат да се заразят с его-Съзнание, защото Любовта им към Живота е Силна. Между 7-та и 15-та година обаче, децата влизат в своя свят на Его и го изучават. Благодарение на любознателността, състраданието, будния и светлият си Ум остават незасегнати от Его-Съзнанието, въпреки горчивия опит, който могат да получат в къщи или в училище. След 15-та година децата сами знаят как да се справят с Его. Ако не, животът ги поправя. **Его е наш ценен учител по Вярa, Любов и Добро.** Благодарение на Его в пубертета изучаваме телата си и защитните сили на психиката и организма ни. Его ни учи и как да контролираме емоциите и реакциите си. Его ни показва и кои сме ние – кое е нашето Аз. Но започнем ли да преяждаме и злоупотребяваме с н-Его, и да храним Ума си с черни и мрачни мисли, **пояждайки се един друг с ближния, Его ни засмуква и заключва в ковчега на Его-Съзнанието, изяждащо самия живот.** Там, в този ковчег е страшно. Но вместо да осъзнаем, че сме мъртви, събираме всичките си сили и излизаме навън, пак благодарение на Его. А навън е пълно с изобилие. Животът кипи с пълна сила! Слагаме си Его-бронята и его-очилата влизаме смело в Огледалната Его-Империя на „Египет“ с ясната цел да се докажем на живота!... (стр.38)

Ако човек не осъзнае как е влязъл в „този ковчег“, т.е. ако детето се е родило направо в семейна среда, заразена с Его-Съзнание, няма да има знанията, с които може да открие „нишките на Ариадна“ по обратния път към Себе Си. Така „Лабиринта на

Его", остава заключен в това новородило се Съзнание, чиято единствена защита остава Его-Бронята и шанса да срещне истинската Любов. Трябва да се научим да генерираме мощната енергия на Доброто, Вярата и Любовта в Сърцето си, и да я излъчваме чрез Ума си, за да изпарим това мътно и мрачно Его-Съзнание, което замърсява човешкия живот вече 2000 години, даже и след Христа. Непрекъснато въвеждаме нови принципи и морали в обществото, а в същото време държим старите „его-изми“ и с тях строим нови огледални империи, трупаме нови грехове и изопачаваме живота още повече.

Изчистим ли Ума от негатива, поставим ли нещата (мислите, чувствата, емоциите, понятията, принципите и т.н.) по местата им, свържем ли се с малката точица Светлина в Себе си, Животът в самите нас ще потече отново, при това с нови жизнени сили и ще ни възобнови напълно, в мига, в който си върнем Вярата, Доброто и Любовта към Бога, към себе си и към ближния. Само така ще възстановим здравословния и жизнено-важен обмен вътре в телата си, в живота си и в Света. И най-важното, само така ще „пресушим източника“ на деструктивната енергия, излъчвана от заразната его-мисъл около и вътре в нас. (стр.18,29,57-59,66,155/7-21,22,38)

Понякога е достатъчно да се освободим от лошото настроение, което често ни спохожда сутрин или вечер, поради нездравословната диета, недоспиването и стреса, с музика, танци, освежаващ душ, гимнастика, хоби или някоя друга полезна дейност, като почистване на тялото, ума, духа и дома, например, или просто като споделим от Любовта си сред природата. Защото в мига, в който спрем да храним „безсмъртния тумор“ на Его-Съзнанието с негативни и вредни его-мисли, ще установим, че всички ние сме едно – живеем в едно тяло и всеки от нас е една малка животворяща клетка, чийто живот зависи от здравето на другите клетки. (стр.160)

Време е да осъзнаем какво е справедливост и да започнем да я прилагаме ефективно в живота си. Това далеч не означава да тръгнем да търсим и да раздаваме правосъдие, да се съдим един друг! **Ако ние не можем да приложим справедливостта в телата си и в умовете си, да пазим здравето и живота си чисти, не можем да търсим справедливост на вън.** Първо справедливо ще се изчистим вътре в нас от всичко ненужно и тленно. Ако искаме живот и справедливост, длъжни сме първо да се изчистим от всяка мрачна мисъл, емоция и навик, и от всичко вътре в нас, което замърсява живота. Не можем да искаме добро, а да сеем зло, където и да било. Ако виждаме мръсотия в живота си, ще я изчистим. Ако виждаме мръсотия в живота на ближния, **ще го изчистим първо от нашата собствена мръсотия**, с която го заливаме – съмненията, подозренията, обвиненията, мрачните мисли и лошото настроение. Само така ще можем да бъдем справедливи, откровени и пълноценни в Любовта и Доброто, **за да си изпълним отговорностите по партньорския ни договор с Живота.** Само със справедливостта, Вярата и Любовта можем да пазим Живота на Земята, и да държим силите на Доброто устойчиви, а порталите на злото заключени. Защото Доброто е справедливостта, която разпределя енергиите и ражда равновесието, даващо Живота.

Ако осъзнаем, че още в мига, в който спрем да задоволяваме его-глада, и спрем да пречупваме мислите и зрението си през н-Его, Его-Съзнанието спира да източва енергията ни и жизнените ни сили се връщат отново. Клетките и телата ни започват да се хранят с живот. А мисълта, Ума и Съзнанието ни се проясняват. Тогава образа на Его остава да брани Съзнанието и Ума ни, за да се изпълваме със Светлина отвътре.

Става ясно, че колкото повече се борим срещу Его и въображаемите си врагове вън от самите нас, толкова повече разпалваме страстите на **Първичния закон**: на всяко действие, противодействие. Нужно ли е непременно да противодействаме? Време е да осъзнаем, че всяко противодействие срещу злото, ражда още по-голямо зло. Можем ли ако се спънем в н-Его, да станем, да се извиним и да продължим по пътя си към Мира?

Его е самият „Крайтъгълен камък“ в основата на всички световни религии. Трудно е да говорим за н-Его и да не се заразим с критики, пристрастия, страхове,

амбиции и страсти, заключващи ни в ковчега на Его-Съзнанието, от който човек трудно излиза невредим и жив (т.е. със светъл Ум, чисто Сърце и любяща Душа). Човечеството вече хилядолетия непрекъснато се бори със злото, влизайки в братоубийствени борби срещу Его, без да осъзнава, че източника на злото не е в Его, а е скрит в самия Ум на човека, при това в една амбициозна и злобна мисъл, заразила човешкото Съзнание. Дори не си даваме възможност да допуснем, че тази битка не се печели с борба, а със 7-те: Мир, Любов, Знание, Вярa, Разум, Мъдрост и Състрадание!

Защото нито един човек няма силата да се изправи пред Всевиждащото Око!

Ключовият камък на Супергероите

В архитектурата има един камък, наречен ключов. Това е **камъкът**, обединяващ два елемента в свода на сградата, портала или прозорците. Подобно на библейският „**ЪГЛОВ КАМЪК**“, ключовият камък играе ролята на обединител или разделител на две отделни, подобни или еднакви същности. Разликата между двата камъка се състои единствено в това, че ролята на ъгловия камък е изпитваща и обозначава зоната, в която можем да се препънем, ако не виждаме, че има и друг елемент. Кой е този друг елемент? Светът, който съществува извън нашето Его е другият елемент – напълно идентичен и огледален на нашия. Ако ние успеем да осъзнаем тази истина, ще можем да се изправим пред прага на Новия Живот в Света на неограничените възможности. Прекрчвайки този праг, ние излизаме от света на Илюзията и заблудите и влизаме в Света на Реалността, Света на Творческата Действителност, Света на Бог и Любoвта.

Питате се: „*кой съм аз, че да вляза в дома на Бог?*”

„Подсъзнанието – това е душата, съзнанието – това е сърцето, самосъзнанието – това е умът, свръхсъзнанието – това е човешкият дух... И Давид в един от своите псалми казва: *„Жертва бих ти принесъл, но ти не искаш жертви: жертви за тебе са сърце чисто и смирено и дух съкрушен.”* (из лекции за Любoвта на Петър Дънов, Изд. „Астрала” 2010)

За да прекрчим прага на Новия свят ще ни трябват чиста воля и съвършена Любoв. Чистата воля се ражда от хармонията между Ума, Сърцето и Духа – **скъпоценните камъчета оставени ни от Виспия Разум**, за да открием пътя към Себе си, към Бог, и ближния. Чистата воля е благородната почва, в която никнат семенцата на Любoвта. А Тя – Любoвта е плодът на Духа и Душата. Именно Любoвта е дарът (а не жертвата!), който трябва да принесем, за да влезем в Нови Свят. Но съвършената Любoв изисква работа върху новите сетива – тези, с които да усещаме и възприемаме Духовната енергия и да работим **в едно с пулса на Цялото**. (стр.15) **Единственото нещо, което трябва да жертваме, за да положим основите на Новия Свят е усилията си да изучим и овладеем Его** - ъгловият камък на „нашият дом” – на нашето Съзнание.

Вече споменахме за човешката склонност към революции, с която считаме, че ще променим света. (стр. 155/7-10) Всяка революция е едно падение, един препъни-камък, който ни връща обратно в момента преди да се изправим на крака... Времето, когато прохождахме мина отдавна. На „процапулника” всеки е избрал победата, а все още не можем да ходим.... и то днес, когато е нужно не само да вървим сигурни и изправени, но и да тичаме, а даже и да летим.... Приемаме всяко ново нещо, всяка нова идея за революция и правим революции, за да се отървем от старото и ненужното. Да внесем промяната! Но възможно ли е да променим нещо, ако не сме изчистили съзнанието си, мисълта си, сърцата си, телата си, домът си, земята.... от старото, мръсното и ненужното, непрекъснато замърсяващо склада на човешкия Ум и Съзнание? Търсим супергерои, които да направят промяната, да ни спасят от собствената ни скука и недоволство. Но нима промяната се крие в разнообразието на удоволствията, които биха разнообразили вниманието ни, гонейки скуката и недоволството? Едни търсят някого, на когото да се кланят, други търсят тези, които да им се кланят и да им правят овации, сякаш това ще придаде смисъл на посредствените и замърсени мисли и

действия. **Мръсотията в живота ни се трупа именно от неусвоената енергия, която ни се дава, за да направим и да внесем нещо хубаво и красиво в този Свят.** Вместо това складираме излишната енергия като отпадък, под формата на недоволство, предразсъдъци и разрушителни страсти, които тровят живота ни с нечистотията на нашите неуспели амбиции и разяждащи намерения. И всичко това, само защото не си даваме труда да разчистим собствената си мръсотия. Само защото продължаваме утрешния ден с гнилите мисли от вчера. Само защото **поради леност, не сме успели да похарчим тази енергийна валута за благотворни цели.** (стр.29-31,44-45) С отрицание решаваме, че трябва да разрушим, за да строим наново, но нима е възможно старият разрушителен манталитет да гради нови нрави, нов морал, нов по-добър, чист и красив свят? Ако не успяваме **да се грижим за устоите** на ценното, красивото, доброто и чистото, то върху какви основи ще положим новото?

Непрекъснато развъртаме житейските понятия, ценности и принципи, и очакваме да ни се случи нещо хубаво и добро. Почти невъзможно е за амбициозното и егоистично съзнание да осъзнае, че **днешните супергерои** се крият в чистачката, в техника, в каналджията... Хората, които според нас вършат тази мръсна работа, само защото са били „некадърни“ да си намерят по-добра... А имаме ли смелостта да се запитаем: ако нямаше такива хора, които да **устоят на всяка мръсотия в живота и да остават чисти след нейното почистване**, какво би останало от днешния свят?

Искаме любов, искаме пари, искаме богат живот, искаме справедливост, а сме крайно неспособни да обичаме и уважаваме самите себе си, да се грижим за личната си хигиена и благополучие сами. Как можем да постигнем справедливост и равновесие, след като сме обърнали тези понятия с главата надолу. Трудно ни е **да бъдем доволни от себе си** и бъваме това недоволство, с което замърсяваме света и го движим към деволюция. Ако си дадем времето и търпението, ще открием, че е достатъчно **да направим най-малкото благо за себе си**, (като например да изпием един ободряващ чай или да се наспим, за да си върнем доброто настроение и радостта), за да сме способни да се усмихваме и да раздаваме от тази малка радост, да я умножаваме... Вместо това, като се срещнем бързае да се оплакваме един на друг за всичко, което се сетим. Сякаш се съревноваваме, кой е по-зле. Или обратно хвалим се с придобивки и постижения, сякаш да си хванем сами вяра на Себе си, гледайки Егото си в очите на ближния? Но нима не общуваме, за да си доставяме взаимно удоволствие и топлина?

Силата на супергероите се крие в способността им да отделят чистото от нечистото и да помиряват доброто със злото – т.е. да владеят Его-Съзнанието. Обвиняваме дявола за всяко зло, а не виждаме, че щедро сме настанили злото посред дома си. Нима „дяволът“ е виновен, затова, че се изкушаваме? Та нали това му е работата – **да изпитва Вярата и Устойчивостта ни в Доброто**, в Бога, в Себе си. Кой е виновен, че непрекъснато храним ненаситното Его-Съзнание? Нима не виждаме, че злото в света изтича от самите нас – захласнати по бляскавия образ в Его-Огледалото?

Злото в света не е нищо друго освен неосъществените его-стремежи, заляти не със сметана, а с определена доза недоволство. Има мечти и желания, които ни водят **към вечността**, но има такива, които ни водят **към нищото**. Както вече споменахме животът в Рая, не е каприз, мечта или кеф, а отговорност! (стр.114,115,121)

Ако си затворим „гладните“ очи, колкото и да не ни се вярва, злото просто ще изчезне. Как е възможно това? Откажем ли се от стремежа си за притежание, осъзнаем ли, че колкото и да ни се иска, не можем да притежаваме нищо на този Свят, ще сме неприкосновени за властта на Его-Съзнанието, страстите, гордостта и изкушенията. Тогава всяка злоба, завист, лоша мисъл, недоволство, алчност, ревност, глупост, лъжа, измама и страх ще се изпарят и обезсмислят. Защото тук можем единствено да се ползваме от това, което е дадено и ни се дава и от това, в което вярваме, и за което се грижим. Благополучието ни зависи единствено от начина, по

който „употребяваме“ Живота, или от начина, по който участваме в този благотворящ обмен. Защото само това, в което вярваме и влагаме енергията, Любовта и радостта си продължава да съществува. Това не е позитивното, а градивното мислене. Любовта няма нужда от очи за да вижда. Тя буди Ума и дава зрение за Доброто, за Красивото, за Истината, за Бога в нас. (стр.155/7-15)

Ако нещо ни харесва или дразни в другия, колкото и да не ни се вярва, това е само и единствено нашето Его – собственият ни образ в очите на ближния. Ние все още не знаем как да видим неговото Его, защото то се отразява в самите нас, но можем **да виждаме и да общуваме с Аза на ближния, стига да успеем да си свалим его-очилата**. Важното е, че в очите на ближния можем да открием компаса на нашето Его, т.е. можем да разчетем собственото си съ-Знание и да видим личните си недостатъци и грешки. Трудно е да осъзнаем, че виждайки недостатъци в ближния това са нашите собствени недостатъци и предразсъдъци. Трябва да се научим да виждаме и да говорим с Човека, а не с н-Его чрез собственото си Его. Говорим ли с Его, което виждаме в човека, тогава говорим с нашето лично Его-Съзнание. Трябва да се научим **да видим Аза Си на Бял свят, а не Егото, което ни „вади очите“** и ни води в мрака на не-знанието. Но само там в този мрак можем да видим Човека и да събудим нашето Аз.

За да станем цели, трябва да открием Себе си – Аза облечен в съвършената Его-Броня, изкована от Светлина, Любов, Сила, Мъдрост, Вярa, Воля и Състрадание, а не от тъмната, мрачна, лепкава и блудкава материя на Его-Съзнанието. Тогава ще се роди съвършеният – целият Човек, носещ Бога в Нас. Така както майката, за да стане майка първо ражда детето, така и Човек първо трябва да намери Себе си и „да се роди“, да се освободи от старите окови на предразсъдъците, съмненията, страховете и мрачните мисли. Да разчупи твърдата черупка на Его-Съзнанието, за да може да блесне перлата на Его-Бронята, съдържаща всичко ценно вложено в Душата, Ума, Сърцето и Духа ни.

Обратният **Път към Себе си и към Бога е страшен и самотен**, но ако искаме да сме здрави и пълноценни ще се въоръжим с **нужните ни Седем сили**, за да открием Себе Си в Нищото и да излезем цели. **Така ще можем да блеснем с онзи блясък, който не заслепява, а носи Мир, Радост, Топлина, Добро и Светлина.**

Свидетели сме на разрушението в Света всеки ден и често се стремим да се намесим в събитията, да ги коментираме, позволявайки им да разстройват ненужно нашите устои – психиката ни. Първо трябва да се научим да устоим на самите Себе си на собственото си Его и на Его-Съзнанието изобщо. Да се научим да не отваряме нови портали в Огледалния свят, защото точно това е кармата. Именно тази карма – тези причинно-следствени връзки на Любовта, ни връзват и ни връщат отново и отново към старите неща, за да се поправим, но вместо това „трошим огледалата“, причинявайки разрухата в живота на цели семейства, народи и в Света изобщо. Преди да си мечтаем за рая, ние трябва да се научим как да си плевим „двора с тръните“, така, че да не никнат отново. Това е пътят, по който можем да съдействаме Светът да излезе на Бял Свят – да се грижим с радост за това, което е наша отговорност днес, без да се тревожим за новините и за утрешния ден. **Его-Съзнанието се ражда в изобилие, за да угасне в мрака, в който Светлината ще се роди, за да създаде изобилието на Живота.**

Ако Умът ни е достатъчно буден, чист и енергетичен, няма да позволи на никое зло да ни попречи, а само ще трансформира и черпи от неговата ограничена, но експлозивна енергия. **Защото всичко ненужно в този Свят попада в Огъня на Любовта, за да се превърне в гориво за Светлината.** (стр.19,31)

За да имаме смелостта и готовността да поемем към Новия Живот и Новия Свят ние трябва да сме абсолютно чисти, когато кракът ни стъпи по този път. Трябва да сме овладяли силата на **ключовия камък** (Човека) и да сме преминали покрай

изпитващият ни ъглов камък (Егото) без да сме се съгнали. Защото само чистата мисъл, чистият Ум, чистото Сърце и чистото Съзнание могат да ни изведат на Бял свят.

Само по този път, изпълнен с трудно преодолими препятствия човек може да осъзнае истинската същност на Ума, Сърцето и Съзнанието, с които да владее устоите на Доброто, да полага ъгловия камък, да затваря порталите на злото, да трансформира енергиите на Его-Съзнанието в Светлина. (стр.17,42,99,102,106,111,117,123,133,137,143,148,150,155/6-3)

Дървото на Живота

„Блажени, които изпълняват Неговите заповеди, за да имат власт над Дървото на Живота и да влязат през портите на града.” (О.И.22:14)

Откакто откровението на Йоан е официално добавено в Библията (стр.155/7-19,26,27) горечитираното изречение буквално „подлудява фанатистките стремежи” на редица тайни общества по света. Греъм Хенкок и Робърт Бовал посвещават дългогодишното си изследване в книгата си „Талисман”, издадена през 2004, именно на ефекта, който тази фраза от последното библейско послание оказва върху Световната история. Идеята за Небесния град и магическите свойства на Дървото на Живота завладява умовете на „каймака” на Ренесансовото общество в Европа, стигнало чак до Америка в търсене на Новия Свят. Стремешите за власт по онова време стигат до там, че в редица градоустройствени и архитектурни проекти на централните градове на двата континента са заложени дори кабалистични методи за овладяване на „енергиите на тези тайнствени сили” ... (стр.155/7-7,9,36)

Борбата за надмощване над Царството на петте сетива, за излизането от Лабиринта и Огледалния свят се води от дълбока древност. Древногръцките легенди за отвличането и спасяването на Душата (Персефона) от мрачното царство на Его-Съзнанието (Хадес), която сцена неминуемо присъства в почти всички древни тракийски храмове по земите на днешна Гърция и България, не са случайни и предшестват с хилядолетия Изхода на Мойсей. Именно **тази борба за Свобода** е основната движеща сила на всички световни религии и вероучения без изключение. Разликата между религиозните течения и „правата вяра” се състои единствено в това, че **едни религии се стремят да наложат власт над умовете на хората, заключвайки Душите в Отледалния свят**, други се ползват от силата на статуквото, трети се стремят да отстояват канона, а някои са проводници на вътрешното откровение на Любовта, водещо по скрития път към Изхода/Входа към „Царството Божие”. (стр.15,16,37)

Парченце Шоколад

Едно парченце неприлично добър шоколад, носещ „божествена наслада”, е способно да отключи в нас невероятни нови светове, изпълнени с аромати, вкусове, цветове, усещания и дори музика, именно благодарение на Петте сетива. Можем ли да си стоим на едно място и в същото време да се намираме другаде? Може ли след като сме опитали това парченце шоколад, да се наситим и да не пожелаем да вкусим шоколад отново? Можем ли след това да не изпитваме глад за шоколад една, две и повече години? Може ли чувствата и емоциите, които това парченце шоколад е възбудило в нас да заситят глада ни за толкова дълго време? Може ли това парченце шоколад да ни помогне да излезем от Царството на Петте сетива или ще му позволим да ни окове с по-здрави вериги там? Истина е, че шоколадът е богат източник на триптофан – прекурсорът за синтез на „хормона на щастието и ситостта”. Истина е обаче, че едно парченце може да ни накара да изядем и животозастрашаващия половин килограм шоколад почти наведнъж. В следствие на един такъв неразумен акт от наша страна, панкреасът ни трябва да синтезира огромното количество инсулин, за кратко време, нужен за бързото овладяване на стресовите нива на глюкоза в телата ни.

Това идва да ни подсказва, че **щастieto и ситостта могат да представляват рискове за живота ни**, особено, имайки предвид, че въпросният хормон – серотонин, е склонен да предизвиква нашата зависимост. Защото „апетитът идва с яденето“ и колкото повече серотонин циркулира в кръвта ни, толкова повече клетките ни изпитват глад за него. Тоест **Законът на Любовта започва да работи с обратно броене**. (стр.31,33,34,68,90,126,155/6-2)

В първата тема разгледахме **чувствата и емоциите като следствие** и краен резултат от ежедневните ни преживявания в „Царството на петте сетива“. Ако обаче, успеем да овладеем и подредим чувствата си, определяйки причината, следствието и същността на всяко едно от тях, и се опитаме да изключим емоциите, ще установим, че се намираме в един коренно различен свят от познатото ни ежедневие. **Ще усетим блаженството на вътрешния си мир, съчетано с чувството за свобода на Ума, светлина и вътрешна концентрация. Точно това е нашето лично Аз.** Ако това твърдение ни се струва странно, то за да установим до каква степен чувствата и емоциите определят живота ни е достатъчно да изберем един-единствен спомен, който изплува най-често в съзнанието ни и да го изживеем отново. Ще установим, че този спомен, колкото и стар да е, възбужда в нас редица емоционални верижни реакции, които ни карат да възприемем и изживеем спомена толкова реално и действително, сякаш се случва в сегашния момент. Ако събитието е възбудило силни емоции, оставили достатъчно ярък отпечатък в съзнанието ни, споменът за него би успял да активира и другите ни сетива: обоняние, вкус, осезание, зрение, слух, както и редица физиологични реакции, дори до степен на „хормонална буря“. Възможно е да стимулира и значителни метаболитни процеси, ако въображението и способностите за концентрация на Ума са достатъчно развити или, ако емоциите са подчинили волята ни. Ако те са негативни или свързани със чисто сетивни изживявания, това би ни тласнало към ред небагоприятни физически и материални желания в сегашния момент, **т.е. би ни изкушило**. Ако емоциите са свързани с достатъчно дълбоки чувства, събуждащи менталните и духовните възприятия, то те биха накарали Духовната ни сила да ни извиси до нива на осезание и осъзнаване, много далеч отвъд Царството на петте сетива, до **степен в която можем дори да забравим чисто физическите си импулси**, желания или неудобства, като глад, болка и студ, например. **Изворът на дълбоките чувства, заприщан от емоциите, е Любовта, напиреща от нашето Аз, за да ни върне към Себе Си.** (стр.36,40,155/7-21,23,51-55)

Хапчица Любов – „манна небесна“ от „Кивота на Завета“

Считаме Любовта за някаква емоция, която ни причинява болка или неземна радост. Но Любовта не е емоция, въпреки че може да причини буря, дори потоп от емоции, които да променят живота ни изцяло. Любовта е връзката, спасителното въже, с което Господ ни връзва, за да ни изведе извън „петте стени“ на сивото ежедневиe. **С нея Бог отключва нашите Седем сили, за да ни изведе от „Египет“ и да ни върне в Себе си.** Ето как Учителят определя Любовта и я представя в най-малките ѝ детайли:

„Любовта е храна на живота, без нея не може да се живее и да се постигне нещо в света. (стр.132) Някои хора имат твърде смътно понятие за любовта, било по отношение на търговия, (стр. 155/7-31) било в учение, било във война. Всякъде трябва да имаме любов, тя е велика сила. Същата тази сила (...) може да убие много хора, може да се прояви в земетресение, може да разруши дори цялата земя, може да създаде и един свят... (стр.155/7-21) Хората са себелюбиви, като дойде любовта искат да я затворят в себе си. Но ако тя беше затворена в нас, ще разруши нашите стени и ще излезе навън. (стр.19,29-31,179)

В такова жилище, в каквото искаме да я затворим, не може да стои. И се ражда смърт. Смъртта е процес на разрушаване на всякаква егостична мисъл и желание, с нея Бог разрушава всички огради, в които лошите духове са се вградили. Нашето сърце и нашият ум трябва да имат всички условия, за да я възприемат. Тя е тиха,

спокойна, но същевременно със своите действия, тя е сила ужасна. Когато сме в хармония с нея, светът е блаженство; не сме ли в хармония, няма по-опасна сила в природата от любовта. И затова, хората от практика казват: „Който много обича, много и мрази“. Колкото тя е силна в положителната страна, толкова е силна в отрицателната, затова трябва да бъдем с нея много внимателни. Когато я имаме да не действаме отрицателно, защото тя тогава действа разрушително – явяват се болести, страдания, разрушение на цялото общество.”

Любовта е и единствената връзка помежду ни като човешки същества. Ако сме способни да приемем тази Любов и да я носим в Сърцата си, то тя ще отключи и другите ни сетива – тези на Интуицията, и в Съзнанието. За целта, ще е необходимо първо да овладеем емоциите си, да осъзнаем чувствата си и да култивираме способността да ги подреждаме и пречистваме. Защото чистите, силни, дълбоки и смирени чувства са нашите скрити водачи по пътя на личната ни реализация. Именно чрез тях бихме могли да постигнем **„власт над Дървото на Живота“**. (стр.32,155/7-10,23,50,75)

Ако все още се съмняваме или не сме съвсем сигурни в горните твърдения, то тогава ще направим едно по-дълбоко изследване навътре в себе си, като започнем от материалната и менталната си същности – **тялото и психиката**. В Част Първа, в Част Трета и първата тема на настоящата Седма допълнителна глава към нея, разгледахме по-подробно психическия и материалния механизъм на желанията и стремежите, породените от тях емоции и физико-химичните процеси, които предизвикват в телата ни. Стана ясно, че на практика, **емоциите са тези, които ни обвързват и ни правят зависими от материалния свят и всичко, което ни доставя удоволствие, оплитайки дори нашите нематериални същности**, като Ума, Душата и Духа. При това до такава степен, че са в състояние да предизвикат абсолютна катастрофа в живота ни, когато сме лишени от източника на нашето удоволствие. И това се дължи единствено на зависимостта, която сами си създаваме, от **его-стремежа към притежание**. (стр.35-36,37)

Ако се замислим, няма по-приятни и по-страшни изживявания от умственото, душевното, духовното и сърдечното удоволствия и разочарования – те винаги са по-силни от нашите чисто физически усещания. (стр.17,21,27,33,125, 155/7-2)

Този факт безспорно показва, че ние не сме просто някакви същества, изваяни от „глина“, нито сме някакви енергийни кълба от емоции на радост, страх, тъга и т.н., които наричаме души, или пък умове, пълни със спомени, предразсъдъци и мисли. Още повече, ние не само **не живеем единствено в материалния свят, а носим отговорност** за проявите си едновременно във всички нива на нашето съществуване в умствения, духовния, сърдечния и астралния свят. Последният представлява първият кръг на отвъдния свят, обитаван от безплътните души, търсеци Изхода. **В астралния свят – света на подсъзнанието**, се движим чрез емоциите и въображението, **водени от Его**, и най-често влизаме там по време на сън. Именно в сънищата можем да се запознаем с истинската същност на Его-характера си, но и с нашето истинско Аз.

Ще попитате: „За какво носим отговорност в тези абсолютно невидими и смътно, дори никак, познати ни и неосъзнати светове?“ За Любовта, разбира се! **Любовта, която изгражда всяка една клетка от нашето физическо тяло, всяка нишка и всяко едно ниво от нашето съществуване – самосъзнателно (умствено), съзнателно (сърдечно), свръхсъзнателно (духовно) и подсъзнателно (душевно).** Защото ние не сме просто физически тела, ние имаме или ни предстои да създадем нашите умствено, сърдечно, духовно и душевно (астрално) тела, и то единствено благодарение на Любовта. Ако безотговорно пилеем благата, които тя така щедро ни е дарила и поверила, за да пазим и за да поддържаме благотворния обмен на Живота, а още повече **и ги заключваме в огледалния ковчег на Его-съзнанието**, Любовта ще ни превърне в суха „глина“, в пепел, и ще издуха като прашинка облака от болестотворна енергия, в която сме склонни да се превръщаме. (стр.19,42)

Как изграждаме тези наши тела? Благодарение на нашите пет сетива можем да осъзнаем, изучим и работим с Жизнената енергия и нейните прояви в материалния и нематериалния свят. От чистотата, силата и качеството на нашите обоняние, зрение, осезание (тактилност), слух и вкусови възприятия, зависи как ще развием потенциала на петте си сетива, т.е. как ще се научим да приемаме и отдаваме Любовта. Тепърва ни предстои да осъзнаем, че за да виждаме нямаме нужда от очи, и за да чуваме нямаме нужда от уши и т.н. или: „*слепите ще прогледнат и немите ще проговорят*“ (сmp.15,155/7-5,19,55)

Кога? **Когато се научим да служим на Любовта**, и чрез нея започнем да чистим мрачното Его-Съзнание и да преобразуваме Его-Бронята си в чиста Светлина, за да можем да видим и опознаем Себе си. Истина е, че няма по-непоносима болка и по-непоносима сладост от тези, които Любовта може да ни донесе, но именно благодарение на страданието от тези непоносимости, ни се дава възможност да изпитаме, да опознаем и да превъзмогнем себе си, по пътя на изучаване и овладяване на емоциите и Егото си. Често идентифицираме Любовта с чисто физическото сексуално привличане, или с чувствата между майката и детето, и в същото време бързаме да опорочим тези взаимоотношения с негативни емоции, породени от его-стремежа за притежание. Дори, изследвайки хормоните, които едни такива чувства активират в човешкия организъм, определяме Любовта като чисто химически процес, без да си даваме сметка, че за нейното протичане в телата и в живота ни са необходими „елементарни“ частици – проводници на чудотворните сили на тази енергия. Ако ние ползваме сетивата си само за да си доставим удоволствие и за да подбираме качеството на средствата и средата, в която живеем, рано или късно ще срещнем противоречията в живота. Ще изпадаме в състоянията на крайностите, в които ще ни е трудно да изживяваме емоциите си, ставайки подвластни единствено на жаждата за удоволствие или на агресията срещу самото удоволствие. В това отношение един мъдър приятел определи секса като droga. Когато нямаме вяра и любов, имаме нужда от droga, за да се осъзнаем или не! Но Любовта не е в пристрастието и в екстаза, а в споделянето. (сmp. 42,132)

Има един хормон в телата ни, който е проводникът на Първичната енергия, но и на Любовта. Точно с него трябва да бъдем особено внимателни, защото той се влияе от чувствата, емоциите, мислите, съзнанието, но и от външни въздействия – електромагнитни, ултразвукови, звукови, радиочестотни, електрически, пулсови, инфрачервени, геомагнитни, светлинни, физични, химични и т.н., т.е. от всеки насочен енергиен лъч, независимо от носещите го частици (кванти, фотони, електрони и т.н.) и без значение от пространството или материята, през които преминава. Също и Любовта и произтичащата от нея мисъл, са лъчи кондензирана енергия. (сmp. 18, 111, 155/7-20,22,29) Този хормон се активира и регулира от Ума, Сърцето и сетивата с помощта на адреналина, серотонина и мелатонина. В зависимост от чистотата на Сетивата, Ума, Сърцето и Съзнанието, този хормон може да бъде проводник на Любовта, но и на агресията и първичността. Говорим за окситоцина – „хормона на свръх-човека“, спомагащ за изграждането на костната система и за раждането при бозайниците. Днес „науката“ синтезира този хормон като droga, която обаче постига противоречиви резултати при терапията на психичните и ендокринни заболявания. В зависимост от предубежденията и емоционалната нагласа, този хормон може да бъде пагубен не само за здравето и психиката, но и за живота. Както вече разгледахме дотук, единственият източник на негативни емоции и недоволство в човешкия живот е съмнението, което ни кара да се откажем от волята си, и да я предадем на его-стремежа за притежание. **А Егото е самият пояждащ Огън на Любовта!?** Именно благодарение на привързаността си към Его (сmp. 155/7-8,12,66) сме склонни да сеем недоволство, когато не получаваме това, което очакваме, превръщайки Любовта и Живота си в омраза. В такива моменти организмът ни синтезира **окситоцин – хормона на привързаността**, който може да ни направи агресивни и безпощадни към себе си и ближния. Телата ни

синтезират окситоцин според начина, по който разбираме свободата и „третираме“ свободната воля – личната и на ближния, т.е. зависи от качествата на съкровения ни желания. От Любовта в Сърцето и Ума, но и от жаждата за живот и притежания, зависи сексуалната потентност – и на мъжа и на жената. (стр. 29-31,32,45,57-59,66, 155/7-10)

Несподелената Любов, която изяжда отвътре и отвън е всепояждащият Огън. Его-Бронята ни ще овладее този Огън, когато споделим Любовта – **когато я върнем на Бога в себе си и в ближния.** (стр. 155/7-16) Няма по-страшно нещо от неизявената, неподелената и неосъществена Любов. Ще се съгласите с това, но ще запитате: „Как да я/го накарам да ме обича?“. Не е важно дали някой ни обича, важното е дали сме способни да обичаме, да даваме и да споделяме Себе си, Любовта, живота си. Ние непрекъснато искаме някой да ни обича и да се грижи за нас, без да си даваме сметка какво всъщност влагаме ние в тези взаимоотношения. Без дори изобщо да забелязваме, че *Някой* действително вече е поел грижата за нас, като е вложил всичко, от което имаме нужда в Телата и в Душата ни! И ако пак се върнем към нашите клетки и силата, с която поддържат живота ни, ще се запитаем: „*От къде клетките ни взимат тази сила, за да поддържат хармоничното равновесие на живота в нас?*“ От Любовта, разбира се! (стр. 155/7-32) От пълноценният обмен, който извършват помежду си във всеки един миг. Защото за всяка изработена молекула от „енергийната валута“ – АТФ, клетките са способни да обменят една, две и повече молекули хранителни вещества и да изхвърлят токсините. Без този енергиен обмен клетките заболяват, задържайки негативната енергия и отпадните вещества, и умират. Същият този принцип управлява и живота ни. Когато искаме да получим нещо, ние трябва да обменяме и споделяме това, към което се стремим. Споделяме Любовта, за да получим Любов. **Там където обменът е нарушен е територия на Его-Съзнанието – зоната на енергийния застой.** Ако не сме получили това, което сме очаквали, това означава, че сме преценили погрешно, това, което сме вложили в очакванията. Но **винаги получаваме това, което ни се полага – от което действително имаме нужда!** Защото получаваме само това, което даваме, а не това, което очакваме. Ако отдадем повече от това, което можем да получим, дори и да не очакваме нещо в замяна, получаваме санкции. Принципиите, които управляват организма ни на клетъчно ниво, са същите, които действат в умствената, духовната, душевната, съзнателната и материалната сфери. (стр.29,45,57-58) Законът навсякъде е един и се прилага от Един принцип: *Колкото, толкова!*

Ако обичаш себе си, сподели себе си с Бог и с ближния, за да отдадеш нужната благодарност към Любовта (Живота) и за да получиш в замяна нужната ти храна – Любовта. За пълноценният обмен на Любовта носителят е винаги троен: Бог – Син – Светия Дух (Господ); Бог – Душа – Слово (Ум); Аз – Ти – Бог (Любов); Душа – Сърце – Дух (Човек), също както трите молекули фосфор, съставлящи клетъчната енергийна валута – аденозин трифосфат. Именно АТФ е материалният израз на Духа в телата ни – **тройният елемент на Духа, съставен от Любов, Светлина и Мъдрост**, който при клетъчния обмен на мига се разпада, за да достави тези жизненоважни субстанции на клетките. Ние няма да бъдем способни да обичаме истински себе си и ближния, ако не любим Висшият Разум, Висшата Сила, Бог. Както няма да можем да познаем себе си и Бог, ако не сме способни да любим ближния. Защото при най-малката проява на Его-психиката, някоя от полезните субстанции на АТФ се изчерпва и разхищава в нищото, оставяйки след себе си не само клетъчен глад, но и психически, духовен, сърдечен, Его-глад и токсини в телата ни. (стр. 39,42,51,63,77,82,98,125,127,128,131,132,159,160)

В Света на илюзията, ще установим, че всяка човешка болест е породена от определен вид глад или ненаситност, и недоволството, предизвикано от тях. В реалния свят няма болести, глад и недоволство – там обменът е пълноценен и всички са сити и радостни. Именно задоволяването на чисто егоистичната ненаситност предизвиква застой и блокира финните енергии на Любовта, които протичат през всяка една наша

клетка. Активиран по този начин, „чрез наяждане“ серотонинът, вместо да постигне ситост, предизвиква **обратна зависимост от необходимостта ни към засищане**, правейки ни безчувствени към високите нива от хормона, циркулиращ в кръвта ни. Така единственият принцип на Закона на Любовта: „**Колкото, толкова**“ (стр.155/6-2), се изяснява с пълната си сила и **колкото повече искаме, толкова повече се нуждаем от това, което искаме**. А всяко пренасищане обезчувства или превъзбужда сетивата, блокирайки или активирайки хормоналната секреция в телата ни. (стр.155/7-2)

А когато станем безчувствени към самата Любов, която е основната храна на нашите клетки и на Душата, тогава **заболяваме от постоянното недоволство и енергийният застой на несподеляната Любов**, която ни хвърля абсолютно гладни във вихъра на разрушителните емоции и страсти. (стр.17,31,42,45,69,92,123,131,137,160)

Бог, парченце лимон и очите на Егото

„...за съд дойдох Аз, на този свят, за да виждат невидящите, а виждащите да станат слепи. ...да бяхте били слепи, не щяхте да имате грях; но сега казвате, че виждате, затова грехът ви остава.“ *Ев. от Йоан, 9:39,41* Става ясно че Исус Христос говори именно за проявите на Его-Съзнанието, което непрекъснато отразява и умножава негатива в „увеличителните си огледала“. Както вече споменахме, ако спрем да забелязваме грешките, доброто и злото, **ако затворим очите на Егото**, разрушителни прояви на Его-Съзнанието ще секнат, и **Огледалният свят просто ще изчезне на мига**. Защото колкото повече се санкционираме помежду си, толкова по-големи стават санкциите в живота ни, толкова по-тежки стават веригите на „Египет“ и по-високи огледалните империи, които градим в Его-Съзнанието си. А с това теглим и тежката си карма и колкото повече се оплитаме, толкова по-невъзможен става живота. (стр.6,7,37,155/7-2,7,11)

Когато сме физически неразположени сме склонни да проявяваме ред негативни емоции и черти на нашия характер. Наистина ли искаме тези лоши черти да определят нашето Аз? Кога идва неразположението и болката в телата ни? Ако си дадем малко време да проследим проявите на болката в нашия организъм, може би ще открием истинската причина за нея. Колкото и невероятно да звучи, едно парченце лимон може буквално „да спаси живота ни“ в състояние на остра и непоносима болка. Как е възможно това, ли? Единственото обяснение на този факт, е, че източникът на болката в нашия организъм е нашия Стомах, а причината е стимулт, с който сме го предизвикали да ни причини болката! Този стимул може да е храна, може да е мисъл или неразумно действие, които са активирали редица емоционални, хормонални и нервни верижни реакции в организма ни, управлявани от нашия мозък, Ума и хормоналната ни система, но регулирани в крайна сметка от нашия стомах. Стомахът ни произвежда необходимите дози серотонин за да поддържа на нашето добро настроение, за засищане на апетита, за заздравяване на раните, за овладяване на болката и емоционалната енергия, като същевременно неутрализира реактивните киселини или алкали. (стр.125-133) Когато изпитваме физическа болка, това означава, че несъмнено сме нарушили нашия Духовен или алкално-киселинен баланс. Т.е. влязли сме в противоречие с божествените сили и енергии, които протичат през нашите тела в материалния, менталния и духовния свят. А както вече разгледахме Стомахът е свързан с начините, по които възприемане и овладяваме Духовната (Жизнената) енергия и начините, по които се изясняваме в материалния свят. Стомахът най-често страда от преяждане, от неточно приети факти или храна, от неправилно гладуване, от стремеж за притежание. Защото ние не сме в състояние да определим потенциала си, качеството на енергиите, които приемаме и произвеждаме, границите на нашите материални възможности. Непрекъснато искаме, а не сме в състояние да приемем това, което ни се дава, или страдаме, когато загубим някое материално притежание. Не познаваме телата си, не си знаем нуждите, преоценяваме силите си. (стр.13,128)

Ако сме неспособни да се грижим за себе си и да даваме на организма си, това, което му е необходимо, ние несъмнено ще изпитваме физическа, душевна или психична болка. Днес човек се стреми да задоволи нуждите си по всякакъв начин. Изобилието е огромно. Въпреки това болестите нарастват пропорционално на това изобилие от удовлетвореност. **От къде идва това противоречие?** Зареждаме се редовно с витамини, минерали, животворни добавки, пълноценна храна, плодове, зеленчуци, качествени дрехи и жилища, и пак се разболяваме, и пак сме недоволни и неудовлетворени. Пак ни боли. Дали проблемът не идва от самото изобилие? То ли е виновно за гладните очи на Егото? Или просто сме неспособни да разграничим нуждата на Божествения дух, живеещ в нашите клетки и протичащ през телата ни, от капризните позиви на ненаситния глад, който блясъка на Его буди в нас? (стр.131,152,160)

Ако ние сме неспособни да виждаме и чуваме Бога в себе си и в другите, то тогава как очакваме Господ да чуе и да изпълни желанията ни, с които го обсъждаме по празниците или в казината, например? Независимо дали сме вярващи или не, всеки молец се е получил поне едно сбъднато желание в живота си, било то и съвсем банално, като „печалба от тотото“, например. Ако Господ, обаче, би бил Егоист, както е склонен човек, то той не би изпълнил нито едно наше желание, не би ни изпратил нито едно послание, ни един късмет. Би задържал тези блага за себе си, независимо каква цена бихме платили за тях. И ако Господ не би бил ревнив към Любовета си и устойчив на необуздания глад, който Егото буди в нас, то човек би останал и без капчица надежда. Защото именно гладът на Егото е тайният убиец, не само на телата ни, но и на нашите Души. Твърдо отказваме да възприемем факта, че хранейки Его-Съзнанието – това „ненаситно огледало на Егото“, с материално и чисто емоционално доволство, убиваме не само себе си, но и Божието творение. (стр.29-31,37,43,114,153)

Но каква е ролята на парченцето лимон и защо точно лимон? И какъв е механизмът на спасителната му акция? Често казваме „**клин клин избива**“ или „ако ти е вкиснато, хапни нещо кисело!“ Когато настроението ни е кисело, това означава, че някое неосъществено желание на Душата ни се е „вкиснало от чакане“. Тогава Егото ще побърза да ни накара да посегнем към парченцето шоколад, например, за да затъже Душевният ни глад с малко сладко щастие, което наистина би успокоило болката ни за известно време, поради стимулираното производство на серотонин. Но ако изядем парченцето лимон, болката, а с нея и вкиснатото настроение ще изчезнат на мига, при това безвъзвратно! (стр.21,54,57-59,106,108,111,126-127,130,148,155/7-9)

Парченцето шоколад е доказателството, че от благоразположението на нашия Стомах, зависи и благоразположението на Духа. Но за беда, то не решава проблема с его-глад. Напротив, изявява амбицията на Его-Съзнанието да властва над Стомаха ни, не за друго, а за да спечели за каузата на своите капризи благоразположението на Духа ни.

Парченцето лимон, обаче, притежава уникалната способност да възстанови на мига алкално-киселинния баланс на нашия Стомах, при това, с потенциала да засити напълно и глада ни, поради „спечеленото доверие“ на нашия Стомах. Нещо повече, парченцето лимон кара Его-Съзнанието да скърца със зъби и да държи ръцете си далече от парченцето шоколад. Как? Събуждайки с киселият си вкус нашето, заспало от преяждане с негатив, „всевиждащо Око“. (стр.108,111,152,155/7-9)

Хапчицата Любов, обаче, която някои от нас ревниво пазят в Сърцата си, е способна да държи надалече всяка болка, да засити всеки глад, да заслепи Егото и да изпълни със светлина очите на невиждащите. Без тази светлина Душевните ни очи не могат да възприемат Духовната енергия, така както ретината на физическите ни очи вижда смътно в тъмното. Рано или късно, разбираме, че Светлината, както и Радостта са незаменима храна за нашите Тела, Умове и Сърца. (стр.19,24,112,131-133,155/7-13,23) **„На тогава, който победи (гладът на Егото), ще му дам да яде от скритата Манна“ О.И.2:17.**

Ще запитате: „Защо неவிждащите трябва да проглеждат, щом виждането носи грях и страдания?“ Както установихме, Его-Съзнанието се стреми да властва не само над Стомаха, но и над Въображението, Ума, Сърцето, Съзнанието и Духа, за да наложи пълен контрол над сетивата в своето царство - материалния свят, които да му служат за утоляване на ненаситния **глад за притежание**. Когато сме заключени в „Египет“, оставаме слепи за Изхода, за Бога в нас и в другите. Защото Душите на неவிждащите Духа остават гладни, а виждащите с очите на Егото опорочават живота с невежеството, недоволството, греховете, ненаситността и Душевното опустошение. (стр.155/7-7,9,12)

Така, животът в материята - в „Египетската земя“, преминава в тленост и смърт, вместо от живот в живота, поради блокирания обмен на Любовта. **Днес, е крайно обезпокояващ факта, че независимо от това, колко хора по Света честват Пасха, и колко са фактическите жители на Египет, броят на населението на „Египетската земя“ явно нараства със всеки изминал ден, а „Земята остава безвидна и пуста“ (т.е. лишена от стремежа на желанието, раждащ еликсира на живота - Любовта) ...** (стр.155/7-2,18,31,51,66) Нима си мислим, че дори и да заливаме близките си, телата си и Земята с отровата на нашето недоволство, те въпреки това ще намират сили да ни услужват и да ни носят блага, доволство и наслади? Нима си мислим, че щом желанията ни се сбъдват и „късметът ни е кацнал на рамото“, то това означава, че сме спечелили благоволенieto на Бог. Нима, считаме, че ако напудрим злобата с малко лукава ласкавост, или напръскаме нечистотията със скъп парфюм, истината няма да лъсне! Та по-бляскаво нещо от Истината няма... Но този, който знае, остава сляп и ням.

Можем ли, когато следващият път си пожелаем нещо, да видим дали то е добро и да го отделим от мрака в нас? Достатъчно е да определим източника на нашето желание - от Егото ли идва, или от Бога в нас? Носи ли изборът ни Живот и Светлина за нашата Душа и за нашето тяло? Носи ли Добро и Светлина за ближния или е поредната залъгалка на Его-Съзнанието? Дали шоколада или играчката, които даваме на детето не са поредните каишки, с които го привързваме в „Царството на петте сетива“? Можем ли да се откажем свободно от някое натрапчиво желание, стремеж, амбиция, глад, за да имаме мир със себе си и с другите? Склонни сме да се откажем от Любовта и Истината - за да угодим на Егото или в името на ближния и обществото? Можем ли да се откажем от Господ, за да постигнем блаженство или обществен мир? Та това е Божя работа! **И какво е мирът без Любов? Защо считаме, че Свободният избор ни е даден за да си позволяваме свободно да взимаме?** Та откажем ли се от Доброто в нас, от Вярата и Любовта си, отказваме се от Живота си, губим Свободата си - нямаме повече друг избор! Защо считаме, че като вземем от богатите и дадем на бедните ще ги нахраним с тази храна? И защо богатите вземат от бедните за да се хранят? В Четвърта част, ще установим, че и понятията за „богати и бедни“ сме объркали. А ако Адам бе избрал свободния си избор да не вкусва забранения плод? Но Адам посегна, за да бъде като бог, без да знае какво е Бог, и ни завеща последствията от тази безотговорност. От нас зависи **как ще инвестираме Знанията** от това наследство.

Защото изборът ни днес е нашето завещание - нашият живот за следващите хилядолетия. *Ако днес расхищаваме живота си в изкушения и недоволство, и превръщаме душите и телата си в отпадък, поради ненаситните ни консуматорски наклонности, то това ли ще завещаем за бъдещето - тлението на човешкия живот и опустошената земя?* Е как тогава искаме да имаме вечен живот, след като сме неспособни дори да запазим телата си здрави? Искане ли се да живеем, а сме лениви и разрушителни, не можем да се радваме, да пазим и да живеем живота разумно!

Истината винаги се връща, за да постави нещата по местата им. Ако Господ желаше да живеем в мизерия, за да не се изкушаваме един друг, то той не би създал Рая, който да ни храни. Кой създаде противоречията в живота, тогава? Господ постави изкушението посред Рая, за да изпита устойчивостта ни в Бога, в Любовта и в Доброто.

Толкова ли е трудно да бъдем устойчиви в доброто, в доброто и в красивото?

Бързае да потъпкаме дадените ни блага и се стремим към чуждите, към тези на Бога и на ближния, без да виждаме, че същите са в нас самите. Защото Бог е раздал на всички ни по равно! Ако не можем да се грижим за своето, то тогава защо считаме, че чуждото ще ни удовлетвори? **Бог заложи капан на Егото, за да ликвидира с него.**

Най-скъпият подарък, който някога съм получавала е *„лъжата лъжа в кошничка“*, с която баща ни ни залъгваше, че ни носи нещо. Въпреки това, тези думи ни носеха истинска радост и веселие. В живота обаче, лъжата е заблуда, а истината за нея носи болка най-вече на приносителя. Това се има предвид в библийското заклане: *„лъжците няма да влязат в рая“*. Защото лъжецът няма да намери мир. Егото ще побърза да каже: *„...добре ми е, значи ми е мирно на Душата!“* С кого лъжата няма да намери мир? С Бога в нас! С кого Егото няма да намери мир? Със Себе си!

Време е да разберем, че нашето Аз не е Егото ни! Време е да потърсим Бога в нас и да познаем Себе си! Време е да затворим очите на Егото и да го поставим на мястото му в живота ни. Защото друг Изход от Лабиринта, Египет и Огледалният ковчег, в който сме заключили днешния Свят няма!

„Опознай Себе си!“

Ако направим един опит със себе си ще установим, че ни е нужен точно 1 час, за да устоим на дадено изкушение или непреодолимо желание. След този час, това неудържимо чувство, което ни кара непременно да удовлетворим глада си (независимо дали е физически, емоционален или психически), ще ни е напуснало напълно. Ако през този час обаче, сме успели да вложим енергията на незадоволеното си желание в някаква посредствена, дори скучна дейност, изискваща нашата концентрация, то бихме останали приятно изненадани от постигнатия резултат. Нещо повече, бихме установили, че точно през този час, Умът ни не само се е освободил напълно от натрапчивите желания, но се е сдобил с нови свежи и далеч по-атрактивни идеи.

Но ако сме се поддали на изкушението и сме удовлетворили невъздържаното си желание, независимо какво е било то (нова покупка, хапване, пийване или нещо, което ни носи психическо или егоистично задоволство, като да се докажем пред някого или да кажем на любимия, че го обичаме), то точно след 12 часа, ще бъдем отново напълно гладни за поредната порция удовлетворение. И ако не си получим исканото, започваме да мрънкаме, да недоволстваме, да страдаме, и изобщо да ставаме депресивни и подвластни на негативни мисли и чувства. Има хора, които са хронично недоволни, както разгледахме в темите за наркотичното действие на „Емоционалните хормони“ и „Всевиждащото око“. **Ограниченият срок на годност на нашето доволство**, обаче, се дължи не на друго, а на „чисто техническото време“, необходимо за метаболизиране на хормона на нашето щастие, или по-скоро на 12-те цикъла, които транспортера на серотонина е способен да извърши в клетъчните мембрани. Когато серотонинът в кръвта ни е във висока концентрация ние направо преливаме от доволство, а **съзнанието ни е напълно упоено**, до степен, която ни прави абсолютно безчувствени, не само към околния свят, но и към процесите в организма ни. В едно такова състояние на повишени нива серотонин в кръвта, организмът ни спира да го синтезира и клетките ни започват да изпитват **„глад за щастие“**, което на практика ни пристраства към източниците на серотонин. Това е и принципа на действие на антидепресантите. Намаленото или липсващо производство на инсулин, **при диабет**, например, се дължи именно на **нарушения метаболизъм на серотонина** в бета клетките на панкреаса, независимо от високите му нива в серума. **„Обменът на щастие“ в нашия организъм**, зависи от натриево-калиевия транспорт. Както вече разгледахме в част Първа, според неписаният речник по „Алхимия на Здравето“, това означава, че нашата Интуиция и нашият Разум са отговорни за клетъчното и между

клетъчно щастие, от което зависи нашето здраве и благополучие. **Да бъдем щастливи е нашето задължение по партньорският ни договор с Живота.** Докато се стремим, да изглеждаме щастливи, гонейки предизвикателствата на деня, забравяме да бъдем щастливи, забравяме да се радваме и да любим, пропускаме да усетим, че някой вътре в нас умира от глад за капчица Любов, носеща самият Живот. (стр.42, 112, 148,152,155/7-31,51,70)

Дотук разкрихме механизмите, които отключват болестите. Самата същност на заболяванията на тялото и душата ще разгледаме в Четвърта част на „АЛХИМИЯ НА ЗДРАВЕТО“, когато повечето от четящите страдащи ще са постигнали изцеление. Пътят на изцелението минава през осъзнаването на Христовия призив: **„Възлюби ближния си, както сам себе си, защото в него ще намериш основание за своето повдигане“**. Съвсем скоро ще се откажем напълно от склонността си да генерираме негативни чувства, мисли и емоции и да ги насочваме към другите, защото ще сме осъзнали, че така вредим единствено на себе си. Не само няма да си позволяваме да правим критики и забележки, но ще оставаме слепи за техните грешки. Защото ще знаем, че **всяка видяна грешка в ближния е отрова за нашата Душа**, но Духовната ни слепота, може да причини грехопадението и дори тлението на Душата. **Освен това вече имаме Изхода от Его-Съзнанието и трите ключа против глада на Его, които ни се дадоха дотук, за да държим порталите на злото заключени.** (стр.155/7-18,19,22,32,36,43,44,55)

Исус слезе в човека, отрови душата си с греховете му, пречисти я с Божествената Любов на Отца си и с нея отне греха на мнозина, но на мнозина го остави като смъртна присъда. Ние не бива да преставаме да изискваме по-доброто от себе си и ближните си, но и не бива на никого да отнемаме шанса за лично виждане, осъзнаване и добиване на опит. **Не сме ние тези, които да определяме свободния избор на ближния!**

Когато Сократ - античният последовател на херметизма, е проповядвал „Опознай себе си!“, е имал предвид точно това: опознаване на световите, в които съществуваме и начините по които се проявяваме в тях. Това мото е изписано и над входа на едно от най-ценните тракийски светилища - Аполоновия храм на Делфийския оракул и се ползва с широка популярност в древноримския свят, но и до днес.

Мозайка в стил „memento mori“ („помни, че сме тленни“), открита при разкопки в манастира Сан Грегорио в Рим, съдържаща древногръцкото мото: „γνῶθι σεαυτὸν“ – „опознай себе си“.
By The artist is unknown. - Lessing Photo Archive: <http://www.lessing-photo.com/p3/110103/11010329.jpg>
Public Domain, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=17093291>

Изображението на мозайката ни напомня за тлеността на нашите материални стремежи и посредствени желания, подтиквайки търсещият съвършенство към едно **вътрешно самообразователно пътуване**. Тази антична мозайка изобразява костната система като преходната основа на нашия земен живот, източникът на нашата жизнена енергия тук на Земята, но и скелетът на „нашето безсмъртие“ и доказателството за материалната ни тленност. Както вече многократно споменахме до тук, за да осъществи себе си Душата трябва да се превърне в „Пепеляшка“, т.е. да устои на капризите на Егото, чрез търпеливо, непрекословно, безкористно и сляпо служене, изучаване и разграничаване на ценното от ненужното, на тленното от нетленното, за да бъде готова за определения ден, в който ще срещне своя „Принц“. (стр.155/7-19,24,27,28)

Защото ако Душата не придобие умението без да вижда, да разпознава и да се отдава на ръководството на своя действен Дух, Тя не би могла да премине през непроходимата гора от заблуди на Его-Съзнанието, за да реализира себе си в Светлината на Свободата. А тази реализация може да се осъществи единствено Тук, на Земята, чрез силите на Истината и Любовта. **Защото в отвъдното мракът е гъст, непрогледен и ужасяващ за егоистичното око.** (стр.155/7-24,36,40)

Докато непрекъснато се стремим да гледаме какво става около нас, без да проглеждаме навътре в себе си, ние винаги ще виждаме грешки и ще правим грешки.

Този факт, колкото и абсурдно да звучи, е установен от откривателя на детектора на лъжата през 1922 година и създател на комикса „Жената Чудо“ – Проф. Уилям Марстън. Разковничето на този детектор е в **откритието на самата Истина, че „Сърцето е способно да говори само и единствено Истината“**. (сmp.135,155/7-5,17,33,40,84) Проф. Марстън открива и доказва **пулса на Истината в нашите тела**, чрез измерването на систолното кръвно налягане. Марстън също така по един много прост начин ни открива четирите стъпки към свършената – божествената Любов, които ще обясним по следния начин:

- Доминиране (*доминираща активност*) - чрез прилагане на Духовната сила;
- Стимул, мотивация (*доминиращ стремеж*) – Душевният стремеж за свобода от Его;
- Отдаденост (*отдадена пасивност*) – търпението по пътя към осъществяването;
- Подчинение (*смирено служене*) - овладяване на негативните страсти и емоции, чрез пълна отдаденост на Любовта, породена от жаждата за сливане с Аза. (сmp. 155/7-19,21,37)

Както е записано в българската версия на Википедия, обременен от тежестта на времето си (1893-1947), професорът по психология предполага, че в света би се въдворил идеален мир по пътя на култивиране на отдаване и подчинение в силните и свободомислещи индивиди, изграждайки тезата си върху чистия еротичен елемент: **„Марстън твърди, че има мъжка представа за свобода, която по своята същност е анархична и насилствена, и противоположна женска представа, основана на „Love Allure“ (б.а. самия акт на съблазняване), която води до идеално състояние на подчинение на любящия авторитет.“** (сmp.155/7-12,18,,43,53,54)

Но както вече установихме, не свободата, а предадената в робство свободна воля води до анархия и насилие, нито пък подчинението, само по себе си, може да въдвори ред или да потуши нечия агресия, особено ако е лишено от мъдрост, сила и отдаденост на по-висши идеали. Според „извратените закони на Его-Съзнанието“, обаче, това може и да е така - за Его-амбицията всичко, което може да влезе в употреба е възможно. Не бива да бъркаме свободният избор със Свободата, защото той често ни води към робството, ако сме потъпкали Любовта и Истината в себе си. И ако принизим силните и свободомислещи индивиди, то постигнатият „идеален мир“ би бил равностоеен на самото робство. Защото мирът в света бива нарушаван единствено от чувството за малоценност, породено от малодушието на Его-Съзнанието. Още повече, еротиката ни въвежда в любовта, но без любов, си е чисто подчинение на плътското удоволствие, което всъщност води до пристрастие и анархия, чрез отключване на **механизмите на ненаситността**. Реално погледнато, анархията, насилието и слепото подчинение не са нищо друго, освен рожби на Его-Съзнанието, родено от невежеството и раждащо грехове и престъпления срещу живота и ближния. Но каква по-голяма сила от тази, на търпящия устойчиво и смирено нечия агресия? **Свободата сама по себе си е свършеното цяло на „любящия авторитет“, обединяващ силите на мъжкото и женското начало, способна да държи под контрол и да властва над доброто и злото (Егото) в света.** Как? Свободомислещият индивид е толерантен към слабостите на другите и достатъчно силен, за да им даде подкрепа в преодоляване на зависимостите им, без да препятства избора им. В това именно се крие и силата на Любовта. Единствено Любовта може да служи смирено, но не може да бъде подчинена на никоя сила. Любовта разкрива пътя на Мъдростта, търпението и дълбоката Преданост към Светлината, чрез които се постига пълно овладяване и сливане със Седемте жизнени сили. Тези сили в нашия Свят се проявяват чрез „Дървото на Живота“, за да трансформират негативните енергии и да дадат ход на градивните прояви на Жизнената енергия в Човека. **Всеки един Човек се стреми да доминира в една или друга област от живота си по пътя на стремежа към свършенство, но също така**

съзнателно или не, е готов да подчини своя стремеж и съвършенство на един по-висш идеал, като избере Любавта пред Егото, например. Именно в това се крие тайната игра между Ин и Ян, раждаща човешкия живот. Така, както Светлината е непостижима за тъмнината, така и тъмнината, пазеща извора на живота, е непостижима за Светлината. Това е и причината, поради която двете сили непрекъснато преливат една в друга, търсейки себе си. **Любящият авторитет и за двете обаче, е Един - устойчивата сила, която държи баласа в ръцете си.**

(стр.3,11,18,19,32,42,98,123,131,152,155/7-7,10,15,17,18,19,30,31,33,36,47,53,57)

Истина е, че необузданата агресия може да се подчини и овладее единствено с абсолютна отдаденост, безпрекословно и смирено подчинение. Но този метод е само за силните и свободните духом. За тези, които носят в себе си Христовия Дух. Само една любяща Душа може да осъзнае безценното богатство и поразяващата мощ на това „оръжие“, притежаващо абсолютна власт и абсолютна сила. Непримиримото Его-Съзнание никога не би се отдало и подчинило на друга сила, освен на себе си, т.е. на разрухата. Зтова абсолютната власт и абсолютната сила са непостижими за Егото.

За да си обясним горните твърдения е достатъчно да хвърлим един бегъл поглед към изминалите две хилядолетия. До времето, в което римляните се кланяха на енергийни еманации на различни природни сили, наричани богове, с помощта на които (според техните предразсъдъци и представи) превземаха и насилваха чужди народи. **Явно е, че са съзнавали агресивната и необузданата си природа, от която са се чувствали засрамени и безпомощни, за да я крият зад суеверни божествени сили.** Явно е, че не са разполагали със силите на Духа и Съзнанието, с които да я овладеят. Точно поради тази причина и точно в това време, **Христовата Любав се вля** в Света, за да освети и освободи тези отрицателни енергии и да покаже, че всички тези божества са абсолютно безсилни в отсъствието на Всевиспата Божия воля, изразена чрез силата на Словото – стремежът към Светлина, т.е. чрез самият Закон на Любавта.

Исус Христос дойде, за да покаже, че единствено страхът има власт над „зловещите и могъщи“ римски императори. Точно този страх, впоследствие, ги принуждава да направят религия от Христовата вяра, която да държи подчинението на римските поданици и същевременно да спечели благоволенieto на Христовия Бог в полза на Империята. Така, Римската империя започва нова ожесточена битка, с която да наложи Христовата Вяра под формата на „Универсална“ религия, подчиняваща Света на едната църква, представяща Волята на Единия Бог на Земята и отхвърляща всякакви други божества. Кой Бог? (стр.155/7-22) Въпреки усилията си „да следват новия Бог“, римляните пропуснаха да хванат подадената им ръка от Господ, с която Исус Христос искаше да обуздае и овладее тяхната агресия. Считаючи, че разполагат с благословията на Бог и безочливо ползвайки се с Неговото име, римляните продължават кръвопролитните си действия стотици и хиляди години наред.

500 години след Исус се появява така нареченият „последен пророк Мохамед“, който поставя началото на Исляма като световна религия - безпредметно заклеямена за опозиция на Християнството. Независимо какви критики претърпява Мохамед и до ден днешен, неговата „омиротворителна“ роля в религиозния и политически свят е безспорна: обединява суеверните арабски племена в една вяра, и задвижва мощни противостоящи сили на самозабравилата се Римска империя, вършеща кръвожадните си и брутални дела зад името Христово. И ако ние днес осъждаме фанатичните действия на определени ислямисти, нека се запитае: Исус и Мойсей ли „повелиха безскрупулните действия“ на фанатизираните християни и евреи, за които никой не държи сметка? Защото в този его-Свят на всяко действие има противодействие. Това е **законът на деструктивния първичен живот на невежеството**, който и до ден днешен поддържа огъня на опустошителното братоубийство. И ако искаме действително, да се издигнем над този закон, то трябва да сме способни да владеем и двете противостоящи

сили. Защото именно в този „**римски навик**“ се крият корените на насилията, на които сме свидетели и до ден днешен. На скоро един приятел ми сподели, че попитал един Ходжа колко жени може да има един мъж според Корана. Ходжата му отвърнал: „Момче, Бог е един!“ (стр.155/7-7,10,22,26,27,46,66,68,69,75)

Има една граница на удоволствието и удовлетворението, която, ако прескочим, от свободни хора ставаме роби на доволството, ненаситни егоисти, анархисти и т.н. И обратно, ако видим тази граница отдалече и навреме, то бихме могли да открием **пътя към Мъдростта**. Да скочим смело в тази Мъдрост, в този извор на Любовта, за да се пречистим от предразсъдъците, негатива и его-Съзнанието, и да извлечем от там, даровете, които Живота е съхранил лично за нас. А това са нашите дарби, които после трябва да развиваме, за да облагородим с тях Себе си, Света и самия Живот. Това е, което даром ще вземем, ще изучим и овладеем, и даром ще дадем и приложим в Живота. Ако успеем в нашето най-голямо нещастие и унижение да открием разковничето – извора на щастието и радостта, и обратно, ако успеем на време да прозрем нещастieto в най-голямата си радост, то на мига бихме излекували всяка болка, всяка агресия и всяко нещастие. **Това е Любовта – извличането на Светлината от Мрака**. Тази е силата, която Човек трябва да придобие, за да трансформира енергиите си и да познае Себе Си. Както ще разгледаме в детайли по-долу, това означава да не ядем „Забранения плод“ – плодовете на дървото на познанието на Добро и Зло. Тоест да открием портала в Огледалото на нашето Его, който ще ни отведе към Мъдростта. Ако трябва да преведем този загадъчен библийски смисъл на Божията, по скоро, молба, отколкото заповед или забрана, към Адам и Ева, ще кажем: *да разграничаваме на време страстта от жадните пристрастия; т.е. да не позволяваме на Егото да изяжда Любовта; или: да превръщаме навреме емоциите в скъпоценни камъчета, вместо да тъчем от тях рибарски мрежи, в които оплитаме единствено собствената си душа*. Защото ако виждаме Доброто, непременно ще познаем Злото, и ако виждаме Злото, ще затъваме в Зло. Както състоянията на делириума и екстаза, така и насладата, породена от **самодоволството на Его, поставят под упойка Съзнанието и водят Душата към затъгнената задна стая на Нищото**. (стр.32,36,39,43,55,148,155/6,155/7-18,22,43155/7-47)

Както разгледахме в Първа и Втора част на „АЛХИМИЯ НА ЗДРАВЕТО“, всяко прекаляване с и изтощаване на жизнените сили, или генериране на излишна енергия, по пътя на прекомерните и невъздържани желания, активира неестественото производство на хормони, сигнални молекули и токсични метаболити в телата ни, оказващи въздействие от своя страна върху емоциите, Ума, Съзнанието и жизнената ни настройка. За това е необходимо непрекъснато да поддържаме ред в живота си и редовно да следваме режим на работа, почивка и хранене. Освен това е нужно, не просто да утоляваме глада си, а да се храним на време с нужната ни храна, тази, която действително поддържа силите и телата ни, и ни засища. (стр.19,54,59,159,160) По този въпрос, **моята Любов** казва: „Това е рецептата! Лекарят предписа: **сутрин, обед и вечер!**“

Защото хаосът в нашия свят произлиза от безразборните желания и необуздани емоции. Хаосът сам по себе си е извор на живота, носещ смърт, ред или свобода. Само Бог може да се справи с хаоса и да овладее необузданата му енергия. Именно по пътя на страданията, в човешкия живот се въдворява ред, който ни води към нужното осъзнаване, и ни кара да се смирим, за да овладеем желанията, емоциите и енергиите си. **Единствено с ред можем да освободим Душите си от тленността** на необузданите пристрастия, водещи човека към грях и престъпване на **Божествения закон на Любовта**. Ако започнем редовно да прилагаме самонаблюдението, ще установим, че колкото по-посредствени са желанията ни, толкова по-слаба е струята на жизнената енергия, която протича през телата ни. Ще забележим, че на определени места има застой, проявяващ се като подуване, отоци, болка, или всеобща отпадналост, летаргия и неразположение. Също така, ще установим, че колкото повече желания имаме,

толкова по-объркани, еуфорични, нервни, раздразнителни или изтощени ставаме. *Когато сме влюбени и чувстваме любимия човек с цялата си Душа и Цялото си Сърце*, тогава сме жизнерадостни и изпълнени с енергия, с която зареждаме и любимия човек. Това ни подсказва, **че жизнената ни енергия се поражда и зависи от качествата на нашите желания и начините, по които се стремим да ги постигаме.** Това е и смисълът на триединството: Бог – Свети Дух – Слово, от които произлиза Всичкото, както е описано Сътворението в свещенните книги на световните религии, т.е. *ред, любов и мисъл - знанието, добито по пътя на осъществения стремеж.* (стр.155/7-12,18)

Колкото по-ясно, чисто, възвишено, конструктивно и силно е желанието, толкова по-богата, силна и буйна е жизнената енергия, която то поражда, за да активира осъществяването и постигането на този стремеж. Както ще разгледаме по-долу в символичното представяне на „Дървото на живота“, изворът на желанията е в Ума, а източникът на жизнената енергия е в първата чакра на нашите тела, поддържащи енергийния обмен, точно както в двата полюса на земното кълбо. Силното сексуално привличане, например, може да произведе такава сила на енергията, превишаваща дори мощта на земното притегляне. За осъществяване на взаимодействието между двата полюса, обаче, е необходим стремежът на Светия Дух. Учените така и не могат да открият материални доказателства за Сетия Дух, но Той се проявява в материята чрез обмена между молекулите, атомите, квантите и фотоните, въздействащи върху Земното кълбо, но и на хормоналната и нервната ни системи. (стр. 18,60,131-133,155/7-53) **Когато постигаме мечтите си, ние материализираме самия стремеж, но и потушаваме един енергиен източник.**

„Капка море прави...“

За да събудим Спящата си Красавица (Душата), лишена от Любовета на Малкият ни Принц (Умът), омагьосан от блясъка на Его, **ще ни е нужен малко адреналин!** Да не си помислите, че ще трябва и да се дрогираме! Не разбира, се! Ако ние не знаем как да работим с този хормон и **да го будим и овладяваме навреме**, то каквито и дози да си инжектираме няма да ни съживят, най-много съвсем да ни приспят.

Обратно на материалистичните схващания, на път сме да установим, че една капка е способна да направи цяло море и дори да предизвика потоп... Както вече споменахме в Първата част на нашето алхимично изследване, най-малките частици в природата са способни да предизвикат най-взривоопасните реакции. (стр. 31,32,60,132)

Жизнената енергия сама по себе си е неутрална. За да може да протича безпрепятствено в телата ни и да ни изпълва с необходимите сили за живот, трябва непрекъснато да поддържа баланс между нашите Ин и Ян прояви. Всеки наклон на везните в едната или в другата посока, всеки превес на Ин над Ян, и обратно, и всеки недостиг на Ин или Ян, причиняват застой или недостиг на жизнена енергия, дисбаланс в емоциите, във взаимоотношенията с ближния, или в телата ни.

Често сме склонни да активираме секрецията на адреналин в телата си чрез бурни негативни емоции, омраза, завист и насилие срещу другите, срещу нашите близки. Световните сили претендират за богатство, власт над най-новите технологии и „всеомогъщите над престъпността“, но остават абсолютно безсилни да постигнат **силата, с която да сложат край на насилието в света.** Защо? Защото всяка власт прилагаща сила, престъпвайки закона на Любовета, е безсилна да овладее себе си. (стр.40)

Както вече разгледахме в част Първа, активиран по пътя на страха, насилието и злобата, адреналинът въвлеча след себе си хормоните на пристрастието, бдителността, ненаситността, недоволството и стреса, отключвайки сложни и трудно преодолими метаболитни процеси в организма, наред с невъздържаните емоции. Именно това е и пътят на инициацията на хроничните и трудноизлечими заболявания, като: високото кръвно налягане, мигрената, острите хронични белодробни възпаления, диабета,

подаграта, остеопорозата, артира, ревматизма, депресивните и психични заболявания и т.н. А една капчица адреналин е прекалено висока доза за нашия организъм, с потенциала тотално да помрачи Ума, особено ако не носим в Сърцата си **антидотът**, който да държи адреналина, а наред с него и мрака в нас, под контрол. (стр.45,66,155/7-51,58)

Дисбаланс на психичните енергии е основната причина за човешките болести. През всеки човек протичат мъжки и женски енергии (Ин и Ян), независимо от пола. Основна причина за енергийния застой в телата ни, например, е неспособността на човек да овладее енергията на страстта, напирателна от женския потенциал. За да преодолеем болестотворния застой, е нужно да приложим активната осъществяваща енергия и хладнокръвната сила на мъжкото начало, чрез отдаденост, волева изява и приложение на творческия потенциал, заложен в женската природа на Душата. И по същият начин, за да **обуздаем мъжката агресия**, (разрушителната страст, породена от недостига на потенциал, а от там и неудовлетвореността на Духовния стремеж), **изразходваща жизнената енергия на Любовта**, е нужно да проявим нежност и състрадание, чрез реализация на плодотворните желания по пътя на търпението, съпричастността, милосърдието и разбирането на чувствата и душевните стремежи. Животът е изтъкан от противоположни нишки, за да може да се проявява. В телата ни животът протича именно благодарение на стабилните и устойчиви връзки във веригата на ДНК, изградена от взаимно-поддържащи се бази и киселини. Жизнената енергия, която ражда живота в Света и във Вселената, изобщо, се произвежда от хармоничното взаимодействие на тези две противоположни същности – на мъжкото и женското начало – Ин и Ян, тъмнина (желание) и светлина (мисъл). Когато се изявяваме във видимата природа в телата на мъже, ние идваме, за да изучаваме нежността, а чрез женското тяло изучаваме грубостта на живота. Ако отново се осмелим да си признаем Истината, ще установим, че **няма по-нежно създание от Мъжа и по-груба, твърда и устойчива енергия от тази на Жената**. За да може да съществува и да се проявява, тази мъжка нежност е облечена в здрави мускули и стави, управлявани от здрав, силен, устойчив, но и благ характер. И обратно, за да бъде достатъчно овладяна, тази женска грубост е облечена в нежно и изтънено тяло, изявяващо се чрез деликатен, но капризен и емоционален характер. Може би това има предвид професор Марстън, под „въдворяване на идеален мир“. (стр.18,99,106,111,123,155/7-60)

В синхрон с казаното дотук, не бива да пропускаме факта, че най-големите социални, политически и икономически бедствия, и природни катаклизми в света се дължат на деструктивно използваната мъжка енергия – неосъществения стремеж, и неизявения женски потенциал, вследствие на невежеството, което хората позволяват безстопанствено и необузвано да се вихри в личния им живот. Непрекъснато говорим за еманципираните жени в днешно време, но кога ще се появят еманципирани мъже, готови да се освободят от комплексите си на незадоволеност и жаждата за власт и признание? Отговорът е прост: **Когато жената прояви скритата си грубост като Любов, а мъжа - скритата си нежност като Вяра**. Колко жени в света дават всеки ден подкрепа с Любовта си на мъжете си? Колко мъже в света дават всеки ден Вяра на жените си? Колко бащи днес бяха нежни и справедливи към синовете си и колко майки искрени с дъщерите си? Колко жени отнеха вярата на мъжете си и синовете си с грубостта си, и на дъщерите си със завистта си? И колко мъже предадоха доверието на жените си със слабостта и ревността си? Нужно ли е мъжът да търси власт и сила навън, а жената вяра и твърдост другаде? Нежността е Любов за Жената, а Доверието е Сила за Мъжа. **Любовта, която ражда живота е скрита в твърдостта на мъжа и в мекотата на жената, защото мъжът е този, който има нужда от нежност, а жената - от подкрепа**. Докато мъжът и жената не се научат да поддържат идеалите в себе си, за да служат един на друг, ще има неудовлетворени желания, недоволство и

бедствия в света. Божественият Дух в света се проявява чрез Вярата и Мъдростта на Мъжа, а Христовата Любов се изявява чрез устойчивото на страдания женско Сърце.

За да се изяви в най-съвършената си същност, Бог е разделил и влял двете свои противоположни енергии на Любовта: в Мъжа (електричество - стремеж) и в Жената (магнетизъм - отдаденост), които взаимно да се потенцират и усъвършенстват. Защото Жената не е никакъв придатък на мъжа („13-то му ребро“) – тя е неговото най-съкровено желание и неговата Сила. Мъжът и Жената трябва да се осъществяват взаимно, като Едно Цяло по възможно най-съвършения начин. За целта е нужно непрекъснато да се поддържа чистотата на всяко едно ниво в Съзнанието, в Тялото и в Ума. Невъзможно е да бъдем идеални, ако храним негативни мисли и чувства към ближния, с критики, забележки, съмнения, капризи, с явно или скрито недоволство. Не можем да бъдем съвършени и цели, докато считаме, че имаме нужда от някого, който „да ни обслужва“, например, за да реализираме себе си. В същото време е нужно непрестанно да полагаме усилия, по най-деликатния начин, да подкрепяме близките си, без непременно да натрапваме себе си или помощта си. Склонни сме да товарим своята половина и близките с куп задачи и обвинения за личните си неуспехи, без да забелязваме, че генерираме излишни енергии в Сърцата, Ума, Телата и в Съзнанието.

От какво е нужно непрекъснато да се чистим? От Его-съзнанието, разбира се! Само ако сме абсолютно чисти от корист (страст за притежание), ще можем да владеем Егото, което непрекъснато хлопа в Ума ни, в очакване да се подадем на някоя негативна мисъл, емоция, изкушение или недоволство. Тези его-стимули нарушават равновесието на радостното блаженство, което ни е нужно за да се справяме с предизвикателствата на ежедневието, предоставящо ни познанието за Аза. Всяка негативна и бурна емоция, всяко пристрастие, ни заключват в подземията на Его-Съзнанието и крият ключовете на Ума, Сърцето, Душата и Съзнателните ни нива, които да ни изведат на бял свят при нашето творящо и блажено Аз.

Животът е една **проста калкулация**, която за беда, днес изчисляваме погрешно.

Днес идеята за свободата до такава степен е залегнала в смисъла на живота ни, че **обслужването на свободният ни избор се е превърнало в култ, който не ни позволява нищо друго**, освен да избираме какво да си купим или от къде да вземем средства, за да си го купим. Този избор съвсем естествено ни води към следващата дилема, от каква болест ще се разболеем и как ще я лекуваме?... Така, с непрекъснатия стремеж и нужда от задоволяване на чисто материалните и физически потребности, **свободната ни воля, нашите потенциал и активност, остават напълно заключени в консуматорската центрофуга**, която съвсем естествено се задвижва от само себе си като „перпетото мобиле“, благодарение на рефлекторната зависимост, на която несъзнателно подчиняваме свободата си всеки ден. Не си оставяме и секунда време да осъзнаем, на какво посвещаваме Свободният си избор, в какво влагаме енергията и усилията си, и какъв е смисълът от тази въртележка, която наричаме живот. (стр.12,155/7-5) Защото ако Свободата е зависима, тя придобива обратният си смисъл. Свободата е действителна, единствено, когато върви по пътя на Истината, Любовта, Светлината и отдадеността на Духовния стремеж. (стр. 155/7 – 10,36,37) Свободата ни е дадена за да живеем и да се учим от обстоятелствата, а не да се стремим да ги подчиняваме на егоистичната си воля. Всичко ни е дадено даром с изключение на знанието. Именно за него трябва да се стремим да изучаваме, а не да придобиваме на готово. **Можем ли да си купим живота на готово, само защото ни мързи да живеем, например? Животът не е нищо друго, освен учене и прилагане.** Господ е знаел, че рано или късно, човек ще се досети за Бого-съ-Знанието в себе си и ще посегне да си вземе наготово от божествената трапеза, без да е вложил нужното усърдие за изработването на божествените блага. Защото именно недодяланото и невежо човешко съ-Знание е способно да предизвика потоп в Рая. **Виждайки по-добрите плодове с очите на Егото**, човек е склонен да се

изкуши и да ги пожелае, без да знае цената им, отприщвайки с невежеството си потопа от необуздани емоции, страсти и желания, а с това слагайки край на Рая.

„...4. Тогава змията рече на жената: не, няма да умрете; 5. но Бог знае, че в деня, в който вкусите от тях, ще ви се отворят очите, и ще бъдете като богове, знаещи добро и зло. 22. И рече Господ Бог: ето, Адам стана като един от Нас, да познава добро и зло; и сега – да не простре ръка да вземе от дървото на живота, та, като вкуси, да заживее вечно. 23. тогава Бог го изпъди от Едемската градина, да обработва земята, от която бе взет.и постави на изток при Едемската градина Херувим и пламенен меч, що се обръщаше, за да пазят пътя към дървото на живота.” *Мойсей книга I „Битие”, глава 3.*

А както вече споменахме, „човешкият Рай” трае точно 12 часа и само Егото е склонно да си мисли, че е бог и, че ще живее вечно, при това, стремейки се във всеки един миг да задоволява капризите си като за последно, отключвайки порталите на Его-Съзнанието, от което в човешкия живот нахлуват разрушението и болестите.

Днес човек е свикнал още от сутринта „да си нахлузи его-каска на главата и хуква да гони вятърните мелници на необузданите си его-стремежи”, да не би някой друг да го изпревари и да отнеме шанса му за успех... Но чий успех? Докато сме заслепени от блясъка на Его и водени от его-гледа, не виждаме и не разбираме, че Слънцето е изгряло, за да ни нахрани с нужната ни порция Любов и щастие. Не усещаме, че въздухът е изпълнен с тези пълноценни енергии, носещи живот и радост, защото още от призори сме го замърсили с изгорелите газове на его-амбициите. Трудно ни е да си вършим дадената ни работа като Слънцето – с радост, с енергия и с постоянство. **Нямаме ли радост, няма я вярата, с която активираме молекулата чист адреналин, даващ концентрация и яснота на Ума.** Не успяваме ли да използваме пълноценно серотонина, който се синтезира благодарение на слънчевата светлина в телата ни, губим енергията, жизнените си сили и доброто настроение. Губим стимула да направим нещо добро и полезно, а вечер ни е трудно да заспим от притеснения и недоволство, изчерпвайки мелатонина, който регенерира силите ни. Ако не дадем шанс на този хормон да се синтезира естествено в телата ни, за да възобнови клетките и енергиите ни, ще сме непрекъснато недоволни, ще изпитваме нужда от адреналин и пристрастеността да си го доставяме чрез разрушителни емоции. *(cmp.24,32,45,111)*

Бог създаде жената за Адам, за да му доставя удоволствие и радост, но и за да се грижи за нея, за да има с кого да споделя живота и дадената му отговорност да пази Земята и природата – животинското и растителното царства. Въпреки, че трудно бихме си признали, истината е, че всеки мъж изпитва непреодолимо желание да се грижи за жена си, а всяка жена изпитва непреодолимото желание да доставя удоволствие на мъжа си, но и да бъде ръководена от наставленията му. Но вместо това, какво правим? Следваме примера на Адам и Ева! Адам хвана вяра на жена си, защото тя му доставя удоволствие, но се усъмни и отрече от доверието на Бога си, дал му всичките блага на Рая. Змията не излъга, не изкуши и не измами нито Ева, нито Адам, а им каза истината, че познавайки доброто и злото ще станат като богове. Защото само Бог знае кое е добро и кое зло. Но за да влезе „в покоите на Бога си”, за човека не е достатъчно просто да познава доброто и злото, той трябва да знае как да борава с тях и да ги владее, за да не нарушава равновесието в Рая. Като пазител на знанието, Змията се яви, за да им даде този урок. Какво направи Адам? Послуша жена си, вместо Разума си. Усъмни се в Бога си и се довери на жена си! **Но може ли човек да обича жена си, ако не обича и не вярва в Бога си?!** Не, разбира се! Както и става ясно - Адам се отрича и от жена си, обвинявайки я, че тя му дала да яде забранения плод... *(cmp.155/7-12)*

Какво направи изкушението с Ева? Съблазни я с мисълта за познанието, което може да я направи богиня, но също така ѝ даде власт над Ума на Адам, въпреки ясното ѝ съ-Знание за Божията воля. Т.е. направи я равна на Бога, даваща възможност за избор на Адам, но с избора му да вкуси забраненото от Бога, я постави над Бога. Истина е, че

жената е съкровено желание на стремежа – потенциалът и на Бога и на човека. Но може ли желанието да пожелава? И ако да!, то за Адам това е подчинение, а за Бога е измяна и наказание. Защото Ева, не Змията, постави съмнението в Ума на Адам.

А какво направи съмнението с Адам? Отключи **допамина** със стимула да стане като бог, активира **окситоцина** с мисълта, че Бог укрива от него истината, и пусна в действие **адреналина** с мисълта, че вече е бог и може да се разпорежда с волята на Бога си и на жена си, налагайки Егото си с грехове и престъпления, за да оневини себе си ...

Затова, преди да ползва знанието, жената първо трябва да пита Бога си, а после мъжа си. Защото Бог пръв обикна жената, но преди нея обикна човека.

Изгубеният ключ към Рая

„...9. И направи Господ Бог да израстнат от земята .всякакви дървета, хубави наглед и добри за ядене, и **дървото на живота** **посред рая**, и **дървото за познаване на добро и зло**. ...16. И заповяда Господ Бог на човека и рече: *от всяко дърво в градината ще ядеш*, 17. *а от дървото на познание на добро и зло, да не ядеш от него; защото, в който ден вкусиш от него, бездруго ще умреш.*” *Мойсей книга I „Битие”, глава 2. (стр. 155/7-12)*

Както вече се досещате, и както щеизясним, ключовете към доброто, са същите, които държат под ключ злото. Въпросът е: от коя страна на вратата сме ние?

Каквото и да пожелаем, вярваме или не в Господ, всичко от което имаме нужда, вече е осигурено не просто за нашето благополучно съществуване, но преди всичко за нашия благотворящ живот. **Със самото пожелаване, ние слагаме край на началото.** А когато удовлетворим желанието си, сами подпушваме източника на благата си, не с друго а със самото доволство. Това означава ли, че само ако сеем недоволство ще имаме това, което искаме? Не, разбира се! Но когато желаем нещо, което не е определено за нас, ние сами, потъпкваме живота на това, което ни е дадено да развиваме и към което да се стремим. Защото човешкото определение за добро и зло (Его) е обратно по смисъл на истинската същност на нещата. Единствено Мъдростта, добита по пътя на светлата мисъл в мрака може да прави адекватно разграничение на доброто от злото. А Мъдростта се крие в мрака, който е абсолютно непрогледен за черногледото и непроходимото Его-Съзнание. Именно Мъдростта е тази, която рано или късно ни настанява върху Истината, че ние сме проводникът – тялото на Светия Дух и за да осъществяваме Живота си имаме нужда от тази Светлина. Но когато възпрепятстваме Неговите планове със съмнения, предразсъдъци, суетни капризи и амбиции, ние сами се лишаваме от Светлината на Мъдростта и животът ни преминава в сянка и мрак Единственото нещо, което трябва силно да желаем е да държим Ума си чист и светъл, за да устояваме на глада на Егото. С чист и буден Ум можем да открием Изходите от Лабиринта на Его и Огледалния свят на Его-Съзнанието, за да се върнем към Себе си и да започнем да приемаме с радост и да се грижим за това, което ни е дадено. Само ако успеем да осъществим контакта на нашето Аз с Висшия Разум на Светия Дух можем да открием нужната ни ситост, за да сме здрави, можещи и радостни от Живота. (стр.37-38)

Считаме, че сме наследили болестите, кармата и нещастията от гените на нашите родители, и не си даваме сметка, че нашето ДНК съдържа цялата информация за живота и за творението на Бог. Нима сме склонни да изявяваме само лошите Его-наклонности на характера, които всъщност разболяват живота ни? Считаме, че Бог е нематериална субстанция, вложена в Божия Дух и си мислим, че поради тази причина, носим само образа Му – външният му изглед, и не можем „да наследим подобие на Му, с което да станем Едно с Него.” А къде е материалната субстанция на Его, която непрекъснато кара нашето ДНК да мутира и дегенерира? Как се появяват болестите? С изчерпване на определени кодове в ДНК. Как се е изчерпала тази информация в ДНК? ДНК съдържа записа на информацията генерирана от всички предишни поколения от страна на семействата на нашите родители. Всеки наш предшественик е вложил своя запис във веригата на ДНК. Този запис идва в резултат на опита, от

изминалия човешки живот. Сигурно се досещате, че информацията не е изчерпана, а някъде, някой я е блокирал. Как!?

Какво е Бог? Аза - Знанието на Твореца: (смп.155/7-12-13,36-40)

Какво е Господ? Вяра, Добро, Любов – Отец, Син, Светия Дух.

Какво е Вяра? Отдаденост, Добро, Мъдрост – абсолютното отдаване на Човека

Какво е Добро? Знание, Любов, Сила – силите, с които Бог твори Света.

Какво е Любов? Мъдрост, Истина, Светлина - абсолютното отдаване на Бог

Как днес родителите предават това познание на децата си? От както Свят светува след Адам и Ева насам, дори и до днес децата се зачеват в без-Знание. Как така? Както вече споменахме, единствената утеха на Адам и Ева след изгонването им от рая е тази да „познават“ себе си – т.е. да изпитват удоволствието от това познаване, без да влагат усилия в изучаването на познанието на Бог, което той е вложил в творението си. **Защото Човекът е самият запис на Бого-Знанието.** Какво правят родителите днес?

Срещат се, познават се, изпитват несъзнателно удоволствие и зачеват!

След като се появи детето и започне да се осъзнава, т.е. „да дава признаци“ че възприема и реагира на околния свят, родителите бързат да го възпитават. Ще кажете, „Е, нали затова искаме деца, за да ги възпитаваме, да им кажем как да живеят по-добре от нас? Да не повтарят нашите грешки!“ И точно тук е **капанът, който сами си залагаме!** Започваме да учим децата направо на това какво е добро и какво не е за живота, според нашите разбирания и най-вече, според горчивият ни опит. Така, насаждаме в децата собствените си предубеждения, не-знания, стари принципи, норми и морали, без изобщо да си даваме сметка, че заключваме възможностите им да живеят и развиват живота, заразявайки ги с Его-Съзнанието си. Точно това има предвид Бог, когато е издал заповед: „...ще остави човек, майка си и баща си...“, т.е. **ще остави предразсъдъците и съмненията**, за да може да твори живота на чисто със своята половинка. Коя е тази половинка? Бог! Половинката, която Бог ще му изпрати, за да творят заедно Новия Живот! Да! Но какво правим ние! Започваме да капризничим, коя е по-добрата девойка или по-добрия младеж. Ние не търсим по-доброто! Търсим най-доброто! И отиваме на пазара – да се пазарим с живота! Да подбирате, без да знаем какви са точните мерки, по които да изберем най-доброто за нас. Докато се суетим, подминаваме идеалната си половинка, носеща ни всичко, от което се нуждаем за Новия Живот – Новото Творение. Подминаваме Любовта, бягаме от Нея, следвайки предразсъдъците и съмненията! Страх ни е да сгрешим, защото сме изгубили сетивата, с които да познаем Любовта, и с които да чуваме „**гласа на Господ**“! Защото следваме „бласъка на Его“ и изкушението му!

ДНК, както и мутацията на ДНК или липсата на определени кодове в ДНК, всичко това е уникален Код, който не може да бъде изтрит по никакъв начин! Той е заложен в гените на Човека, но и в природата въобще – било тя одушевена или неодушевена! Опитаме ли се да се намесим там, отнемеме живота! Невъзможно е да променим живота към по-добро с **измяна** на кодовете вложени в ДНК, нито с оперативна генетична намеса, нито чрез психо-енергетични въздействия и „тем подобни“... Единствено, носителят, който притежава този код на ДНК може да работи с него, защото само той има **Ключа за разкодиране на това ДНК**. Освен, ако...

Ако какво? Само ако е оставил „майка си и баща си“, разбира се! Господ държи всички ни – цялото човечество и всеки един от нас, с двете си ръце. С лявата си ръка – Вярата, Господ взима, а с дясната си ръка – Любовта – Той дава. Господ никога не налага волята си над Човека! **Господ единствено следва нашата Воля.** Това, което желаем това и получаваме! Сигурно ще възразите, но противоречията и несъгласията идват от Огледалния Свят, който Човек създаде, Светът на Его и Огледалните империи на Его-Съзнанието. В този Свят Ума е заключен за Светлата мисъл на Бог – за Виспия Разум. Ако всеки един от нас се върне при „майка си и баща си“ ще разбере, Кой е

„ключарят“ за този Свят! Да не би да си мислите, че родителите ни са виновни? Няма такова нещо! Значи тогава Бог ни заключи и ни наказа? И пак започваме с осъждането и обвиненията! Бог даде на всички ни по равно! Какво? Ум, Знание, Любов, Светлина, Вяра, Тяло, и т.н. *В живота е Знанието!* Единственото нещо, което е трудно за Човек да превъзмогне е паметта на Адам и Ева. Защо? Защото **бърза**ме да **пуснем в ход невежеството**, преди да сме заслужили да **получим знанието**. Цялото познание на човека е вложено в ДНК, независимо от расите и родовите различия. Наследствените ни белези (гените) може да са различни, но всеки един от нас има достъп до цялото познание. *Това означава ли, че и болестите са белези?* (стр.155/7-14,15,19,33,54)

В контекста на казаното до тук, ДА! Болестите са раните на нашата Душа, нанесени от жестокостта на Его-Съзнанието! Бог създаде Човека по свой образ и подобие. Човек избра образа (Его) и се отрече от подобие (Аза). Именно в Аза е заложено цялото познание, а ДНК е просто материалния запис, подобно на хард дисковете, чиповете и т.н., с които днес запамятаваме и обменяме информация. Както казахме, в Его няма нищо – просто един бляскав образ, стремящ се да се изгълни със съдържание. А може ли в Нищото да има Нещо? В контекста на нашето изследване, отговорът е ДА! Именно от Нищото на Човек е дадено да извлече Нещото. *Това е, което Бог иска от нас - Себе Си*. Затова, Бог е издал забрана на Човека, за да го изпита, как борави със знанието: с Не-Знанието и невежеството си, или по пътя на търпението, усърдието, любознателността, вярата и любовта, и т.н.. **Ако е избрал вторият път, на Човек не му трябва да знае какво е Добро и какво е Зло, т.е. за него Егото е безинтересно, защото вижда, че в тази „наука“ няма дори „нищо“ и води към пустошта.** Ако се държим „за майка си и баща си“ и в прекия и в преносния смисъл, който разгледахме до тук, ние трудно бихме могли да извлечем Нещо от живота си. Трудно ще ни бъде и да отгледаме нова реколта, защото няма достатъчно „Земя и Въздух“ – изчерпваме потенциала... И когато изядем всичките си семена, които са ни дали нашите родители и Бог, ние в буквалния смисъл, започваме да умираме от глад. А когато сме заразени с Его-Съзнанието започваме да опустошаваме земята и въздуха. **Не само сме слепи да видим, че има преизобилно за всички, а сме изгубили способността си да вадим това изобилие и да се ползваме от него, чрез плодотворен обмен!** Тогава какво е Човек без знанието за Его? *Самото Его!*

Този отговор ни се струва твърде противоречив, но истината е, че Его не знае за себе си, защото Его няма Аз, то се счита за Бога в Човека единствено заради образа, който вижда. Докато Човек не осъзнае разликата с Ума и Сърцето си и не се върне към Себе си, т.е. към Бога си, не може да осъзнае, че Бог не е в образа, а в подобие – в Духа на Аза. Ето защо Бог налага забрана върху плода на Дървото за Познаване на Добро и Зло, за да изпита Ума и Сърцето на Адам и Ева. Ако те не бяха се подали на изкушението и не бяха посегнали, то те пак щяха да знаят какво е Его, защото щяха да проявят Вярата си и Любовта си в Бога, щяха да съхранят Неговите ценности, които Той им е дал да пазят със и зад образа си, т.е. с почитанието към образа на Бога си.

В Огледалния свят ние се учим, че когато посегнем към нечие Его, то непременно ще посегне към нашето. И този урок ни се дава, за да не посягаме, да пазим ценностите си един на друг, било то скрити зад нечие Его, защото рано или късно разбираме, че така посягаме срещу Себе си и Бог! (стр.17,18,98,101,106,111,117,123,133)

Докато не изучим Доброто и Злото, Съзнанието ни ще е заключено извън самите нас, в Огледалния свят между Его и Его-Съзнанието, при това от външната страна на вратата, където и най-често си забравяме ключовете....

Ако считаме, че на всяка цена трябва да поправяме живота, такъв, какъвто го живеем от хилядолетия насам, то тогава „Принцесата“ трябва да вземе „просяка“, така, както „Принца“ визма „Пепеляшка“ – и в прекия и в преносния смисъл. Кой е този преносен смисъл, ли? *Смисълът на нашия Духовен и Душевен живот!* Кой е просяка

ли? За нашата Принцеса (Душата), е нашият Ум, който трябва да **измоли** от Бог, да го дари с прозрение. В прекия смисъл: „просяка“ знае как да борави със Злото, така, както „принцесата“ знае какво е Добро. Това са и двата полюса на Любовта, творяща Живот!

Това ли е простата калкулация на живота, за която говорим!?

Само Бог може да изчислява Живота! Докато ние не открием този свързващ елемент, който да крепи Доброто и да държи Любовта, ще се носим като глухарчета духани от Вятъра на Живота. Ако считаме, че имаме Вярa в Бог, т.е. вярваме и следваме знанието, което ни е дадено, каквото и да било то, дори и най-гениалното, но в същото време потъпкваме Любовта си към Земята и ближния, то нищо не сме, защото сме изгубили Доброто в Нас. Докато не се изчистим от всички съмнения, предразсъдъци и мрачни мисли, ние няма как да познаем Бога в Себе си и в ближния. Докато не пуснем Бог да действа чрез нас, да се изявява чрез нас и да ни учи как да прилагаме Живота, каквото и знание да получим, то отива в Нищото. Оставаме просто едни празни огледала, които отразяват отраженията си.

Какво е Бог за Човека? Силната Вярa в Доброто! Това е Любовта! Но няма как да познаем Любовта без Бога в нас. Защо Исус Христос проповядва: *„Ако те ударят по едната буза, обърни и другата“*? С това ни дава урока, с който да изпитаме устоите на Любовта и Вярата си към Бога в Нас и Бога в Ближния. Ако се страхуваме от удара, и бързае да нападнем първи, то Вярата и Доброто, не са в нас. И ако сме неспособни да задържим тази ръка, преди да ни е ударила, то има какво още много да учим в живота. **Защото Любовта е проста: Човек обича с Цялото си Сърце!**

Именно Вярата и Любовта към Бог водят Човека към по-добрите познания и по-ефективните начини за прилагането им в живота. Днес всеки ден, всяка секунда получаваме знания на готово. И какво правим с тези знания? Улисани от медените им думи и звуци, галещи ушите ни, забравяме да ги изпитаме със Сърцата и Умовете си. Пускаме ги доверчиво в себе си, приемаме ги на доверие, но не сме ги изпитали. Не занем тяхното истинско значение, но бързае да ги прилагаме в живота, съблазнени от обещаващите си очаквания. Но какво от това, ако едно знание звучи съвършено, гениално и гали ушите с думи? Не сме ли изпитали знанието с Бога в нас и в ближния, нищо не сме научили. Тръгнали сме да гоним Нищото и сме станали неспособни да вадим Нещото от там. Така животът ни започва да прелива от пусто в празно. И единственото нещо, което може да ни изведе на обратния път към живота *е радостта!* Можем ли да се радваме? Дали и тази способност не сме изтрили от кодовете на ДНК?

Ще попитате: *ами надеждата?*

Е ако сме неспособни да приемем с радост Бог и ближния, то и надежда нямаме!

Какво е надеждата? Очакване! Очакването да дойде радостта, която да прогони всяка мрачна мисъл и да ни дари с просветлението, с което да осъзнаем Бога. Защото знанието е в нас! Ние трябва само да го осветим! Как? С ясна мисъл, светъл Ум и чисто Сърце. Сигурно ще си кажете: „Какви ясни мисли, като сме затънали в проблеми, а и Господ на едни дава, а от други взема!“

Пак ще повторим, за да е ясно: **Бог даде на всички по равно!**

Пътят на познанието за всички е отворен! Но пътят е **Един за всички!**

За да излезем на този път трябва да станем цели и чисти. Ако започнем да **се съревноваваме помежду си, то това е равностойно на възпаление в някоя част на тялото ни.** А как майката лекува възпалението на детето? С Любов и Вярa, разбира се! Тя не допуска и грам съмнение, че детето ѝ няма да се оправи! Ако майката няма тази Вярa и вместо нея е склонна да храни Егото на детето си или своето лично Его със страхове, съмнения, предразсъдъци и затъгващи болката изкушения, то болестите се настаняват в човешкия живот от рано. Защото е достатъчно да погледнем едно плачещо дете с вяра и любов, за да изгоним болката и неразположението му на мига!

Любовта е единствената връзка с живота ни! И ако сме изгубили нейните „дръжки“ – Светлината на Ума и Доброто в нас, ще отидем и ще си ги върнем! Как? С Вярата! Но колкото повече подлагаме на съмнения нещата в живота, толкова повече губим от Вярата си, губим от Себе Си! **Когато си върнем доверието към живота**, към Себе Си, към Бога в нас и ближния, само тогава ще можем да получим знанията и уроците, които Бог е отредил за всеки един от нас! Но само с Доброто и Любовта ще можем да си вземем изпитите, за да преминем в по-горния клас. Кой е този по-горен клас? Класа, в който ще можем да приложим получените знания, за да бъдем цели и пълноценни в живота си, а не да живеем в Не-съ-Знанието между Добро и Зло в Света.

Единствено, когато се научим кротко, смирено и с радост да служим на Бога в Себе Си, така като и на Бога в ближния и на Земята, при това с цялата си Любов, ще можем да заслужим даровете Му. Тогава, Той като с фуния ще налее знанията си в Ума ни и ще ни научи как да ги използваме и прилагаме разумно. Когато осъзнаем, че в мига, в който получим ще трябва да предадем нататък, само тогава, ще придобием уменията да ползваме Знанието. Това е пълноценният обмен на живота в изобилие.

Бог влиза, проявява се и ни говори чрез всеки един от нас, независимо дали живеем в „Нещото, което наричаме Живот“ или в „Огледалния без-съ-Знателен свят на Нищото“. Ние сме тялото на Бог, чрез което Той живее Живота и ни дава от своята радост. Но когато сме се лишили от сетивата, с които да съ-Жителстваме с Господ, тогава ни е трудно да разберем живота и да го живеем, така както искаме. Когато се увеличава по блясъка на Его, тези наши сетива ослепяват и забравяме къде се намират.

Така, както не можем да караме автомобил, ако не знаем къде са скоростите, как да ги превключим, кога да натиснем газта и кога спирачката, и най-важното, ако не знаем къде е съединителя! Ще си кажете: *„на автоматика не му трябва съединител!“* Е точно за това говорим! **Способни ли сме да намерим този изгубен ключ към Рая?**

Всяко знание, в мига, в който бъде изречено постига смисъла си, но и на мига го губи. Така както сега четем тези редове, в едни от нас те будят едни чувства и емоции, в други други, но смисълът сякаш ни убягва! Защо? Защото на всяка цена искаме да видим какъв ще е крайният резултат и пропускаме бисерите между редовете. Бисерите, оставени за всеки един от нас. Не само това, а в момента, в който започнем да слушаме и четем нещо ново, първото което идва в Ума е съмнението. Да точно! Съмнението, за да изпита истината на словата! И с право! Ние не бива да се доверяваме сякаш на всичко! Но как тогава да „хванем вяра“ на нещо? **А как се доверяваме на Его!?**

Не осъзнаем ли посланието на пулса в Сърцето си, „нищо не хващаме и нищо не разбираме“ и така слепи тръгваме след блясъка на Его. Колко хора разбраха истинската мисия на Исус Христос? Та Той дойде да ликвидира именно с Его-Съзнанието! А след н-Его само Любовта може да ни спаси от невежеството, при това, само ако сме „хванали Вярата“! Това са имунизациите срещу Его-Съзнанието!

Много окултни учители идват, вземат от знанието и започват да го прилагат върху учениците, не за друго, а за да могат те самите да се научат. Защото само когато предаваме нещо - знанието, ние действително можем да се ползваме от него. Но позволим ли си да предадем Знанието чрез Егото си, започваме да поставяме капани единствено за собственото си падение, защото създаваме Его-съ-Знание в собственият си Ум. Тази е темата, която е най-болна за Човека, затова е важно да правим разлика между Аз и Его – и двамата живеят в Ума и в собствената ни психика. (стр.155/7-20)

Време е да слрем да гледаме образа на Его и през его-очилата, за да вникнем в Бого-подобие Си – в нашето Аз и в това на ближния. Невъзможно е да видим Себе си, докато Его-мислите са окупирали съзнанието ни! Човек лесно се подава на тази его-илузия и пред своето Аз избира „блясъка на величието си“, който го кара да се счита за нещо повече от другите, или ако усети, че губи блясък започва да сее недоволство. Сякаш е трудно да бъдем Себе Си - **Човекът постигнал хармонията на Аза с Егото си,**

баланса между образа и „съдържанието си“! В стремежа си да постигнем блясъка на Его, несъзнателно се изпразваме от съдържание, губим Себе си и ценностите на Аза си.

Темата, която разглеждаме тук с вас е една от най-сериозните теми, а може би и единствената болезнена тема в човешкия живот, от която се раждат страданията и противоречията сред човечеството вече хилядолетия наред. Познанието на Его винаги е било „горещата точка на кипене“. Затова за да продължим нататък ще трябва да **затворим очите си и да се научим да възприемаме със сетивата и Сърцето си**. Ако успеем, ще отворим порталите за свежите лъчи на Светлината, с които да изчистим мислите и да проявим Ума си, за да можем да излекуваме живота си, да освободим Съзнанието от бремето на Его-стремежите и да преоткрием Себе си. За целта ще е добре да се върнем отново към Втората част на нашето алхимично изследване, за да си припомним същностите на Дванадесетте властелина на нашия живот, които ще ни дадат силите да продължим нататък по обратния път към Себе си.

И тъй като ние тук с вас сме решили да станем добри алхимици на живота си, ще рискуваме и ще продължаваме да опитваме. Какво? Не... няма да е от забранения плод! А и той за нас вече не е забранен, защото знаем как да поискаме разрешение да го изучаваме от далече и да му се радваме с Ума, а не да го берем и да ядем ядовите му!

Трудно ни е да осъзнаем, че без да си служим един на друг с отдаденост, не чрез съревнование, налагане и подчинение на личната воля, а чрез взаимност, не бихме могли да постигнем никакви сериозни резултати и успехи в живота, а още по-малко да задоволим очакванията си. И защо непременно трябва да имаме очаквания в живота, непременно трябва да искаме нещо от живота и забравяме, че можем просто да се грижим за него и да му се радваме, без да влизаме в разхищението на съревнованието. **Невъзможно е да се съревноваме нито със Живота, нито с Бог, а най-малко с Бога в ближния, а още по-малко и да ги притежаваме.** Рано или късно разбираме, че съревновавайки се с другите и стремейки се да придобием техните постижения, пилеем собственият си живот. Най-важното нещо в живота е Любовта, която разкрива истинската ни същност и ни дава възможност да внесем нещо от себе си в този живот. В Любовта трябва да влагаме желанията си – т.е. да споделим Любовта с ближния, и да храним очакванията си – т.е. да наситим ближния с Любовта си. Не можем да очакваме каквото и да било в живота, без да дадем себе си, и без да знаем на кого и как да дадем.

Кога обърнахме значенията на нещата? Не когато видяхме Его, а когато позволихме на блясъка на Его да ни заслепи, и слепи се оставихме да ни „пороби“ и да ни отведе в Огледалния свят на Нищото – на празните очаквания и илюзиите. Но както става ясно това е един от най-ценните уроци за Човека.

Четири са принципите, с които да държим Съзнанието си будно в Нищото:

„Аз знам, че Ти знаеш, че Той знае, че Ти знаеш, че Аз знам.“

Или: *Бог (Аз) даде Познанието на Човека (Ти дадох) да го пази от Его-Съзнанието (да Го пазиш от н-Его), идвайки от блясъка на Его (виждащ смисъла през его-очила), което Човек (и Аза през огледалото на Его) трябва да овладее, за да познае Аза си.*

Или просто казано: *„Дадох ти знание, пази го и го изучавай, не се възгордявай с него, защото това Знание си самият Ти, и същото Знание е и в твоя ближен.“*

„Ние идваме от Нищото сами и сами отиваме в Нищото.“

Или: *Его е познание за Нищото, от което Човек може да извлече цялото Знание, ако владее Его.* Това знание – умението да владеем Егото си, може да бъде придобито само от личен опит. Не може да бъде получено от вън, нито от учител.

„Любовта е проста – Човек обича с Цялото си Сърце!“

Или: Никой не може да бъде научен на Любов. Човек или може или не може да люби. Човек или приема, носи и дава Любовта си с Цялото си Сърце, или няма Любов. Там, където няма Любов, няма живот! Там действа само **първичния закон на Его: на**

всяко действие има противодействие. Там където няма взаимодействие Човекът на Любовта не престъпва. Там остава устойчив като камък!

Четвъртият принцип е самата тайна на Бог, която ще ни донесе Седмият ангел – това е личното откровение за всеки от нас, скрито в Божия Закон, даден от Исус.

Никой не се е родил, за да живее в не-Знание, в без-съ-Знание и в невежество. Нито пък се е родил за да страда, да бъде гладен, да яде или пък да разхищава себе си, ближния и богатата, вложени от Бог в Човека и Земята. Светът не е „каторга“, която да мърсим с изпражнения от материалните си отпадъци, с бетона на ненаситния его-глад или с черните си мисли. Бог Създаде този Свят, за да го изучаваме, да изучим себе си в познанието му, т.е. да се научим да прилагаме, т.е. да се радваме и да живеем, а не да страдаме и да беснеем от недоволство, сеещи страх, съмнения и разруха около себе си.

Три са ключовете, които отварят порталите в нашето лично Его-Огледало и ни заключват в Огледалния свят:

- Съмнението в ближния., което може да погуби Вярата.
- Изкушението на блясъка, което може да погуби Любовта.
- Самомнението, което може да погуби Доброто.

Да се върнем отново към Божието творение. Първият Син на Бог е Неговото Аз, което Той вложи в Човека с Дъха си. **Захласвайки се по Его-образа си, Адам и Ева не успяха да родят първия син на Бога – Аза в Себе си.** Не само това, но и опорочиха Любовта на Бог и изобилието на Земята, което Той им бе възложил да пазят, да се грижат, и да го умножават чрез Себе Си. Тръгнаха след илюзията, че чрез Его могат да постигнат Бога си, *(та даже и да го задминат, като се има предвид, че хвърлиха върху Него – върху Бога вината за престъпленията и греховете си срещу самия Бог).* Адам и Ева изгубиха благоволенieto на Бог – т.е. Себе Си и Бога в Себе си. (стр.155/7-12)

Ако Бог искаше да сме „като овцете“ и да изпълняваме само това, което ни е дадено, то Той щеше да ни заключи в една кошара, за да ни застави да видим, че всички сме едно. Бог иска да сме единни, но не понася еднообразието! Затова пък..., Адам и Ева решиха, че в Рая им е скучно и посегнаха към забранения плод – скочиха в капана на Егото си. **Кога идва скуката в живота?** Когато Любовта заспи дълбокия сън на охолството или недоимъка, т.е. когато сме прогонили Вярата и Доброто от нас.

Докато имаме грижата, изобилието и Любовта, осигурени от родителите си, ние раздаваме от себе си свободно и умеем да се грижим един за друг. Когато обаче, ни се постави задачата сами да се справяме с живота, сме склонни бързо да тръгваме към негатива и саморазрушението. Но можем ли да създаваме и раздаваме, когато зад нас няма кой да ни храни. **Склонни сме да се поддаваме на съмнение и да подозираме този, който дава, и бързо се доверяваме на този, който взима.** Защо? Защото не сме създали нищо, което да дадем от себе си. И когато някой идва да вземе, всъщност се радваме, че е намерил какво да вземе от нас. Радваме се, че някой ни е накарал да се чувстваме ценни и не забелязваме робството на обещанието, в което всъщност влизаме.

Но безспорно ни е ясно, че щом ни дават трябва да дадем и ние нещо в замяна!

Нима нямаме да дадем от радостта, Любовта, благодарността и уважението си?

Та те никога не свършват, стига да сме намерили и запазили извора им чист!

А може би считаме, че е под достойнството на Егото ни да изяви благодарност?

Можем ли да се обърнем навърте към Себе си и да открием късметчето, което Господ е вложил във всеки един от нас? Защото ние сме това – неговите късметчета, които Той иска да сбъдне чрез нас. Нека си помогнем заедно и с Бога в нас, за да възстановим цялостта, която Бог е сътворил, а Его разедини, окупира и разруши.

Нека изковем от тази Его-Броня силна и Диамантена Воля, с която да си върнем Вярата, Доброто и Любовта в Живота, да си върнем Себе си!

Какво би останало от нас, ако се разделим с предръзсъдъците, съмненията, себеосъждането, разочарованията, критиките, осъдителните бележки към ближния,

страховете, амбициите си за притежание, пристрастията, притесненията от мнението на другите, високото самомнение, малодушието да дадем от себе си, стремежът да блеснем в очите на другите, стремежът да се доказваме, нуждата от поощрения и оценки за свършената работа, страховете, песимизма и отчаянието, и т.н.? Какво ли? **Едно свободно, радостно, можещо, любознателно и състрадателно, истинско Аз!** Това сме всички – всеки един от нас! Но когато започнем да се сравняваме, оценяваме, оплакваме, критикуваме или съревноваваме ние сами затваряме пътищата към Себе Си, към Бога в нас и в ближния! Господ не иска да сме еднакви, като „изковани по калъп“, но не иска и да сме разединени и болни!

Идеята на Господ за човечеството е многообразието, взаимодействието си в хармония и творящо в едно цяло!

Днес, мракът изтичащ от Ума на Човека е стигнал до там, че огромни тъмни атмосфери от Его-Съзнание с напрежението и налягането си предизвикват вулканите и земетресенията, при това с нарастваща честота и сила. Докога смятаме, че Земята ще търпи това? Фактите са на лице! Опустошените Седем планети в Слънчевата система също! Няма какво да търсим живот на Марс или на Венера! Защото това са само материалните доказателства за опустошението на Его-глад, поверени на Пазителите на Живота от това тъмно, съгъстващо се и всепоглъщащо Его-Съзнание. Навсякъде във Вселената има Живот, но не го виждаме, не защото ни е забранено, а защото не ни е разрешено, *не ни е дадено!* Защото съзнанието на човека е не само замърсено, а почервява със всеки изминал ден. Нужни са само 12 часа, за да спрем този Его-Глад! А той идва с първата мисъл, че трябва да ядем нещо. А диетата за Тялото, Ума и Съзнанието?

Ние сами си налагаме това непрекъснато и мъчително противоречие в живота. Склонни сме да изпитваме постоянния глад на Его, в стремежа си към неговия блясък и насищане на неудовлетвореността си, а ни е трудно да се поставим на гладна диета за няколко часа, която ще ни освободи от много видове гладове, късайки его-веригите.

И какво от това ако сме преодолели физическия глад, а утре се впуснем отново да преследваме притежанията и предимствата на другите, само защото сме решили, че точно това искаме на всяка цена – да се докажем, като стъпчем ближния? И пак се връщаме в началото училище на Адам и Ева! А то започна с изгонването им от Рая!

Можем ли Утре сутрин, когато отворим свежите си очи, преди първата мисъл за първото кафе, за закуската или за първата задача на деня, да възприемем Енергията на Изгрева, за да може в Ума ни да нахлуят Светлите лъчи на Любовта, с които да започнем деня на чисто и да го приключим сити от радост, без глада на его-мислите!

Висшето Аз на всеки един от нас е начертало предварително пътя, който трябва да извървим в Света на Илюзиите, за да **открием Изхода от мрачните тунели на Его-Съзнанието**, да решим кармичните задачи, да опознаем и осъществим Себе си по най-добрия начин. Единственият щит срещу демоните на Его-Съзнанието е чистата и светла мисъл, изпълваща Его-Бронята ни, а Истината е копие и противоотрова. (стр.137)

За да продължим нататък ще трябва да се освободим от всякаква корист, и всяка мисъл за притежание, осъждане, преценяване и пристрастие. Защото скоро ще се срещнем с „Дървото на Живота“ посред Рая, а именно него Господ пази от Егото.

Защото идват най-важните въпроси в нашето алхимично търсене: (стр.155/7-16,19)

Дали не можем да де-активираме (не да изтриваме и блокирваме) онази информация, заложенa в човешкото ДНК, която съдържа записа на престъпните и болестотворни гени на Човека, връщащи го непрекъснато към една и съща карма?

Защото както вече споменахме, кармата са връзките на Любовта, която ни връзва и ни връща обратно, докато не изпълним дълга си към Нея. Кой дълг? Дълга към Живота, към дадената ни Божествена Искра, която иска да живее в Свобода и Светлина, а не заливана с отровите на невежеството, лъжата, страховете, завистта и т.н.

Способни ли сме да носим и пазим тази искра? Можем ли с нея да разпалим Огъня на Любовта, или ще я оставим да изтлее в заблудата, заедно с празните ни его-илзии.

И кой всъщност е Прометей? Този, който разпръсна Светлината на Знанието по всички краища на Вселената. А кой е брат му, Епиметей? Човешкото Само-съзнание, склонно да се поддава на позивите на подсъзнанието, които ни карат да реагираме автоматично на събитията и рефлексивно на изкушенията преди да използваме Разума си – т.е. преди да накараме Ума си да мисли. Егото в тази древногръцка легенда е представено от ревнивия бог Зевс, който в крайна сметка се съкрушава от мисълта, че може да бъде погубен от сина си – Его-Съзнанието. Прометей е Разумът, грижещ се за даденото знание от Бог, което Той желае да сподели с Човека в човешкото съ-Знание. Именно Разумът бива често прикован, при товакова хилядолетия наред в миналото, за скалата на коварното Его – т.е. окован с веригите на Его-Съзнанието.

Това е и четвъртият ключ, даден ни тук, с който можем да преборим Его-Съзнанието и да изчистим Ума си от н-Его. (стр. 114,146,155/7-13,21,22,38-39,63)

В Огледалния свят всякакви злоупотреби със заспалия Ум са възможни. Но Кой е виновен? Този, който спи, този който буди или този, който тайно се промъква?

Ето защо Знанието за Его е ключът в ключалката на Его-Съзнанието.

Сега става ясно, че ключът към Рая е в самите нас. В Човека.

Аз и Ти посред Рая... в търсене на изгубеното наследство...- съкровището на Аза

За да си обясним причините за склонността на човека да се подава на блясъка на Его, и произтичащите от това противоречия, най-накрая ще се опитаме да разгледаме кабалистичната схема на митичното „Дърво на Живота“, неизменно присъстващо в началното учение на световните религии и езотерични школи, и което все още, дори и за най-вещите изследователи, остава недоизяснено. Но именно то ще ни покаже клопките на Его-Съзнанието и пътя, водещ към нашето Аз – тайният войн, който ревниво пази Свободната воля и превръща Его в диамантена броня. (стр.155/7-13,50)

Подобно на някои изследователи, ще приемем, че „Дървото на Живота“ е изградено от определени **енергийни центрове в нашите тела, даващи или отнемачи силите за земните прояви на човека**. По пътя на Душевия стремеж към свобода, мир, хармония и единение с Бог, и на фона на човешките стремежи за власт и надмощие чрез Его, осъзнаваме резултатите от миналата, настояща и предстояща реализация в **Деветте цикъла на еволюцията на човешкото Съзнание:** (стр.13)

- **първичен** (изворът, абсолюта – раждащото начало и сътворяващият край),
 - **действен** (хаосът от желания и страсти, вдвояващ Ред),
 - **триединен** (себеизразяващият се мечтател, обединяващ Тяло – Ум - Душа),
 - **материализиращ** (активиращ взаимодействието на Волята и Потенциала),
 - **емоционален** (усвояващ енергийните еманации на Сърдечната сила)
 - **чувствен** (подхранващ и обогатяващ Душевната сила)
 - **състрадателен** (единяващата Духовна сила, чрез интуитивното познание),
 - **разумен** (силата на Ума, придобиващ мъдрост и разбиращ закона),
 - **съзнателен** (Разумът, реализиращ се чрез Съзнанието на Цялото - Любовта),
- в трите измерения на нашето съществуване: физическо, духовно и ментално.

Седемте сили и плодове на „Дървото на Живота“ дават нужните Мъдрост и Светлина на пробудената Душа, за да се освободи от капаните на Его-Съзнанието. Изследователите на херметизма биха могли да получат повече откровение по въпроса. За нашето алхимично търсене най-важно е да овладеем до съвършенство способността си да оставаме будни в Съзнанието си и устойчиви в Доброто, за да успяваме да избягваме клопките на Его-Съзнанието, залагани в Ума, Сърцето и Душата. Т.е. да не позволяваме заблудата на материалния свят да затваря очите ни за обратния път към Аза, към Свободата на Душата и Светлината на Мисълта. (стр.13,18-19,131,155/7-21,37)

В очакване на „Царството Божие“ ...

Както вече се досещате, **пътят към Аза минава през лабиринта, пазен от Минотавъра на Его-Съзнанието**. Входът води към „Царството на изкушенията“ и „Огледалния свят на его-страстите“, а изходът е обратният път към Човека, който Адам, поблазнен от блясъка на Его, изведе извън Рая – т.е. излезе извън съ-Знанието на Аза и заключи човешката Душа в лабиринта на Его. За да излезем от лабиринта, ще ни е нужно не само да победим Минотавъра, но и да го принесем в жертва, т.е. да преодолеем Его-Съзнанието, при това с търпение и Мъдрост, за да избегнем ефекта на „слона в стъкларския магазин“. Защото няма по-страшно нещо за човешката Душа от това да разбием Съзнанието, което тя обитава. (стр.155/7-2)

В търсенето на изхода от света на заблудите се ражда идолопоклонничеството към „Телеца“, или демона с глава на телец или козел – „Бафомет“ – властелинът на материалния свят. Именно затова Мойсей се явява като пророк, за да покаже на еврейския народ, че „непрекъснато изискващият жертви Минотавър“, трябва сам да бъде принесен в жертва. Закостенялото човешко съзнание обаче, разбира посланието на Мойсей погрешно, заливайки свещените олтари с кръвта на всякакви животни, принесени в жертва на „недоразбрения“ или по-скоро „отново подменения“ Бог. Посвещавайки живота и силите си на непрекъснатия стремеж за задоволяване на глада на Егото, възбуждан от петте сетива, изкушението на Знанието и амбициите за притежание, несъзнателно навлизаме в дълбокото подземие на Его-Съзнанието. Така, още преди да е успяла да съзре Светлината на своята Свобода, напиреща „отвъд петте стени“, Душата в крайна сметка тръгва не към вечния живот, а към своето разложение в материалния свят. (стр.13,37-38,114,146,148,155/7-3,7,9,11,22,36-40) Осъзнаването на Себе си, Аза, като част от Съзнанието на Цялото, може да се постигне чрез преодоляване на Его-Съзнанието, което неминуемо се счита за „вечен Бог“. Как можем да се справим с непобедимия Его-Инат? Като си затворим очите за н-Его! (стр.155/7-10,12,30,31,42,47,48,55,77)

В човешкото Съзнание съществува само Един закон:

Закона на Аз и Ти. Закона, който ни учи как да възприемаме себе си чрез другите. Законът, който ни учи да разбираме Висшият Разум чрез Аза, *служейки на божествената същност в Ти и изучавайки по-Висшият закон на Любовта*.

Първият урок на този закон е опознаването на лика на тази божествена същност – Его, чрез овладяване на демоничните сили на Съзнанието, които изникват при вида на неговия блясък. Именно този първи урок ни учи на Чистота на Съзнанието, Мисълта, Сърцето, Тялото, Ума. Защото само чисти можем да се явим пред лика на Бог, без да се само-разрушим от страст към притежанието Му и страх пред Славата Му. Крайната цел на Човешкото Съзнание е постигане на абсолютна власт над Его-Съзнанието, до пълното овладяване на блясъка на Его и сливане с Божествената същност в Аза на Цялото. (стр.155/7-9,19,31)

Докато Съзнанието ни е обладано от низши страсти и енергии, докато Его-знанието за Аз е поставено над Бога и над Душите на другите, постигането на власт над „Дървото на живота“ е невъзможно. Както ще открием, плодовете на „Дървото на Живота“ са ключовете за портите на **града на вечния живот – Йерусалим, но и капаните на Бог за самото Его-Съзнание**. „... има някои от тук стоящите, които няма да вкусят смърт докле не видят **Царството Божие дошло във сила**“ Ев.Мат.9:1.

За чия смърт говори Исус? Именно за смъртта на Его-Съзнанието, която настъпва в мига, в който човек постига пълно осъзнаване на Аза си, което води до единението с Бога. Това има предвид и Господ, като казва на Адам: „...защото, в който ден вкусиш от него (от забранения плод), бездруго ще умреш.“ (стр.155/7-67)

Вкусвайки от забранения плод Аза на Адам – Човекът в него умира, защото Адам даде волята си за живот на Его. **Но в мига на осъзнаване на отровата на забранения плод, Его умира от противоотровата на съ-Знанието и се ражда Човека...**

Докато Човек не осъзнае Егото си, то се разпорежда с живота, превръщайки го в мъки и страдания по задоволяване на егоистичните желания, капризи, гладове, амбиции, страсти и ненаситност. Веднъж разбрало за „Дървото на Живота“, поради естеството на нематериалната си, но тленна природа, Его-Съзнанието непременно ще пожелае да вкуси от плодовете му, за да **придобие Божествените сили и знания за въплъщение във Вечния Живот**. Невежеството му обаче, мигновено ще превърне плодовите сокове в отрова, а енергиите им в обратна – деструктивна посока, от която идват демоничните сили, унищожавачи самия егоистичен живот. Защото този его-живот съществува, само докато гоним блясъка на Его... И точно това е опасението на Бог, да не би Адам „да **заживее вечно**“ в мъки, и поставя капани за Его-Съзнанието посредством „Едемската градина“ – Херувима и пламения меч. (стр. i, 155/7-14,31,48)

Древноеврейското учение на Кабала разглежда „Дървото на Живота“, съставено от сефири – **божествени еманации на търсещия съвършенство човешки Дух** и пътищата, които трябва да извърви Човек на Земята, за да осъществи себе си чрез... „изявата на Божията воля“. Ние обаче, ще разгледаме сефоричното дърво, съпоставено със Седемте чакри (за изследващите учението и практиката на Йога), кореспондиращи с центровете на Седемте енергийни сили (основните герои на „АЛХИМИЯ НА ЗДРАВЕТО“) и ендокринната система на нашия организъм, заедно с органите поддържащи хормоналния баланс, метаболизма и детоксикацията, но не и без нашите Властелини на Живота, с които се запознахме в Част Втора и съответстващите им 12 меридиана, според Традиционната китайска медицина (ТКМ). (стр.13,24,93)

Разгледано по представения по-долу начин на [фиг.11, стр. 155/7-82](#), **кабалистичното „Дърво на живота“** ни подсказва, че за да се върнем към Човека, от който Адам се отказва, ние трябва да слезем надолу, да се спуснем в пълния мрак – точно седем нива до извора на Живота в **съзнанието на Аза, носещ се като „плювка на стръв“**, на повърхността на размътеното от Егото Човешко Съзнание. Вниквайки в себе си, започваме да опознаваме и просветляваме дълбините на Деветте Съзнателни нива: **Съзнание**, управлявано от Разума: Ум, Съзнание, Състрадание; **Самосъзнание**, управлявано от Волята: Дух, Сърце, Съвест; **Подсъзнание**, управлявано от Его: Живот, Тяло, Душа. Нужно е да постигнем пълно осъзнаване на триединството на човешката същност (Его-Човек-Аз), носеща Божествения живот (Дух-Любов-Душа), за да избегнем клопките на двойствеността на човешката психика и съ-Знание, склонни да се делят от Бог и да се самоопределят Бог през очите на Его. (стр. 13,38,93,94,145,114,146,155/7-9,20,21,34,37,62)

Пътят на просветлението не се изкачва нагоре, противно на очакванията ни и схващанията на повечето езотерични учения. Защото горе е винаги светло, а мракът в дълбините на човешкото Съзнание има нужда от осветление. **Змията на познанието** пълзи на горе, единствено за да ни посочи пътя на болестотворната енергия, идваща от страстите на Егото. **Негативната енергия, която генерираме в телата си**, вследствие на отработените хормони, храна, емоции се покачва нагоре, размътвайки водите на Съзнанието и замъглявайки очите на Ума. Нужно е да полагаме усилия да изучаваме и разпознаваме източниците, стимулите и провокаторите на тази негативна енергия, т.е. да овладеем Егото и да извлечем мъдрост от невежеството на Его-Съзнанието, преди напълно да се освободим от него. **Чрез овладяване на Първичната енергия** по пътя на изучаване на **закона на Его** можем да неутрализираме негативните прояви и влияния в живота, вместо да я хабим с негативни мисли и емоции, упойващи вещества и агресивни действия, считайки, че така разтоварваме негатива. (стр.111, 155/7-22,33,109)

Първичната енергия не е нищо друго освен страст, непреодолим стремеж, самият Живот, търсещ пътя за реализация на своето желание – изявата на Любовта. Но ако Сърцето е заслепено от блясъка на Его, то вече не може да познава и носи Любовта, от там и противоречията в живота на човека, изгубил първата си Любов – Вярата в Бога си. Защото не Змията изкуши жената, а нейните очи – гладните очи на Егото, родило

се в Съзнанието на жената при вида на плода и възникналото съмнение в Твореца сред изобилието на Рая – „дали и тя не може да бъде като Бога си“ : „...6. Видя жената, че дървото е добро за ядене и че е приятно за очите и многожелателно, защото дава знание, взе от плодовете му и яде, па даде и на мъжа си, та яде и той.“ *Мойсей книга I „Битие“, глава 3; (стр. 155/7-13,22,46,54,61,65-67)* **Така стремежът за Живот се заменя от стремежа за притежание...**

„Дърво на Живота“ е обърнато според херметическия принцип: „**каквото горе, това и долу**“. Т.е. каквото е в Ума, това е и в Тялото – в Живота. Материалната пристрастеност, обаче, може да обърне енергиите и да подчини Ума на пътските страсти, вследствие на рефлекторната функционалност на Ендокринната система, непрекъснато секретиралата различни хормони, в зависимост от нуждите на организма. Човек е склонен да позволява на неовладяните страсти и емоции, ненаситността и недоволството да определят телесните му нужди, преобразувайки по този начин излишната енергия в деструктивна, замъгляваща зрението на Ума и Съзнанието, и пораждаща патогенните процеси и болести на тялото, ума и душата. (стр.57-58,98,112,155/7-2))

Позволявайки на Духовната енергия да се спусне до най-дълбоките и скрити кътчета на нашата същност, ние получаваме шанса да се запознаем с истинската природа на нашата Първична енергия, обезоръжавайки напълно съпротивата на нашето Его-Съзнание. Сливайки тази потенциална енергия с чистата и светла мисъл, излъчвана от чистото Сърце, активираме мощната сила на жизнената енергия в самите нас – т.нар. Кундалини – енергията на Божествената Любов, която ни извисява до висините на *Свръх-Съзнанието* и ни разкрива дванадесетте измерения на Божието Царство – или **дванадесет-етажния град на вечния живот (Йерусалим)**. Счита се, че Божествените еманации – „Сефирите на „Дървото на Живота“, са точно десет, не девет нито единадесет“. Както най-вероятно вече се досещате обаче, Божествените стремежи, вложени в човека са дванадесет, управлявани от 12-те Властелина на Живота, с които се запознахме отново в настоящата глава в темата за „Елиза и единадесетте диви лебеда“, но и с дванадесетте порти на светия град Йерусалим: (стр.155/7-8,9,50,76)

„...И отведе ме духом на една гора (планина), голяма и висока, и показва ми градът големий, святий Йерусалим, който слезуваше от небето от Бога; имаше славата Божия и светлостта Негова бе подобна на драгоценен камък, както камък иаспис, прозрачен като кристал.“ *И.О. 21:10,11* „...И градът от чисто злато, подобно на чисто стъкли. И основанията на стените градски бяха украсени със всякакви драгоценни камение: иаспис, сапфир, халкидон, смарагд, сардоникс, сардий, хрисолит, вирилий, топазий, хрисопрас, иакинт, аметист. И дванадесетте порти бяха дванадесет бисера...“ *И.О. 21:18-21*

Сефирите – 12-те Божествени плода на „Дървото на Живота“

Ще разгледаме накратко (фиг.11, стр.155/7-82), по познатият ни вече алхимичен начин, единадесетте **Божествени търсения в изявата на човешката Воля**, назовани с имената и значенията на Сефирите от Кабала и **управлявани от Седемте сили, чрез планетите на Слънчевата система:** (стр.21,42,93,94,99,101,106,111,117,123,133,137,143,145,155/7-12; 157)

1. **Кетер** – Воля, Абсолютна власт, „Принцът“. Учението на Кабала определя тази сефира като „короната“ на „Дървото на Живота“. Тук, ние ще я обозначим с камъка на Седмата – Съзнателната Сила (аметист – също и камъкът на „дванадесетата основа на Светия град“). Тук постигаме своя Аз – Човека. Тази сефира е свързана с „Третото око“ и с функцията на **епифизата** – органът, отговорен за разпределението на Светлината в нашия организъм. Под въздействието на светлината епифизата произвежда хормоните на щастието, ситостта и съня – серотонин и мелатонин, (стр.24,111,126) чрез които регулира циркадния ритъм, сексуалната енергия, костния метаболизъм и раждането на бебето. Кетер отговаря на Сахасрара чакра в Йога, чието овладяване е „коронясано“ със състоянието на нирвана – абсолютно блаженство и сливане с Бог. (стр.155/7-3,8,12,13,32,53)

Според ТКМ тук е горният Дантиен – енергийният център, през който влиза космическата енергия Ци в човешкия организъм, разположен отзад на темето на нивото на т.нар. „Трето око“. Тук се извършва и енергийният обмен между Ин и Ян. Абсолютната власт над тази сефира се крие в ключовата роля на нашите „Извори на живота“, управляващи изначалната Първична енергия, чистотата и регенеративните сили на Съзнанието. Съзнателните сили са заложени в Деветия цикъл на човешкото развитие, но зависят от материалната вибрация на Първичната енергия, като последваща степен в „Колелото на живота“. (стр.13) Ако първичността е изцяло отдадена на Любовта към Бога и Цялото, то виолетовите листенца на „Лотоса на познанието“ ще се разтворят като корона около тъмната бездна на хаоса – **изворът на Съзнанието**. Жизнената енергия в Кетер, кореспондира с Ян-меридиана на пикочния мехур. **Нептун е управителят на Съзнателната сила в човека**. (стр.13,93,94,95,98,101,104,107,111)

В Кетер се крие първият и последният капан за Его-Съзнанието (воля и власт) – идолопоклонничеството, което според древната наука на магията и в Кабала, попада под властта на демона Бафомет, замъгляващ съзнанието до състояние на делириум. Физиологичната субстанция на тази сефира е сперма. (стр.38,99,102,155/7-2,7,9,12,53,61,62,63,76)

2. Хохма – Мъдрост. Управлявана от Менталната сила и кореспондираща с **функцията на хипоталамуса** – основният орган в мозъка, управляващ метаболизма и функционалността на нашия организъм (глад, жажда, сън, телесна температура, умора, циркаден ритъм, обоняние, защитни реакции), активирайки нервната система, чрез съответните „освобождаващи“ хормони. **Уран контролира изявата на Ума**. Тук се крие зародишът на Егото в невежия Ум, осъзнал идентичността на образа си с божествения лик, бързащ да наложи волята си над Света и опониращ на създателя си – Бог. (стр.93,123,102) Обърнатото значение на тази сефира е богохулство, водещо до състояние на истерия, под властта на демона Бегемот. Физиологичната субстанция е газ, кореспондираща с функциите на „Властелина на Горното и долното царство“, но и на „Повелителите на въздуха“, поддържащи благоразположението на „Вестителят на Боговете“. Именно тук Умът се проявява или замъглява, в зависимост от качествено протичане на жизнената енергия в Ин-меридиана на Белите дробове и неговия Ян-поддържащ меридиан на Дебелото черво. От регулиращите функции на системата Бели дробове – Бъбреци (дихателната верига на Ин-енергията в телата ни, (стр.73)) и пречистващите функции на системата Дебело черво – Пикочен мехур (основните регулатори на Ян-енергията) зависи чистотата на под-Съзнанието и на течностите в Перикарада – божествения пазител на Сърцето и Съзнанието. (стр.95,114,117,135,137,143,146,177)

3. Бина – Разум. Това е другата изява на Менталната сила. Докато **мъдростта** е интуитивно постигнатото умение на контрол върху изявата, **разумът** е акт на активна мисловна дейност, целяща постигане на концентрация, подбор на мислите, контрол върху негативните мозъчни енергии, пораждащи агресията, депресията и т.н. , вследствие на генерираните токсини в тялото, мислите и чувствата. Тази сефира кореспондира с другия ендокринен орган на мозъка – **хипофизаната жлеза**, която контролира редица физиологични процеси в организма: растеж, кръвно налягане, бременност, раждане, кърмене, функцията на щитовидната жлеза и половите органи, превръщането на храната в енергия, водния баланс, температурната регулация, успокояването на болката. На практика, от качеството на мислите, които сме склонни да генерираме зависи качеството на нашето физическо благосъстояние, метаболизма, енергийният разход и активността ни, включително и чувствителността и контролът върху болката. Колкото по-концентрирана е мисълта ни, и колкото по-бурни са отрицателните ни емоции, толкова по-силно е електрическото поле, което генерираме около телата си. Но силните и чисти чувства, усилват магнетизма.

Острият Ум, попаднал под властта на Егото (демона Лусифюдж), се превръща в гордост и нарцисизъм. Физиологична субстанция: слюз. (стр.18,93,94,121,136,145,149,155/7-49;67;182)

Сефирите Хохма и Бина, отговарят на Шестата чакра в Йога – Аджна чакра, която владее Двете сили на Ума – мисловната дейност по пътя на концентрацията, и разбирането по пътя на съзерцанието. За да постигнем власт над Егото и да обуздаем проявите му на време, е нужно продължително и непрекъснато съзерцание на Аза с очите на ясното и чисто Съзнание. **Трябва да сме бдителни, защото двуличието и противоречията в нашия живот се раждат в Сърцето, което държи ключа на Ума за Его и портарлите към Его-Съзнанието.** Подчиняването на жизнената енергия на разрушителни амбиции, ненаситност и опустошителния глад за удовлетворение на стремежа към притежание, било то на материални или нематериални (власт, слава) придобивки е равносилно на бавно и мъчително самоубийство. (стр.38,114,146,155/7-10,19; 175)

4. Даат – Справедливост. Обикновено в Кабала тази сефира не се приема като Божествена еманация, а като тайното място на Бог, където всички негови изяви се обединяват в една. Ние обаче, ще я разгледаме като една от най-ценните Божествени прояви в човека – проявата на Справедливостта като Божествена Любов, чрез Интуитивната сила, управлявана в телата ни от Щитовидната жлеза. Именно тук се крие **човешката съвест**, която може да е ревностен пазител на справедливостта, чрез изявата на Любов и милосърдие, или на коравосърдечност в защита на его-интересите.

Това е и мястото на „залата на Двете истини“ – „да“ или „не“, т.е. Истината на Бог и същата в очите на Егото. Тази сефира е свързана и с Петата чакра в Йога – Вишудха чакра. **Сатурн управлява първичната изява на интуицията в човека.** (стр.6, 40,42,99,100,117,133,135,179,182) Най-честата реакция, която справедливостта предизвиква в Его-Съзнанието е завист. Защото справедливостта е единственото качество, което Егото не може да придобие нито да замаскира, **поради естеството на първорождението си – измяната.** Както вече разгледахме **Его-Съзнанието се ражда в лъжа и заради нея умира.** В тази сефира е скрит капанът, с който Бог разкрива его-истината, преди измяната на Его-Съзнанието да зарази Душата. (стр. 37-38,42,155/7-3,12,14,15,17,24,39,44,51)

Левиатан е демонът на лъжата, от който Его-Съзнанието изпитва ужас, способен да го докара до състояние на параноя. Физиологичната субстанция е гной, което идва да покаже, че замърсяването в нашия организъм идва именно от Его-Съзнанието, продадената воля и мрачните мисли, отслабващи имунитета. (стр.80,92,112,121)

5. Хесед – Любов, милосърдие. През тази сефира, според Кабала минава каналът на 72-те десни сили на изява чрез човешкия организъм, присъщи на **интуитивните и чувствени възприятия.** Обърнатото значение на тази сефира може да попадне под властта на гнева и демона Зефас. Психичното състояние е мания, а физиологичната субстанция – адреналин. (стр. 33,40,111,131,155/7-62)

6. Гебура – Сила, страст. През тази сефира, протичат 72-те леви сили на изява, присъщи на **интелекта и възприятията на човешкия разум.** Деструктивно използваната сила и пристрастяването водят до леност и депресия, когато попаднат под властта на демона Белфегор. Физиологична субстанция: жлъчка. (стр.33-36,40,112,149)

Сефирите Хесед и Гебура се управляват от Сърдечния енергиен център, кореспондиращ с четвъртата – Анахата чакра, подсказвайки **двойнствения характер на нашето Сърце** и склонността му да се подава на съмнения и разрушителни емоции, хранещи двуличието на Ума. **Сърдечната сила се управлява от справедливия Юпитер.** (стр.114,135,139,143,144,177)

Разположението на тези сефири в „Дървото на Живота“ кореспондира с надбъбречните жлези, секретират хормоните, отговорни за метаболизма, хидро-минералния баланс, кръвното налягане, нашата емоционалност и функциите на половата система. 72-те сили, управлявани от всяка от двете надбъбречни жлези, кореспондират с броя на хормоналните, физиологичните и емоционалните процеси, които те регулират, активирани от **Разума и Чувствата.** В това отношение плодовете на Любовта и милосърдието, силата и страстта могат да хранят различни подбуди в

човешкия Ум и Сърце – благотворни или деструктивни, в зависимост от стимулите и емоциите, които влагаме, и от начина, по който позволяваме на Егото да „консумира“ тези плодове, и най-вече от чистотата на Съзнанието и Волята. (стр.42,80,86,98,104,111,114,152)

7. Тифарет – *Красота, благодат, състрадание*. Разположена в слънчевия сплит, тази сефира храни Духовния стремеж към красотата, управляван от Стомаха. От начините по които възприемаме Света със Сърцето, усвояваме даденостите с Ума, приемаме и храносмиламе храната, зависят потенциалът и способността ни да бъдем пълноценна част от Божественото творение, и добри проводници на Божествената Любов. В Тифарет се крие и **точката на вътрешното равновесие**, контролираща дейността на надбъбречните жлези и малкия мозък.

Тифарет се захранва от Светлината и Любовта на Слънцето и Венера. Тук се ражда Доброто и Справедливостта на Човека. (стр.3,114,131,133,179) Под властта на демона Астарот, обаче, „очите на Его“ могат да превърнат тази енергия в деструктивна, водеща до лакомия и клептомания. Физиологична субстанция: слюнка. (стр.121,125,155/7-12,13,15,18,37,55,77;175) В Тифарет „Всевиждащо око“ контролира Его, а войнствения Марс и справедливата сила на Юпитер, бранят „красотата и богатата на Земята“. (стр.108,113,121,124,144,125,134,138,152;173,179)

8. Нецах – *Издръжливост*. Тази сефира кореспондира както с разположението, така и с функционалността на далака и бъбреците, които поддържат жизнените ни сили и двигателните функции на организма. (стр.95,121) Деструктивното приложение на издръжливостта може да доведе до ненаситност или булимия, когато попадне под властта на демона Белзевуб. Физиологичната субстанция е повръщано.

9. Ход – *Достойнство*. Духовната изява е свързана с функцията на черния дроб и бъбреците. Духовният стремеж амбицира **гордостта на Егото**. Достойнството обръща значението си, когато попадне под властта на демона Асмодей и се превръща в похот, водещ до пристрастяване (сатириазис). Физиологичната субстанция е урина. Ето защо **Марс властва над Егото, а Сатурн над Съзнателната изява на волята**. (стр.99,102,106,173)

Сефирите Нецах и Ход се управляват от третата Манипура чакра (зоната на пъпа) и от Духовната сила. Тук се раждат емоциите. От начина, по който използваме издръжливостта и достойнството си, зависи как контролираме емоциите, изкушенията и страстите. за да постигнем власт над „Дървото на Живота“ – Волята, управлявана от Черния дроб. (стр.95,104,108) Тук изработваме физическата си издръжливост, отношението си към материалния свят, уменията за работа с вътрешното зрение и вътрешния компас. От начина по който се справяме с предизвикателствата, и от това с какви принципи, идеали, мисли, чувства и емоции се храним, и как съдържаме или владеем силите си, зависи нашата материална реализация. (стр.13-17,32,86,88,104,108,123,173,175)

10. Йесод – *Вяра, устойчивост, основата на Света*. Тази сефира кореспондира с половите жлези в човешкия организъм и е разположена в долния Дантиен – коремът, резервоар на жизнена енергия (според ТКМ). Управлявана е от втората Свадхиштхана чакра – енергийният център, подхранващ Въображението и стремежа към засищане. Тук е и **изворът на Душевната сила в Човека**, която е под властта на планетата Земя. Деструктивното използване на вярата води до разврат, когато попадне под властта на изкушението, съмнението и демона Лилит („Змията на Знанието“). Физиологична субстанция – екскременти. (стр.93,94,121-123,131,139,155/7-2,9,10,12-14,37,53,59-61,65,66,77)

11. Малкут – *„Невестата“, Царството на женското Божествено присъствие – изворът на живот за човека на Земята*. Тук властва Първичната сила, контролираща слуха, чрез властта си върху нашите „Извори на живота“. Това е и първата Муладхара чакра, управляваща речта, обонянието, съзнанието, смъртта, отношението ни към любовта и навиците. Първичната сила е едно от най-мощните достояния на човека, дадени му свисше. Този център е извор на живота и на смъртта. Когато Умът попадне под властта на Его-Съзнанието, управлявано от демона Аббадон, първичните страсти

превземат човека и водят към душевна смърт и кататония. Физиологична субстанция – разложение. (стр.95-100,143,155/7-19,24,26,27,28,53) Една от най-сложните задачи на човешкия живот е овладяването на Първичната сила, т.е. сексуалната енергия, принуждаваща човека да се възпроизвежда и да умира. За да се освободим от първичността, „Невестата“ трябва да открие своя „Принц“ – т.е. Душата трябва да постигне свободата си над Егото, чрез силата и чистотата на Ума, за да се слее с извисяващата я Духовна сила, слизаща от Аза. Егото е склонно да похабява тази безценна енергия за утоляване на страстите и преследване на амбициите си, оставяйки „без хранване“ Менталната сила и Ума. *Господарката на Първичната сила* е Венера – планетата на Любовта, символизирана и от Персефона – Душата, открадната от Властелина на Подземното Царство –Хадес (Его). Любовта е другата страна на его-огледалото и пазителка на Его, склонно да се превръща в *черния Рицар*. (стр.37-38,111, 146,155/7-19,50,53,77)

Фиг.11: АЛХИМИЯ НА ЗДРАВЕТО: Дървото на Живота: Седемте чакри, Седемте енергийни сили и управляващите ги планети, Жлезите с вътрешна секреция и органите контролиращи хормоналния баланс, 12-те Властелина на Живота, 10-те сефири / еманациите и скритият път на Светлината – Кундалини

Таблица 37 ТАБЛИЦА ЗА ИЗУЧАВАНЕ СИЛИТЕ НА ДЪРВОТО НА ЖИВОТА

№	Сефира	Стремеж	№	Съзнателен циклъ/ Физ. изява	№	Сила / Планета	Властелин на Живота – енергийни приемници	№	Телесен орган	Стр 21 и 24	Управляваща Енергийна сила на Жизнения поток (стр.13,20,51,157)
				Свръх- Съзнание: Любов	10	Дух/Мисъл Слънце	Виспиият Разум	14	Преден Спускащ меридиан на Ин енергията	Ин	
			10	Епифиза	9	Съзнателна сила	Аз				
1	Кетер	воля, абсолютна влат		Съзнание: Разум:		Нептун	Лотосът на познанието	12	Пикочен мехур	Ян	Първична Сила Ян (стр.151)
2	Хохма	Мъдрост	9	Мъдрост Регене- рация	8	Ментална сила	Вестителят на боговете	11	Перикард- кръвоносна система	Ин	Есенциална Душевна Сила Ян (стр.175)
3	Бина	Разум	8	Разум Мета- болизъм		Уран	Властелинът на Огъня	10	Сърце	Ин	Сърдечна Сила Ин (стр.150)
4	Даат	Истина	7	Състрадани Дишане	7	Интуиция	Повелителят на въздуха	9	Бели дробове	Ин	Интуитивна Сила (стр.148) Ин / Ян
4	Даат	Справе- дливост		Само- съзнание: Воля		Сатурн	Копието на съдбата	8	Щитовидна жлеза	Ян	Интуитивна Сила (стр.179) Ин/Ян
5	Хесед	Любов, Милосърдие	6	Чувства/ Цирку- пация	6	Сърдечна сила	Дървото на живота	7	Черен дроб	Ин	Сърдечна Сила Ян (стр.171)
6	Гебура	Сила, страст	5	Емоции / Детокси- кация		Юпитер	Всевиждащо око	6	Жлъчен мехур	Ян	Духовна Сила Ин (стр.184)
7	Тифарет	Красота, благодат, състрадание	4	Усърдие / Храно- смилане	5	Духовна сила	Духовен център	5	Стомах	Ян	Духовна Сила Ин (стр.152)
8	Нецах	Издръ- жливост		Под- съзнание: Его		Марс	Пазителят на Земята и Душата	4	Далак	Ин	Есенциална Душевна Сила Ян (стр.149)
9	Ход	Достойнство	3	Триединен Имунитет	4	Сакрална сила	Пазителите на Вечния огън	3	Тънки черва	Ян	Първична Сила Ин (стр.173)
10	Йесод	Вяра, устойчивост, основа на света	2	Действен Движение		Земя	Властелин на горното и долното царства	2	Дебело черво	Ян	Ментална Сила Ин (стр.177)
9	Ход/ Нецах	Достойнство Издръжливост	1	Първичен Тяло	3	Първична сила Венера	Изворите на живота	1	Бъбреци	Ин	Съзнателна Сила Ян (стр.182)
11	Малкут	Женско начало			2	Живот Меркурий	Его				
12	Ел	Божествено съ-Знание			1	Любов Слънце	Човек	13	Заден Покачващ се меридиан на Ян енергията		

Става ясно, че единадесетте Сефири откриват пътя към усъвършенстване на човешката природа. Те са плодове на стремежа и усърдието към овладяване на Его и постигане на Аза. Сефирите са енергийни източници - емоционални и хормонални центрове в нашите физически тела, изворите на нашите чувства – **нашите водачи по пътя на личното ни пречистване, израстване и изработване на нашите психически и духовни сили, от които един ден ще се роди нашето Божествено тяло.** (стр.197)

...по следите на изгубеното Знание...

След „просветлението“, което получихме в Част Първа и Част Втора по много житейски, здравословни и ментални въпроси, и за основните принципи, управляващи човешкия живот и здраве, тук на този етап в Част Трета се спускаме до най-тъмните кътчета на човешката същност, за да извлечем нужните ни знания за Себе си. (стр.37,153)

„Дървото на Живота“, представено на стр. 155/7-82 и дефинирано в таблица № 37, подсказва, че Животът на Земята произлиза от Духа, стремящ се към Любовта.

Какво е Животът? Триединната изява на Любовта, Мисълта и Действието! Ако някъде в тези трите се яви застой, животът се превръща в страдание - излиза извън себе си. Защото Любовта носи мир, радост и светлина. Мисълта носи ред, творчество, блага. Действието ги осъществява. **Животът е изявата на Бога в творението Си.**

Бог – Висшият Разум (скрит, но разкриващ се чрез Нептун), чрез Духа Си (носен от светлината и лъчите на Слънцето) и Мисълта Си (водена от Меркурий), пожела Любовта (съвършената изява на страстта, пазена от Венера) и „родиха“ Живота (Словото на Ред), т.е. **Божественият Закон на Живота, вложен и изявен чрез взаимодействието на Етера и цялата материя на Земята, и всички нейни „твари“, които я обитават.** И този закон е самият контрол на Висшият Разум върху различните степени на осъзнаване на Любовта – в Етера и в Материята. А самото осъзнаване е изява, осъществяване и прилагане.

Често си мислим, че колкото повече търсим да научим за сътворението и за живота, толкова по-реално осъзнаваме, че нищо не знаем. А от друга страна считаме, че колкото повече научаваме, толкова по-ясни ни стават нещата, но и толкова порешен, завършен и дори скучен става живота... И точно когато Човек добие това самодоволство идва **онази сила, която разрушава всички понятия, за да го постави в началото...** В кое начало? В началото на старото? В онова което е било? Или в началото на нещо ново, необятно и неповторимо? Защото когато човешкото съзнание успее да разруши стените на всички съществуващи понятия, идва онази чистота, която разкрива безкрая от възможности.... Тогава се разкрива и точката на равновесието, поддържащо цялото... Всичко, което съществува във Вселената, дори това, за което все още не знаем или никога няма да узнаем, съществува единствено за да осъществява живота. Считаме, че живота се проявява единствено чрез т.нар. „одушевени“ същества, но отказваме да осъзнаем, че там където е Съзнанието, там е и Душата. Нима един камък няма Душа? Та в камъка са вложени милиарди години съзнание! Съзнанието е обиталището на Душата. На тази Душа, постигнала със стремежа си към Любовта, сътворението на всички неща, донесени ѝ чрез Духа – **„нейният Възлюбен“**... (стр.155:7-2)

Що се касае до Човека, и до животинския и растителния свят, които са в контакт с него, то става ясно, че колкото повече знаем и осъзнаваме, толкова повече сме способни да пакостим на Живота. И колкото повече не знаем, толкова повече се учим. Единствената равновесна точка на Живота е Любовта. Извън Любовта, проявеният живот попада в измерението на Нищото – в онази Огледална Империя на Егото, непрекъснато бореца се със себе си, за да придобие притежанието на своята илюзия...

Любовта е единствената отбранителна линия на Живота. А Смъртта е Живота без Любов. Защото какво от това, ако знаем, но отказваме да осъзнаем, т.е. да изявим, осъществим и приложим Любовта и всичко Добро, изхождащо от нея? Това направи

Адам, знаеше, но отказа да примеме Любовта на Бога и отиде да живее в Нищото... Там където се учим да страдаме, да търпим, да се борим не с Друг, а със собственото си Его и да умираме в тази борба, или да приемаме, да осъзнаваме, да любим, да творим и да живеем с Бога в нас... Казваме: „...този човек умря. Бог да го прости!“ Но ние не знаем със сигурност дали е умрял или е поел пътя към Живота. Ако сме способни наистина да любим, ще се молим този човек да получи своето осъзнаване в Новия Живот. Без Любав, човешката Душа се разпада на своите градивни частици от неосъзнато съзнание, а Любавта е бронята на Душата, с която тя пътува в пространството и времето.

Любавта е самият Живот – прегръдката на Бог, която ни очаква с разтворени обятия. Ако ние не я гушнем с радост и благодарност, попадаме в нечий чужди лапи... Споменахме многократно, че любовта е връзката ни с ближния, с Бога и цялото Негово творение. Но **Любавта, която можем да бъдем способни да създаваме и излъчваме** от самите себе си, е *силата, с която пазим радостта и чистотата на собствената си Душа* и тези на ближния. Без радостта и чистотата на Душата, силата на живота се губи.

Ако се замислим, можем да осъзнаем, че всички престъпления на Човека срещу Живота са извършени от и заради Любавта – от страха на човека да не изгуби Любавта. Първите човешки престъпления срещу Живота – срещу Любавта, описани в библията, са тези на Адам. Адам съгреша от страх да не изгуби благоволенieto на Бог. *Всяко проявено и не проявено нещо във Вселената и природата съдържа Божествено съзнание.* Материалния, животинския и растителния свят представляват изява на Първичната енергия на това съзнание. **Първичната енергия е мощната енергия на сътворението, съдържаща в себе си висши – съзнателни и стремящи се сили, градивни – основополагащи и осъществяващи сили, и низши – несъзнаващи и деструктивни сили.** На този етап от нашето търсене, вече виждаме, че полюсите на плюс и минус – положително и отрицателно в силите липсва. Защото всичко проявено в природата е триединно. Полярността съществува в не проявено – в желанието и осъществяването. Искането е в минуса, а даването е в плюса. За да има баланс в жизнените енергии, за да се проявява самият Живот, минуса трябва да преминава в плюса и обратно. Това преминаване се осъществява чрез Стремежа единствено в Любавта.

Уникалността на Човека се състои в дадената му тежка задача да овладява Първичната енергия, защото именно през човека преминават едновременно и трите потока на първичните висши, градивни и низши сили. Единствено Човека изпитва непреодолима нужда от Любав, защото е склонен непрекъснато да подпушва нейния поток с проявата на гладното Его. В материалния, в животинския и в растителния свят Любавта протича безпрепятствено, преминавайки непрекъснато от хранещо в хранещо се състояние. Единствено Човешкото Съзнание е склонно да отделя онази част от себе си, която непрекъснато се опитва да противостои на Божествените сили. Ако се опитаме да си създадем реална представа за Човешкото Съзнание, ще установим, че „библейската Змия“ е онази Божествена мисъл, попаднала в Ума на Човека, караща го да придобие знание за себе си, за Бог и за творението Му. Човешкото съ-Знание обаче, изявява тази Божествена като горделива склонност към Величие, преди то самото да се е изпълнило със съдържанието си. От тази празна илюзия използва Змията на изкушението, което кара човека да си мисли, че е като, ... и дори самият Бог.

Всичко в Природата и във Вселената се проявява и съществува като Абсолютна и безпрекословна изява на Бог, с изключение на Човека. Единствено Човека непрекъснато противостои на Божията изява с любопитството си, със стремежа си към усъвършенстване и придобиване на Божествената същност в материалната и нематериалната ѝ изява. За Човек е трудно да възприеме факта, че той е просто един проводник на тези Божествени енергии. Колкото повече човек се стреми да придобие тази Божествена есенция, толкова по-яростно съпротивление Егото оказва на Божествения енергиен поток и толкова повече противоречия създава в Живота си.

Подобно на Божествената мисъл, която първият човек е нарекъл „Змия“, така и тази негова низша склонност и не-Божествена част от своето съзнание е нарекъл „Дявол“, при това идентифицирайки го с „падналия Ангел“ – Сатанаил – изгубил благоволенията на Бог, поради претенцията си да бъде по-добър от Него. Същата тази претенция, с която Адам се отрече от жена си Ева и от Бога си... – а именно претенцията за Любовта на Бога, родена от страха, че ще я изгуби... Така, когато Човек напълно се самолиши от Любов – основната храна на Живота, се раждат всички човешки противоречия, болести, страдания и невъзможности. Кога човек се лишава от Любовта? Тогава, когато не знае как да я приеме. Когато взима с гордост, и не умее да получава със смирение, с радост и с благодарност. Тогава, когато решава, че тази Любов не е достатъчно щедра към него и започва да пресмята какво още може да вземе от нея, без да влага Сърцето и Душата си в този стремеж, т.е. без да дава от себе си.

Ако човек е с претенцията да е бог, то той трябва да се превърне в свободен и чист източник и проводник на Любовта – т.е. да знае как непрекъснато да създава, да дава и да получава, при това свободно, мъдро, смирено, с радост и благодарност – т.е. да умее да дава там, където има кой да получава и дава с радост и благодарност, без да търси замяна. „Считайки се за бог“, обаче, Човекът е склонен да налага власт над съзнанието на другите. Един от приоритетите на този човешки стремеж към власт, е най-прекия начин за добиване на материални блага, чрез всяване на убеждението в другите, че нещо им липсва, нещо за което те са готови да платят определена цена. Едни от най-големите и печеливши бизнеси са тези, които всяват страх в хората. Този страх, който кара човека да търпи и да плаща. Това е и основната причина, поради която все още съществува разделението на хората на бедни и богати. Едните не могат да преодолеят страха си, а другите алчността и безскрупулността си в печеленето на пари за сметка на страха. Такива са проявите на човека в отсъствие на Любовта.

Когато човек постигне тази чистота на Душата си, която съвсем естествено го кара да се грижи за творението и да произвежда блага за себе си и другите, тогава това разделение в човешкото съзнание ще изчезне. Защото Човек е богат докато носи и пази Любовта. А единственият страх, който е нужен на човека, е този който го държи в Любовта, а не извън нейните граници. Както споменахме всяко човешко престъпление е извършено от Любов, но няма извинение и оправдание за нито едно престъпление срещу Волята на Живота. Ако Човек иска Любов ще даде Любов. А дали Бог е лишил Адам от благата на Рая и го изгони, за да плаща за престъпленията си със страдания? Не! Бог изгони Адам от Рая, за да се научи на това „що е Любов!“ Защото единствено Любовта е способна да се справи с лишенията и престъпленията срещу Живота.

Любовта е самата Истина, самият Живот! Без Любов няма Живот!

Какво направи Адам? Предпочете Лъжата пред Любовта, отрече се от Истината и отиде да живее в света на Илюзията – в света на Его, в който страданията, недоволството, престъпленията и лишенията, родени от лъжата нямат край.

Какво е Его? Образа на Бог?! Или подобие на Човека, лишило се само от Любовта, защото е неспособно да я носи и да я дава? Преди да изгони Адам от Рая, Бог му даде Наследството Си. Единствено „очилата на Его“, попречиха на Адам да види Наследството, което Бог му е остави...

Колкото по-абсурден и невъзможен ни се струва човешкият живот, толкова мощни са божествените сили, които действат в него. Невъзможността идва от слепотата и безсърдечността на Его, а абсурдността – от склонността на Човека да съди за нещата. Защото какъв по-ценен дар от един невъзможен, според Човека, Живот, даващ всички възможности за изучаване, овладяване и изява на божествените сили в Човека? Ако ние непрекъснато се стремим да поемаме вината или да прикриваме собствените си грешки, как ще дадем шанс на себе си и на другите да опознаем и проявим божествените сили, които са в самите нас – в Човека?

Всяка грешка е неосъзнатото знание, което напират да бъде открито и осъзнато. *Можем да грешим многократно, докато се стремим да осъзнаем, но ако истински обичаме, тази наша Любов няма да допусне нито една лъжа и нито едно престъпление в живота ни.* Лъжите, престъпленията, страховете и страданията са наказанията, които човек сам си налага в замяна на отхвърлената Любов. Когато Човек се научи да приема, да отдава и да пази Любовта, тези мрачни прояви ще изчезнат от живота му.

В Божествения свят няма място за грешки – там Знанието и Любовта протичат безпрепятствено. Всяка крива мисъл и криво желание водят вън от Божественото съ-Знание. Когато Човек постига чистота, свобода, радост, свежест и енергичност на Душата си, позволява на онази част от Съзнанието, която знае и може всичко без погрешки, да се проявява във всеки един момент от Живота му. Тогава сме способни да учим и да прилагаме Знанието без да е нужно да грешим, без да петним Сърцата си и Душите на ближните си със собствените си предразсъдъци и проява на малодушие от страх да не сгрешим пред общоприетите човешки норми. Докато живеем в Човешкия Свят ще прилагаме **човешките морални норми, които ни учат на смирение, търпение и състрадание към ближния**, ако и да са често облечени в лицемерие и именно поради него. Защото Човешкият Живот води по пътя към осъзнаване на Божествените норми, вложени в Човека. Това са нормите на Божествения закон, които дават знанията, възможностите и силите за преодоляване на Его-изкушенията в съ-Знанието на Човека. Както подобното се влива в подобното и противоположностите се привличат, така и в Живота, Човек винаги получава това от което истински се нуждае. Дали ни харесва или не, дали възприемаме правилно, това, което ни се дава или не, то това е Божествената Любов. Това към което се стремим и което истински желаем, това получаваме. **Защото Истината е само това, което влагаме в Живота.** *Животът е болезнено откровен и ни дава само и единствено Истината – тази истина, която сме вложили в Него.* Така, както е невъзможно да засадим круша и да искаме да си наберем домати от нея.... Но пък е възможно, докато ни се иска ... да ни удари някоя ябълка по главата...

Защо противоположностите се привличат? Защото всяка една от тях желае от Сърце това, което няма.... и някъде по средата се срещат, за да осъществят желанието си. Ето защо когато се молим на Бог, е нужно да се молим с цялото си Сърце, със Всичкия си Ум и с цялата си Душа. Така влагаме всичко, от което се нуждаем в нашето желание. Бог може и да не отговори на желанието ни така, както очакваме, но рано или късно, а често и съвсем неочаквано, ще се окажем в ситуация, в която желанието ни е изпълнено. Тогава непременно трябва да благодарим с цялата си Душа, с всичкия си Ум и с цялото си Сърце. Има желания, които и цял живот да желаем, те никога няма да се изпълнят. Тогава трябва да сме благодарни на Божията Воля, която е повелила да съхрани Живота и Душата ни от тленност, предпазвайки ни от собствената ни глупост. **Защото никога не бива да забравяме, че Живота не е пожелание, а задължение, което преди всичко трябва да изпълним.** Молитвата, отправена в условия на чисто Съзнание, може да отвори портал към Божественото съ-Знание. Когато попаднем в „обятията“ на Божественото съ-Знание, осъзнаваме, че там нямаме право да се молим на Бог, защото всичко което мислим и правим в Живота е единствено наша лична отговорност и **преди да посмеем да помолим трябва да сме мобилизирали всичките си сили за прилагането на Добрата Воля.** Защото всичко в Живота съществува единствено благодарение на тази Добра Воля в Човека. Его-Съзнанието по принцип е „твърдо и непроходимо“, ето защо **Човек трябва да е твърд и непоклатим в приложението на милосърдието и състраданието** – в тях са Бог и Доброто, но границата им с лицемерието е невидима... Невъзможно е да желаем нещо от Бог, и в същото време Съзнанието ни да е замърсено с мрачни мисли и чувства към ближния. В най-лошия случай, Бог просто ще остане безмълвен към молбите ни, а в най-добрия – ще ни изпрати изпитание. **Молитвата към Бог, помага на Човека да очисти Душата си.**

Скритото по-Знание

Астро-физиците допускат, че в нашата Слънчева система съществува още едно – скрито Слънце. Докато тази хипотеза се потвърди, тук за целите на нашето алхимично търсене на съ-Знателната Истина, ще приемем, че това скрито Слънце е в самия Нептун. Именно Нептун символизира овладяната Първична Сила на Любовта – *съ-Знанието поддържащо равновесието в изявата на Бога*. Атмосферата на Нептун, съставена от водород, хелий и метан, придават специфично синият му цвят, но *силата на „хладнокръвното Съзнание“*, понижава планетраната температура на повърхността до -200° С. В центъра на Нептун обаче, температурата е близка до тази на Слънчевата плазма и е около 7000° С. Това идва само да подсказва, че *Силата на Съзнанието* – т.е. самото Равновесие, идва от топлината на Сърцето и кондензиращото осъзнаване на Мисълта в условия на безпристрастие. Докато Слънцето изява Първичната сила на Любовта, отдавайки чистота, светлина и топлина, хранещи изобилието, но и разрушителна горещина, то Нептун пази баланса с мъдрост, справедливост и хладнокръвие – *скритата сила на Волята в Доброто*. (стр.21,27,33,104-107)

Нептун по един безспорен начин ни разкрива принципа, по който планетите властват върху съзнателната еволюция. Управляващ заедно с Луната елемента Вода и баланса на течностите, проводници на Съзнанието на Земята, в живите организми, но и в Космоса, Нептун регулира физиологичната функция на Черния дроб, а от там и Духовната изява на Човека. Докато Луната символизира стремежа на човешката Душа към осъзнаване на низшите страсти и Първичните сили, то Нептун властва над стремежа към овладяване на Съзнателните сили като Интуицията и Волята, т.е. държи Сърдечната сила на Човека. Именно щедростта, милосърдието, състраданието, но и склонността към коравосърдечност, изявявани от Сърдечната сила на Човека, зависи и неговата Ментална изява. За да постигне по-високите нива на осъзнаване, където Духовната сила е способна да материализира Божествените стремежи, вложени в Душата, Човек трябва да умее да пази чистотата и хладината на Ума, т.е. хладнокръвно да управлява Менталната сила, но чрез топлината на Сърцето. Няма ли топлина в Сърцето и хладина в Ума, Човек нарушава равновесието в живота. Тогава Юпитер прилага Закона на Любовта, чрез огъня на Справедливостта. (стр.93,99,102,106,117,124,137,143)

Спорната десета планета в Слънчевата система, отвъд орбитата на Нептун, която не е представена в таблицата по-горе, но с която символизирахме някои от характерните изяви на зодия Скорпион в част Втора, е Плутон. Именно Плутон пази стремежа на Сърдечната сила на Човека за власт над Съзнанието и деструктивната изява на Ума за власт над Сърцето, чрез изкушение и съблазън. (стр.48,93,145) Плутон е планетата, която властва над необузданите страсти, склонни да разпалват разрушителните сили на Първичната Любов от пристрастеност към притежание и плътски удоволствия. Повърхността на Плутон е съставена от 98% азотен лед. Азотът е основният (78%) и най-устойчивият елемент на въздуха, който е негорим и трудно влиза в съединения, затова е наречен „безжизнен“. Но без азот животът на Земята не може да се ражда и изгражда в проявената си форма. Въпреки, че образуват трудно разгражими и отровни вещества, азотните връзки съдържат огромен енергиен потенциал и освен това са основните градивни структури на всички организми – изграждат аминокиселините (протеините и белтъците) и нуклеиновите киселини (ДНК и РНК – носители на генетичните формула, съзнание и памет). В Част Първа се запознахме с едно такова азотно съединение като амоняка. Освен, че Плутон е „белязан със Сърце“, очертаващо формата на региона, носещ името на неговия откривател Клайд Томбо (1930), планетата е абсолютен символ на **неизменчивата Любов**. (стр.21,22,29,43,50,51,61,63,64,67,75,85,88)

Земята е самата Истина на Любовта, пазена от Слънцето и „Слънчевите планети“. Когато използваме Истината с користни цели „тя хапе“ като Змията, за това трябва внимателно и грижливо да я пазим и да я прилагаме.

По пътя към Посвещението си, Кришна – един от първите водачи на човешкото Съзнание в Божествената еволюция, общува с Висшия Разум, в образа на белобрад старец. Завладян от енергията, силата и Любовта на Духа, Кришна пожелава непрекъснат контакт с него. Старецът предвещава, че ще бъдат заедно, когато Кришна убие дъщерята на Змията. В отчаяния си стремеж Кришна убива синьо-зелената змия, символ на Изкушението от силите и Знанието на Интуицията и Сърцето. (стр.155:7-12,82)

Змията е изпитващият учител, изкушението е изпитът. Ако придобитата сила буди изкушение за власт, разрушение и притежание, то човек се е провалил в изпита. Защото изпитът е даден **да изпита устойчивостта на човека в Любовта** – може ли човек да пази неизменчивостта на Божествената природа, вложена в него. Кои са градивните елементи на Божествената природа? Сила, Мъдрост и Любов. Каква е присъщата изява на Бог? Неизменност, благодат, справедливост, радост. Именно тези четири елемента овладяват необузданите страсти на слабата човешка природа. От една страна стремежът на Човешкия Дух към Любовта ражда Живота, но от друга страна невъздържаните страсти, попаднали в Човешкия Ум, потъпкват Любовта и развалят живота, възбуждайки стремежа към притежание и власт над силите. **Защото Любовта не е изкушение, а Извора на живота, който трябва да бъде пазен чист и буен, за да продължи да ражда изобилието и силата на Духовния стремеж.**

Всяка невъздържана и неовладяна страст, рано или късно ражда агресия, която води към изчерпване на **източника на стремежа**, духовна смърт и разрушение. Защото всеки стремеж към власт и притежание е потушаване и пресушаване на самия извор на живота. Без този извор стремежът към самия живот преминава в стремеж към разрушение. За да бъде овладяна силата на страстта, източникът, бъдещ нейния стремеж трябва да бъде отдаден, изобилен и неизменен, или **източникът на страстта** трябва да бъде въздържан, мъдър и хладнокръвен. В това именно се състои играта на двата потока на жизнената енергия – Ин и Ян, движени от пламъка на Любовта, запален в **Ума на съ-Знанието** от стремежа на Духа към Душата. Изгасне ли стремежа, обаче, Любовта застива, подобно на Плутон. Защото Любовта е вярна и неизменчива, и се отдава единствено на източника на стремежа към нея – **нейният Възлюбен.**

Елемента на стремежа е **Въздух**, елемента на Любовта е **Огън**. Без **Вода** – т.е. без Съзнание, поддържащият Огъня елемент на Въздуха – кислорода, ще се изчерпи в отпадни горивни елементи като въглеродния двуокис (основният елемент в атмосферата на Венера, превърнал планетата в „приемник на горещина“).

Не случайно, **легендата за Венера** (Любовта) подчертава нейния произход и раждане от водите (в съ-Знанието) на Нептун – т.е. от стремящото се към Любов и Красота съ-Знание, управлявано от силата на Духа (Слънцето) и насочвано от чистотата на крилатата Мисъл (Меркурий). В този смисъл, докато Плутон е абсолютен на Любовта, то Нептун е властелинът на нейният Огън. (стр.21)

Ако Любовта мени силата на устойчивостта, изобилието, справедливостта и доброто, които носи, то нейният обмен ще е неустойчив, а от там и силите на равновесието в Слънчевата система. Човешката природа, например, все още е склонна да се мени в Любовта, защото силите на човека все още са неосъзнати и неустойчиви. Какво е съ-Знанието? Споделяне на блага, обмен на Любовта. Когато Човек види благото започва да се стреми към него, пренебрегвайки неговия източник – Любовта. **Човек е склонен да измени на Любовта, за да придобие нейните блага.** Също така, в името на този неспирен източник на блага, Човек е склонен да измени на себе си, да затвори очите си за справедливостта и истината, и да отвори Сърцето си за лъжата. **Може ли човек да бъде еднакво истинен и еднакво справедлив към себе си и всички?**

Първичната сила, раждаща Живота е самият стремеж на Бога към изявата на Любовта. За да се проявява това съ-Знание в Живота трябва да има Чистота. В Човека чистотата се поддържа от Властелина на горното и долното царства – т.е. от Дебелото

черво, изиявяващо се и управлявано чрез **Менталната сила, изхвърляща отпадъците на отработената енергия на Ума**. В този смисъл, може да ни притесни нерадостният факт, че човешкият живот е употребяван по този начин. Но от Човека зависи как ще трансформира с Ума и Сърцето си деструктивната и разрушаваща Живота енергия, възпламеняваща се от блясъка на Его и отваряща порталите на Его-Съзнанието. Ето защо **Първичната енергия, дадена за полза на човека**, се управлява от горещината на Слънцето и устойчивата отдаденост на Венера – за да помним и знаем, че сме смъртни. Именно **смъртта ни принуждава да се учим** как да даваме живот на красивото и доброто, как да го пазим и развиваме в чистотата, и как да умираме в тленното и ненужното. Защото Его-Съзнанието, родено от човека, поддържа живота на тленното, ненужното, отпадното и разрушаващото красивото, доброто, чистото, благото, любовта... **Това отпадно съзнание е ненужно в творението на Бог**, ето защо, то остава заключено единствено в Ума, тялото и тленния живот на невежеството, осмелило се да го създаде. Ако не сме способни да постигаме чистотата, **нужна на Бог, за да живее чрез нас**, не можем да очакваме да имаме живот в доволство и радост, дори и да притежаваме средствата, за да задоволим нуждите на тялото и ума си. Защото Душата се храни с Духовна храна, даваща вечен живот на красивото и нетленното, стремящо се към Живота в Божествената Любов. И защото **човешката еволюция се крепи единствено на процеса на осъзнаване, воден от Любовта и Стремежа за Живот**.

Вложените в нас сили подсказват, че в Човека е заложен огромен потенциал, чийто Закон все още не сме изучили и малцина се стремят да развият в себе си. Но точно този, все още неизявен, потенциал загатва, че **Съзнанието на Висшия Разум**, еволюирало и събирало знания милиарди години наред, някога е съществувало и в човешка форма, за да може днес да ни донесе тези съвършени дарби, таланти, тела, ум, сърца, и т.н. Не само това, но Това Висше Съзнание е **осъзнало и овладяло склонността към разрушение на човешката природа**, заключвайки тези нейни деструктивни прояви, на всяко едно ниво от съзнателната, не-съзнателната и без-съзнателната човешка еволюция или де-волюция. Докато човек сам не се овладее и превъзмогне разрушителните си страсти, неговите прояви остават заключени в лабиринта на Его-Съзнанието. Тогава, когато човек успее да подреди и съедини съзнателните си нива, слее Съзнанието, Сърцето и Ума си с Любовта, претопи Себе си в Огъня на Състраданието и се слее с Цялото на Висшия Разум, тогава порталите към Светлината ще бъдат свободни за Човешкото съ-Знание. Както казахме, силните емоции замъгляват Съзнанието на човека, именно поради активираните хормони в организма. Но все още сме склонни да считаме, че единствено Любовта прави човека съпък и податлив на разрушителни емоции. Не за друго, а защото **само Любовта разкъсва пашкула на Его-Съзнанието**, в който човек е свикнал да се оплита. Истина е, че Любовта действа като мощна упойка върху сетивата на Ума и Съзнанието, но това са сетивата, за чиито способности човек все още не подозира. Защото тази упойка не приспива, а **събужда свръх-сетивата**, с които да усещаме, да чувстваме и да виждаме красотата, радостта, болката и страданието на ближния. Така, както само Бог може да вижда и предусеща нуждите на вярващия. Истина е, че Любовта прави човека съпък за измамата, лъжата, подлостта, коварствата и т.н. и го вкарва в един свят, който според нашето Его-Съзнание, наричаме „свят на илюзията“, но точно това е **Светът на Реалността, в която няма измяна и промяна**. Това е света на Истината. Защото какво от това, ако човекът, когото обичаме ни мами, докато ние виждаме собственото му, неосъзнато от самия него, Висше Аз в най-прекрасната му светлина. Кой губи в случая? Виждащия с очите на Любовта или заслепения от блясъка на Его? Обичта храни, крепи и топли, но измамата взема само от този, който мами. Защото този, който следва блясъка на Его е съпък за истината. Единствено Истината носи Красотата, и точно тази красота на Истината носи изобилието, реда и свободата.

Езикът на Бог

Считаме, че езикът на Бог е математиката и непрекъснато правим някакви изчисления, за да отрием и разчетем Скритото Знание. Но вече става ясно, че **езикът на Бог е Любовта**, която говори без думи, а математиката ни е дадена, за да изучаваме, да разбираме и прилагаме нейното свършено по-Знание. За да разбираме Бог, трябва да позволим на Любовта да се изявява свободно чрез нас и в живота ни. Когато заживеем в Любовта на Цялото, Бог започва да разкрива Знанието Си вътре в нас, чрез личното си откровение. **Скритото по-Знание не е публична собственост**, в каквато се стремят да го направят неговите търсачи, с единствената цел да властват над човешкия Ум и съ-Знание. Историята е свидетел, как едва докоснало се до Умовете, обладани от страстите на Его, Скритото по-Знание отключва потоп от катаклизми в световното Човешко съ-Знание. Единствената причина, поради която по-Знанието е скрито, се крие в неговото единствено и най-главно учение за Човека, а именно: **Учението за единствената власт, която Човек трябва да придобие – Властта над Егото в Себе си.**

Но да **поработим с представените числа и значения** в таблицата за изучаване на „Дървото на Живота“. За да разгадаем значенията на Сефирите и да осъзнаем действителното им приложение, ще са ни нужни пентаграмите, хексаграмите и хептаграмите на градивната, но и на деструктивната енергии, дадени за изучаване на Човека, с които се запознахме в Част Първа (стр. 20 и 48) и в Част Трета (стр. 93).

Сефоричното дърво е представено от Седем плода, хранещи силите, и четири плода, хранещи устойчивостта на ученика. Те са **плодовете на изпитанията на Седемте ъглови камъка**, заложеви от Виспия Разум в Съзнанието на Човека: Кетер (воля и власт), Хохма (Мъдрост), Бина (Разум), Хесед (Любов), Гебура (сила и страст), Нецах (издръжливост), Ход (достоинство). Седемте ъглови камъка съответстват на **седемте ъгъла на Хептаграмата**, управлявани от Седемте жизнени сили. (стр. 93,155/7-82,83) „Крайъгълните камъни“ (стр. 155/7- 43) са нашите учители, които ни изпитват или спъват, в зависимост от това как ползваме Седемте сили – с Аза, с Човека в нас или с Егото.

В **деструктивната хептаграма** на стр. 48, разкрихме механизма, по който „пентаграма на болестотворната енергия“ предизвиква енергиен застой в петте Ин-органа на нашето тяло. Именно склонността на Егото да обладава Първичната сила, чрез която превзема силата на човешкия Дух, подчинява на своите егоистични стремежи и амбиции Ума, Сърцето, Интуицията, Съзнанието и Душата, и изчерпва жизнените сили на телесните ни органи. В **хептаграма (стр. 93) на хармоничния стремеж** към благотворно протичане на жизнената енергия на Земята и в телата ни Духовната енергия, допусната в човешкия Ум от „Вестителя на Боговете“, благодарение на чистотата на Сърцето, овладява Първичната сила, превръщайки Его в пазител на Душата, стремяща се към сливане с Духа по пътя на осъзнаване на Интуитивните, Сърдечните и Менталните енергии. (стр.13,15,36,38,42,99,111,114,117,133,137,155/7-113)

Сефоричното дърво се крепи на четири Ключови камъка: Малкут (Женското начало - потенциала), Йесод (Вярата - основата на Света), Тифарет (Стремежа - красота, благодат, състрадание), Даат (Даване и приемане - Справедливостта). (стр.37-38) В нашето търсене обаче, открихме и Петият камък - Ел - камъкът на Божественото съ-Знание, който е „коренът на Дървото“ - Дванадесетата еманация на Бог. Ел е Любовта – изявата на Бога в своите Всеистинност, Всемиловитост и Всемъдрост в многообразие и свършенство. Без Виспият Разум Човешкият Живот губи смисъла и основата си. Без животворната енергия на Любовта семенцето не може да покълне. Там, където няма Любов не можем да я получим, но можем да дадем. От безплодно дърво не можем да наберем нищо, но до него можем да засадим плодно дърво. Ако там, на това място обаче, няма достатъчно слънце, вода, плодородна почва и времето на цъфтежа е мрачно, ветровито, студено и дъждовно, плодното дърво няма да даде плод. И по същия начин - в мрачното и безплодно Съзнание Божията мисъл не може да се изяви.

Наследството, скрито в „Дървото на живота“- Божествените еманации в Човека, се пази от 12-те Властелина на Живота чрез 14-те енергийни меридиана в човешкото тяло. Подчертахме двузначността на Даат – „Залата на Двете истини“, управлявана от двойствената изява на Интуитивната сила и Сърцето. (стр.24,155/7-12,77,79,80) **Ключова роля играят сефирите** Ход и Нецах – Достойнство и Издръжливост, също изявяващи се двойствено, според **съзнателната материална употреба на триединството на Първичната сила**: Енергия – Съзнание – Душа, изявена в нашите тела чрез функцията Тънки черва – Бъбреци – Далак. Именно върху тази човешка изява властва **неотлъчният земен спътник Луната**, регулираща елемента на Водата и водния баланс на Земята и в телата ни. Заедно с Нептун, Луната оказва мощно въздействие върху Съзнанието, контролирайки подсъзнателните изяви. (стр.155/7-96,100,103)

Венера, чрез Любовта и Интуитивната сила (пазени от Стомаха, Белите дробове и Щитовидната жлеза в телата ни) и Юпитер (планетата на Справедливостта, властваща над Менталната сила в Човека, чрез контрол върху функцията на дебелото черво), управляват **Само-Съзнанието** ни. Слънцето пази достъпа до **Свърх-Съзнанието на Петия ключов камък - Ел**, властвайки над човешкия живот - Сърцето, чрез Епифизата. Ел - Божественото съ-Знание е в самата основа на Дървото на Живота, според соларното разположение в Слънчевата система. (стр.155/7-82,83,102,108.)

Слънцето властва над всички нива на човешкото Съзнание, чрез специфичното въздействие на слънчевите лъчи и цветовете на Светлината, които ще разгледаме накратко тук по-долу, и с които ще работим в Четвърта част. Слънцето е единствената планета, на която водата не може да съществува в твърдо, течено или газообразно състояние. Там Съзнанието е в своето „огнено състояние“, чрез което Висшият Разум прониква, генерира и излъчва енергия във всичките съзнателни нива на Слънчевата система и извън нея. На практика слънчевата плазма е Съзнание в мощно енергийно състояние на активност, което поддържа чистотата си с йонизиране (стремеж), излъчване (отдаване) и непрекъснат обмен (осъществяване) на енергия, а не чрез изпарение или кондензиране. **Слънчевото Съзнание** излъчва цялото Знание и цялата Любов, без недостатък, без измяна, без сенки и без мрак – в абсолютно равновесие на положителните и отрицателни енергии. (стр.155/7-85)

Всяка крилата мисъл, извираща от Знанието в наръчника, зарежда Душата и Ума със светлина и свобода, и пробужда Духа и волята. Но след нея поставяме една мрачна заземяваща констатация, представяща реалния статус на човешкото съзнание, степен на развитие или начин на разбиране и реализация. Въпреки целта, която тук сме си поставили - да изгоним веднъж за винаги недоволството в живота си, точно този контраст буди едно чувство на неудовлетворение от личните постижения. Но именно това дразнещо чувство на незадоволеност е нашият стремеж към осъзнаване и само-осъвършенстване. *Когато успяваме да заменим критичната си настройка, осъждането и само-осъждането с осъзнаване, приемане и смирена изява на по-добрите си мисли, чувства, действия и дарби, тогава излизаме на Светлия път към Истината.*

В таблицата, представяме 12-та сефира – Ел, с черен цвят, за да подчертаем, че именно съзнателният стремеж и отдаване към Любовта е самият корен на Живота. Тази сефира наричаме с едно от най-ярките и ясни Божии имена, чието значение може да се обясни донякъде със символа на „Философския камък“ – Ел, който обаче е със златисто-бяла светлина. Черният цвят, както и белият цвят, съдържат в себе си всички цветове. Това именно се има предвид в откровеното послание на Йоан Богослов: „.....ново небе и нова земя, защото предишното небе и предишната земя бяха преминали, а морето вече го нямаше.“ Както споменахме в темата за „Забранения плод“, в това Съзнание, мрачното море от страсти и негативни емоции е претопено и изпарено в лъчите на Светлината. От човек зависи дали ще израстне от този „корен на живота“ като силно и буйно дърво или ще се превърне в отнемаща жизнените сили „издънка“.

Защото за какво ни е Знание, ако нямаме Любовта, с която да го изучим и приложим, и която да ни даде **кодовете на Мъдростта**, с която да го споделяме, обогатяваме и влагаме в съ-Знанието на Цялото. За какво ни е Знание ако не можем да го ползваме? Ако стремежите в Сърцето са чисти, Тялото и Ума се развиват здрави, силни и чисти, хранят се с нужната им храна. Всяка негативна, депресивна и разрушителна мисъл, всеки стремеж към притежание и власт, създава в Съзнанието и в организма море от подкиселяващи течности и болестотворни енергии, замърсяващи лимфата, подкожните тъкани, телесните органи, кръвта, психиката, Ума и Душата на човека. (стр.15,17,31,35,36,91,132,146,148,155/6-3,155/7-6,9,18,19,20,25,42,47,52,74)

Осъзнаването е първата стъпка в процеса на чистене на Съзнанието, Ума и Тялото. Нужно е непрекъснато да прилагаме чистотата, за да освобождаваме негатива от „метаболитите“ на отработената и неусвоена енергия. Ако **осъзнаването** не е последвано от **приемане, усвояване, прилагане и отдаване**, то това е равносилно на складиране на отпадъци в собственото ни Съзнание, Ум и Тяло. Начинът, по който трансформираме и обезвреждаме негативната и деструктивната енергии в живота и в телата си, е изучаване, преобразуване и освобождаване в пет стъпки.

Свръх-Съзнанието се управлява от самия стремеж на Духа към Любовта. Слънцето властва над човешкия достъп до Свръх-Съзнанието, контролирайки със светлината, топлината и енергията си проводимостта на Мисълта на Висшия Разум в човешкото Съзнание, чрез функцията на Епифизата. Именно Епифизата държи ключа към Съзнанието, Живота и Смъртта на Човека. От начина, по който човек прилага Първичната сила в живота си, зависи и здравето и функционалността на Епифизата, способността да възприема Божествената Мисъл и да излъчва Божествената Любов. **Епифизата закърнява** и се калцира, когато човек се отдаде напълно на егоистичните страсти и стремежи. **Тогав човешкия живот преминава извън реалността на Бога – в Света на Илюзията и Страх.** За да може да се реализира в Живота, Аза трябва да изучи истината за Себе си – „да слезе от върховете на своето величие“, да вникне в себе си, за да открие и осъзнае корените на своите енергии, съ-Знание и произход.

Човешкото съ-Знание е триединно и се управлява от Разума, чрез силите на Съзнанието, Ума и Интуицията, протичащи в телата ни в енергийните меридиани на Пикочния мехур, Перикарда, Сърцето и Белите дробове. Ключът към съ-Знанието е четворен и съставен от Първична, Сакрална, Сърдечна и Интуитивна енергия. (стр.102)

Само-съзнанието държи ключа към първата сефира – Кетер, също е триединно и се управлява от Интуитивната, Сърдечната и Духовната сили, протичащи в телата ни чрез меридианите на Тройния нагревател (Щитовидната жлеза), Черният дроб, Жлъчния мехур и Стомаха. В Само-Съзнанието се крие и тройният ключ към Съзнателната сила, съставен от Интуиция, Истина и Дух. (стр.155/7-3,9,17,33,34,40,51,53,59,76,82,83)

Подсъзнанието е склада на човешкия живот – Капсула на съ-Знателното Време. В тази капсула са вложени енергиите на Духовната, Душевната и Първичната сили, проявяващи Живота чрез силата на Стремежа към Любовта. Тези енергии протичат в телата ни чрез меридианите на Далака, Тънките черва, Дебелото черво и Бъбреците. В Подсъзнанието е скрит ключа към Живота и Смъртта (*т.е. към Аза!*?), който е четворен и пазен от Душевната, Първичната, Менталната и Съзнателната сили, чрез вестителството на Меркурий – крилатият Бог на по-Знанието и Вестител на Боговете. Именно двойнственият характер на Меркурий управлява ролята на Егото в живота ни, според богатствата на Сърцето и лекотата на Душата. (стр.6,93,94,114,155/7-113)

Става ясно, че **всяко едно ниво на Съзнанието има тройна изява и ключ към следващото ниво, управляван от съответния Властелин на Живота.** Всяка злоупотреба със силите, бива заключвана на физическо и ментално ниво. Всяка Съзнателна изява, всеки Човешки стремеж, всяка Енергийна вибрация, всяка Жизнена сила и всеки Властелин на Живота имат свое специфично число и цвят на Светлината.

Значенията на кабалистичните числа, управляващи Циклите на Човешкото Съзнание и развитие са представени в темата за Колелото на Живота в Част Първа и съответстват на Седемте жизнени сили. Числата 1 и 2 са Любовта (Мъдростта на Бог) и Живота (Дъха на Аза), дадени на Човека, за да изяви Божествения стремеж, вложен в Душата. Числото 10 е числото на свършенството, заложен като потенциал в Аза – същността на Бог. Числото 11 е Откровението – Божията Воля на 2. Божественото число на Ел – 12 – непрекъснатото движение на Триединството, е съставено от: [\(стр.155/7-83\)](#)

- 1-стремежа към Любовта на 2-Духа, роден от Висшия Разум,
 - от 1-Любовта в 11-откровението на Божията Воля,
 - от 10-Свършенството на Аза в 11-изпълнението на Божията воля,
 - от 10-свършенството на Аза в приемането на 2-Живота,
 - от 7-Божественото познание на Интуитивната сила, приложена в 5-Материалната реализация чрез Духа,
 - от материализиращата вибрация на 8-Менталната сила в равновесието на Душевната сила върху 4-Земната основа на Живота – вяра, достойнство, издръжливост, благодат, пазена от сефирите на Йесод, Ход, Нецах, Тифарет,
 - от двойно вложената Сърдечна сила в 6-Страст, Любов, Милосърдие,
 - от 3-Израза на Първичната сила в Изявата на 9-Съзнателната сила,
- и е триединно в четворната изява на Съзнанието и Материята.

Всяка жизнена сила се управлява от двама Властелини на Живота, изявяващи се чрез енергийните меридиани и телесните органи. Духовната сила на Човека, управлявана от Стомаха и Жлъчния мехур е Ян, за да приеме и прояви Ин енергията на Божествения Дух. По същия начин, Интуитивната сила на Човека е Ин, за да служи и проявява Ян енергията на Любовта. Съзнателната сила, дадена за полза на човека е триединна и е вложена в Аза - Жизнената енергия, протичаща през Тялото и управлявана от Любовта на Висшия Разум – Божествената Любов.

За сега човечеството все още не е изучило и осъзнало своите корени, своя произход и своята същност. Все още сме при числото 2, управлявано от Его, стремящо се да властва над Любовта и да държи Живота, Душата и материата под своя контрол. Днес все още не сме разгадали 13-то ребро на Адам, но Откровението на 11 приближава под натиска на материализиращата вибрация на числото 14 – Божественият Дух. Именно Той – Единият, ни заставя да работим, да изучаваме и прилагаме съзидателните енергии на 4, изявяващи се в реализиращата Петица. Така както, за да съществуват „четирите П“ (Four Ps) на маркетинг-микса, задоволяващ човешките нужди, имат нужда от „петото П“. Или: наличието на продукт „product“, с определена цена „price“, промотирана „promotion“ за определен пласмент „place“, се обезсмисля ако няма купувач, който да реализира продажбата, т.е. да купи „purchase“. *Не случайно казваме, че който знае какво искат хората, владее света.* Днес, обаче се стремим да научим всичко по въпроса, **как да спечелим повече пари, вместо как да зарадваме повече хора**, или как да сме по-полезни на Себе си, на ближния и на Бога.

Съкровището е скрито в основата, в корените на Дървото на Живота. Там Егото открива Кутията на Пандора, а Аза – наследството на Бог. [\(стр.13, 155/7-3,27,34,36,47,77; 175,177\)](#)

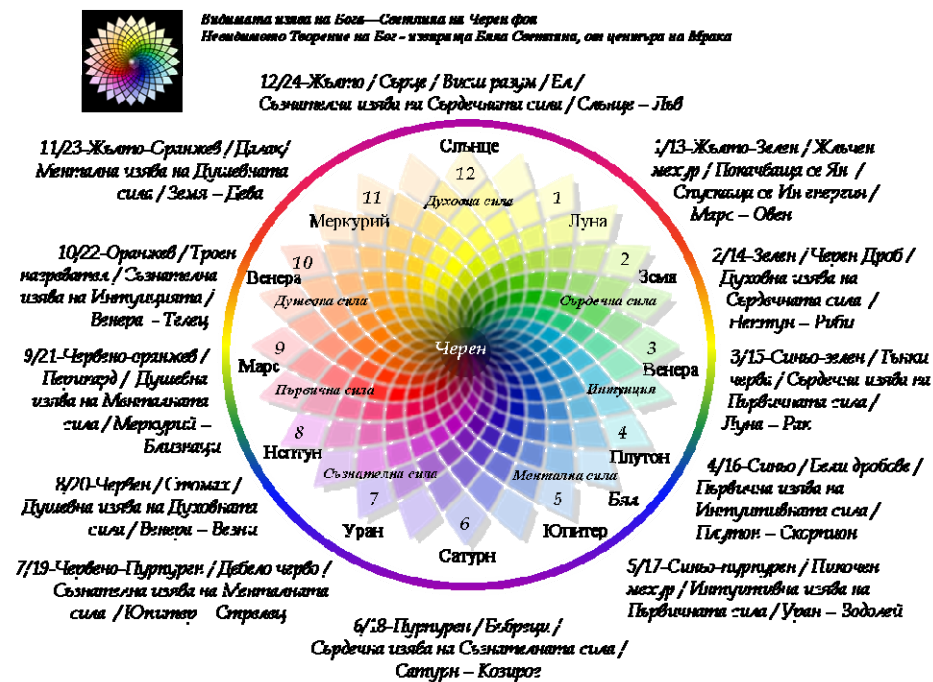
Непрекъснато търсим логично обяснение на нещата, размишляваме върху логическите връзки и фактическите доказателства и не успяваме да открием логиката, която търсим. Защо? Защото не можем да се откажем от навика да възприемаме нещата от една гледна точка и да ги разглеждаме върху плоскостта, върху която сме свикнали да ги поставяме. Тоест, въпреки третото измерение, в което се намираме, все още ни е трудно да излезем от точката на Его, за да видим, че всичко, което съществува е извън второто измерение – извън тази логическа плоскост, която ни пречи да възприемаме и осъзнаваме себе си и света. Логиката е за първото и второто измерение, в които осъзнаваме себе си и факта, че можем да разсъждаваме. В третото измерение са

ни нужни чисти сетива и чувства, в четвъртото – Сърцето, в петото – Любовта, в шестото – Интуицията, в седмото – Състраданието, в Осмото – Съзнанието, в деветото – Разума, в десетото – Мъдростта, в единадесетото – Истината, в дванадесетото – Божествената Любов... За да виждаме и разбираме истинската същност на нещата е нужно да научим Езика на Бог, т.е. да станем праведни - абсолютно справедливи, искренни и истинни в прилагането на Истината вътре в Себе си и спрямо самите нас. Започне ли Човек да „размахва“ Истината и Справедливостта в Света, започват противоречията и кризите в Човешкото Съзнание. Истината и Справедливостта са Законите на Бог – на Любовта, дадени на Човека, за да се учи да живее в хармония със Себе си и с Божието Творение. Човек не може да работи с тях и да ги употребява докато не изчисти напълно Сърцето и Съзнанието си, т.е. докато не изучи Езика на Бог. Защото Истината е Неговата „лексика“, а Справедливостта – „граматиката“.

Човекът е склонен непрекъснато да доказва способностите, възможностите, достойнствата и превъзходствата си. И колкото повече се стреми да се доказва, на толкова повече страдания и разочарования се натъква. Когато човек осъзнае, че сам, без благоволението на Божията воля не би могъл да постигне повече от това което е, нито да удовлетвори очакванията си от живота, тогава е свободен от самия Себе си и готов да посрещне радостта от самия живот, който се превръща в непрекъснато откровение на Любовта и съ-Знанието. Човек е склонен да позволява на живота си да протича като непрекъснат цикъл от преминаващи едно в друго доволство в недоволство, докато не осъзнае, че има и друга реалност.

Колелото на Цветните лъчи на Светлината

Когато заменим доволството с радост, а недоволството с работа или почивка, тогава пред нас се откриват възможностите на безкрайния потенциал и смисъла от жизнения цикъл, в който сме попаднали по една или друга причина, и който очаква да бъде открит, изучен и приложен:

Фиг.12 АЛХИМИЯ НА ЗДРАВЕТО: ДЪРВОТО НА ЖИВОТА: ДИАГРАМА НА ЦИРКАДНИЯ РИТЪМ ОТ СТР. 25 /
ЦВЕТНАТА ИЗВА НА СЪЩОСТЕ СЪЩЕ В ЧОВЕКА ЧРЕЗ 12-ТЕ ВЛАСТЕЛИНА НА ЖИВОТА ПО ПЪТЯ НА 12-ТЕ СЪЗНАИ, /
В 12-ТЕ ЧАСА НА ДЕНЯ И НА НОЩТА И 12-ТЕ ЗОДИАКАЛНИ ЗНАКА / ВЪТРЕШНИЯТ КРЪГ ПОДРЕЖДА ПЛАНЕТИТЕ ПО
ЗЪРГА НА ЗОДИАКА, СЪБГЛАДЯВА СЪЗНАНИЕТО НА ЖИВОТА ЧРЕЗ ГРАДИВНАТА ЕНЕРГИЯ, ПРЕДСТАВЕНА НА СТР. 93 /
ВЪНШНИЯТ КРЪГ ОБОЗНАЧАВА ЕНЕРГИЙНИТЕ ВИЗРАЦИИ НА ТЕЛЕСНИТЕ ОРГАНИ В ЧАСОВЕТЕ ОТ ДЕН-НОЩНОТО

Жизненият потенциал извира от Светлината на Бога, за да се прояви и влее в тъмнината на безкрайността. Животът изисква движение в равновесие, за което ни подсказва и динамичното разположение на планетите в и извън „символичния кръг“ на денонощието. Всичко извън равновесието преминава през пречистващия поток на разрушителната енергия на Нищото, за да се влее в потенциала на непроявеното. От гледна точка на човека, всичко, което е проявено се вижда на светлина. От гледна точка на Бог – потенциалът е Светлина, а изявата съдържа в себе си творещите енергии на Тъмнината. Енергиите, които преминават през телата на човека, на птиците, на рибите и на бозайниците, се усвояват, благодарение на Седемте жизнени сили и 12-те Властелина на Деветте съзнателни цикъла във физическия, умствения и духовния свят. (стр.13,18,93,155/7-27,34,36,75;157)

Фиг.12 представя една синтезирана денонощна програма, която оргънизъмът ни, със или без нашето знание, следва. Но ако си поставим съзнателни задачи, с които да усвояваме знанията за себе си, ще установим следната закономерност:

- В 12-тия час осъзнаваме Сърдечните сили на физическо, психично и духовно ниво.
- В 1-вия или 13-тия час действа Жизнената енергия, която дава или отнема живота.
- Във втория или в 14-тия час можем да ползваме Сърдечните сили за духовно израстване, ако държим Съзнанието си будно и чувствата чисти.
- В 3-тия или в 15-тия час изявяваме Първичната си енергия чрез Сърдечната сила. Тогава осъзнаваме, че всяко страстно увлечение изменя ритъма на дишането и сърцето, и отваря порталите към Его-Съзнанието.
- В 4-тия или 16-тия час овладяваме Първичността, чрез чистота на възприятията.
- В 5-тия или в 17-тия час, осъзнаваме че единствено с чисто Сърце и Светъл Ум можем да се ползваме от мощта и потенциала на Първичната сила. Тогава организмът се пречиства и ако нямаме яснота на Ума и чувствата, в тези моменти можем да изпитаме неблагоприятни физически състояния, объркващи ума и съзнанието за продължително време.
- В 6-тия и 18-тия час възприемаме и изявяваме Съзнателните сили, чрез Сърцето. Когато осъзнаваме ритъма на жизнената енергия, протичаща в телата ни, животът възприема Божествения ход. Но ако започнем да следваме този ход със съзнанието на Его срещаме противоречията, болестите и страданията. Нужна е благодарност и изява от чисто Сърце - недопускащо двуличието, за да останем в стъпките на Бог.
- В 7-мия и 19-тия час виждаме последствията от чистото или замърсеното Съзнание.
- В 8-мия или 20-тия час осъзнаваме зависимостта на Духовната изява от гладовете или стремежите на Душата. Удивително е да усетим материализиращите вибрации на глада, и силите, чрез които Духа овладява страстите на Егото. (стр.159)
- В 9-тия или 21-вия час осъзнаваме, че без Менталните сили Душата може да остане гладна, бедна и празна. Тогава можем да пречистим Съзнателните си изяви, за да удовлетвори Душевния стремеж със Светлина, освобождаваща от ненужния глад.
- В 10-тия и 22-рия час организмът ни функционира със всичките си сили. Можем да вложим тези сили за регенерация на Сърцето, Тялото, Ума и Съзнанието, или за творческа работа.
- В 11-тия или 23-тия час реализиращия потенциал на Душевната сила се усеща чрез ритъма на жизнената енергия, протичаща през телата ни. Тогава осъзнаваме силата на емоциите и чувствата, чрез които Душата въздейства на Ума. Чувствата и емоциите движат живота ни, затова трябва да се научим да ги чистим, подреждаме и овладяваме, да ги ползваме градивно - за осъзнаване и изживяване на низшите и Божествените енергии, които протичат в човешкия живот. Всички разрушителни страсти произтичат от поддаващия се на чувства и емоции Ум, от необуздания глад на Егото или на неосъзнатата чувствителност на Душата, на които човек е склонен да подчинява действията и мислите си. Това е **Кондензиращата сила на мисълта**

Всяка енергия, която протича в Живота има свой цвят, вибрация и Жизнена сила, която я излъчва. Енергиите имат свой приемник и генератор – такива, каквито са нашите телесни органи, например. Всяка проявена енергия черпи от потенциала на Божествената Светлина, като разпръсква нейните животворни лъчи и ги пречупва през вибрациите на трите основни цвята, символизиращи триединството на Бог: Червен (стремеж - Любов), Син (потенциал - Знание), Жълт (Духовна сила - Мъдрост). Жизнените сили излъчват цветовете: (вж. колелото на цветните лъчи на светлината на фиг. 12)

№	Цвят	Жизнена сила - Планета - Телесен орга - Зодиакален знак
1	Бял	Божествена светлина
Цвета на Духа. От лъчите на бялата светлина произлизат всички цветове на енергиите. Белият е цвят на чистотата, съвършенството и Абсолюта – Любовта и Знанието в тяхното всеобхватно, безформено, но всеизпълващо и всеобхващащо състояние, излъчващо лъчиста светлина.		
2	Жълт	Духовна сила – Слънце – Сърце - зодия Лъв
Цвета на Духовната сила, протичаща през човешкия живот. Жълтият е цвят на интелекта, ученето и медитацията. Цвета, който ни помага да възприемаме Божествената мисъл. Когато Слънчевите лъчи се отразяват в <i>блясъка на бялата светлина върху повърхността на водата</i> , тогава се образува искрящият златист цвят на Ел – цвета на Божествената Любов. В нашият организъм жълтият цвят е свързан с цвета на някои жлъчни сокове и с елемента лутеин, подхранващ зрението, жлъчния мехур, енергийните възприятия на светлината чрез Епифизата и плодовитостта. (стр.25,109,112,120184)		
3	Син	Ментална сила – Плутон - Бели дробове - зодия Скорпион
Цветът на Менталната сила, умееща да кондензира потенциалната енергия. Синьото е цвета на хладнокръвието и безстрастието, на справедливостта, истината и равновесието. Природата на синьото е спокойна, смирена, женска и пасивна. Синият цвят символизира въздуха, водата и цвета на потенциала, складиран в дълбоките нива на Съзнанието и в Етера. Това е цветът на подхранващата Ин-енергия и на положителният полюс – цветът на отдаването. Синият цвят е цветът, който възприема и усвоява Духовната енергия. Излъчва мир, хладина, яснота. (стр.18,102,135,137,138,143,177)		
4	Червен	Първична сила - Нептун – Венера – Стомах - зодия Везни
Символизира мъжката активност и осъществяващото действие на стремежа. Червеното е цветът на сгряващият огън, но и на пламенната страст. Това е цветът на реализиращата Ян-енергия и на отрицателния полюс – търсенето, черпенето и генерирането на потенциал. Движението, активирано от Любовта. (стр.93,111,113,125,132,173)		
5	Зелен	Сърдечна сила - Нептун – Земя, -Черен дроб - зодия Риби,
Зеленият цвят се образува именно от взаимодействието на Духовната с Менталната сила. Зеленото е цвета на изобилието, родено от Сърдечната сила. Това е цветът на любовта, плодородието, приемането и споделянето. (стр.17,106,107,117,171)		
6	Пурпурен	Съзнателна сила – Сатурн – Бъбреци - зодия Козирог
Цветът на Съзнателната сила, родена от взаимодействието на действителната Първична енергия и кондензиращата Ментална сила. Съзнателната сила може да придобие абсолютна власт над хаоса, по пътя на овладяване на всички сили, чрез Божествената Любов, но може да изпадне и в абсолютно безсилие и ярост, ако е обладана от страстите на Его-Съзнанието (в червено-пурпурната гама). Пурпурният е цветът на Божественото съ-Знание, извличащо закона и реда от хаоса на страстите. (стр.95,100)		
7	Оранжев	Душевна сила – Венера - Щитовидна жлеза - зодия Телец
Цветът на Душевната сила, родена от взаимодействието на сътворяващата Първичната енергия на Любовта с Духовната сила. Оранжевият цвят символизира мъдростта, здравето, радостта и изцелението. Оранжевият е цвета на овладяната страст и на Божественото творение на Земята. Цвета на творчеството. (стр.38,39,41,93,123,175)		

Докато основните и вторичните цветове представляват Абсолюта и творческите идеи на Бог, вложени в Човека, то шестте третични цвята в Цветното колело на светлината символизират човешката изява в приложението на Седемте сили:

№	Цвят	Жизнена сила - Планета - Телесен орган - Зодиакален знак,
1	Жълто-зелен	Духовна сила - Марс - Луна - Жлъчен мехур - зодия Овен
Материализиращата вибрация на Духовната сила, бореща се с Его-стремежите.		
2	Синьо-зелен	Интуитивна сила - Луна - Венера - Тънки черва - зодия Рак
Символизира пламъка на вечния огън, поддържан от тихата страст на Сърдечността.		
3	Синьо-пурпурен	Ментална сила - Уран - Юпитер - Пикочен мехур - Водолей
Склонността към подчинение на първичните инстинкти в отсъствие на светлина.		
4	Червено-пурпурен	Съзнателна сила - Юпитер - Уран - Дебело черво - Стрелец
Стремежа към придобиване на сила и власт.		
5	Червено-оранжев	Първична сила - Меркурий - Марс - Перикард - Близнаци
Цвета на буйният и любознателен Дух. Символизира Ума, воден от чувствата.		
6	Жълто-оранжев	Душевна сила - Земя - Меркурий - Далак - зодия Дева
Дипломатичността в името на материализацията на Душевните стремежи.		

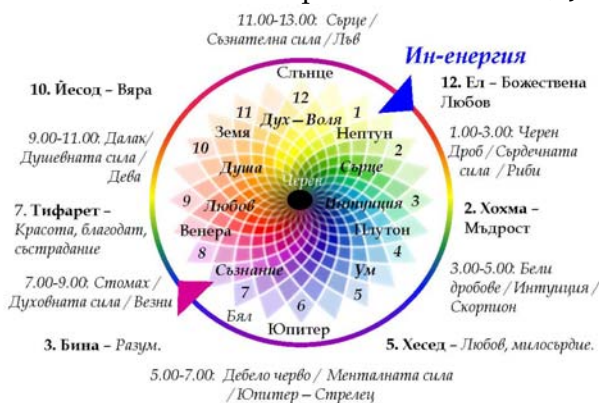
Тук извеждаме основни принципи и понятия за *Скритото познание*, но всеки сам трябва да открие обясненията и значенията за себе си. Защото на всеки са дадени определени енергии за опознаване и овладяване. (вж. фиг. 12 и стр.93) Така например, на зодия Овен е дадено да постигне власт над Духовната сила, но преди това трябва да овладее Първичността си, подвластна на войнствения Марс и скрита в Жлъчния мехур. Властта над Първичната сила на Земята, обаче, е дадена на зодия Везни. Единствено тази зодия може да потенциира или да подчини мощта на разрушителния Марс. Преди всичко обаче, на Везни е дадена задачата да овладеят *първичната мощ на невежеството, превръщащо градивните енергии* на Първичната сила в разрушителни. Не случайно след преяждане, Стомахът отнема жизнените сили на организма, например. Единствено Божествената Любов може да се справи с първичността. За да приеме и носи Божествената Любов, Човек трябва да е придобил Духовно и Сърдечно богатство, сила, истинност и устойчивост в Доброто, да е готов напълно да се откаже от себе си, влагайки идеалите си и плодовете на труда си в благополучието на Цялото. Защото Божествената Любов е блага, но безкомпромисна. (стр.106,108,114,125,132,152)

Трябва да е ясно, че зад всяко разрушително действие или намерение, които Човек е склонен да произвежда, стоят поне трима пазители на Деструктивната енергия, които противостоят на разрушението в човешкия живот и се изявяват чрез болест, „демон“ или „Архангел“, в зависимост от развитието на индивидуалното Съзнание. И по същият начин, зад всяка градивна мисъл или действие на Човека, стоят три противодействащи сили, които изпитват устойчивостта му в Доброто и здравината на неговия градеж, предизвиквайки разрушение в живота му. (стр.155/7-42,100)

Когато Човек приеме Божествената Любов с цялото си Сърце, тогава действието и противодействието се заменят от устойчивост в Доброто. Когато Човек започва да предусеща тази Божествена Любов в Съзнанието му започват да нахлуват страх и безпокойство, които не са нищо друго, освен отпасенията на Его, чи би могло да бъде заменено от Аза. Когато Човек придобие силата на Любовта, тогава Его става Едно с Аза и започва безпрекословно да служи. Поради слабата си Вяра Човек е въвел понятието „безусловна Любов“, каквато в Божествения свят не съществува. Безусловна любов може да има между хората, но тя често се заменя с безусловното подчинение на чужди идеали. Можем ли, поради безусловната си Любов към ближния, да съдействаме в престъпленията или самоунищожението му? Любовта не е самоцелно следване на Доброто, справедливостта, истината и състраданието, или в готовността за постигне на идеала чрез разрушение... Любовта не е идолопоклонничество!

Любовта преди всичко е Истината на Доброто, приложена чрез Мъдрост!

Ако си позволим да направим разрез на „времевия цикъл на денонощието“, пред нас ще се открият не само нови пространства, но и нови знания за Истината, които сме длъжни да усвоим в живота си. Ако поставим двете страни на напречния времеви разрез на Циркадния цикъл от [фиг. 12](#), върху две плоскости, както обикновено сме свикнали да разглеждаме нещата, в тях ще открием нови портали към времето и пространството – нови знания и нови полета за приложение и изява. Следвайки стрелките на часовника, ще видим не само спиралата на времето, но и алхимичната „поничка на безкрайността“, изявяващи проявените и не проявени сили на Бог, вложени в човешкия организъм – в Тяло, Ум, Сърце, Душа, Дух, Съзнание. ([стр.25,155/7-96](#))

Фиг.13: АЛХИМИЯ НА ЗДРАВЕТО: ДЪРВОТО НА ЖИВОТА: ДИАГРАМА НА СПУСКАЩАТА СЕ ИН-ЕНЕРГИЯ В РАЖДАЩИЯТ СЕ ДЕН, КОЯТО СЕ ГЕНЕРИРА В ЧЕРНИЯ ДРОБ И СЕ ТРАНСФОРМИРА В ЯН-ЕНЕРГИЯ ЧРЕЗ ДАЛАКА

Фиг.14: АЛХИМИЯ НА ЗДРАВЕТО: ДЪРВОТО НА ЖИВОТА: ДИАГРАМА НА ПОКАЧАЩАТА СЕ ЯН-ЕНЕРГИЯ В РАЖДАЩАТА СЕ НОЩ, КОЯТО СЕ ГЕНЕРИРА В ДАЛАКА И СЕ ТРАНСФОРМИРА В ИН-ЕНЕРГИЯ ЧРЕЗ ЖЪЛЧНИЯ МЕХУР.

01.00-03.00: *Подхранващата Ин-енергия на Ел се „спуска от корените на Дървото на живота“ и се генерира от Сърдечната сила в Черният дроб, под въздействието на Нептун, владеещ Съзнанието, чрез контрол над чувствата, емоциите и страстите, упражняван от Любовта, изявяваща се като Мъдрост в Сефирата Хохма.* ([стр.155/7-82,83](#))

03.00-05.00: *Интуитивната сила е тази, която умее да възприема енергията на Любовта и да я трансформира в жизнена енергия чрез Белите дробове, но и да властва над живота и смъртта, чрез чистотата на Ума и Сърцето, под въздействието на Плутон.* ([стр.135](#))

05.00-07.00: *Менталната сила придобива власт над Съзнанието единствено в условията на абсолютна чистота и справедливо разпределение на енергиите и благата.*

07.00-09.00: *Любовта храни Тялото и Душата, когато Ума, Сърцето и Духа са единни, т.е. когато Ин и Ян протичат хармонично, в условията на мир, чистота и състрадание.*

09.00-11.00: *Душата е силна и устойчива, ако храни силна Вярa във Висшия Разум – в Бог.*

11.00-13.00: *Човешкият Дух може да възприеме Божествената Любов, единствено, когато Съзнанието е във властта на чистото, всеотдайно, мъдро и състрадателно Сърце.*

13.00-15.00: *Интуитивната сила придобива мощ, когато Човек стане постоянен в приложението на чистотата и издръжлив в устояването на изкушенията и страстите.*

15.00-17.00: *Властта над Ума се постига с власт над страстите.* Считаме, че волята е в издръжливостта и упоритостта, но колкото повече се противопоставяме, за да се докаваме, толкова повече нейната мощ отслабва. Волята не е нищо друго, освен смирено, тихо и кроко устояване в Доброто – неизменчивостта на Ума и Сърцето. Страстите могат да превърнат Ян-енергията и Първичната сила в деструктивни.

17.00-19.00: *Съхраняването на достойнството се крие в Сърдечната сила.* Ако Сърцето е изменчиво, „идеалите“ в Съзнанието се менят, а с тях и устоите на достойнството.

19.00-21.00: *Всяка злоупотреба с Менталната сила е удар срещу Любовта, който се усеща в Сърцето.* Справедливото разпределение на енергиите е Любов, носеща Здраве.

21.00-23.00: *Без Любов Душата не може да ползва Интуитивната сила, а без Интуиция няма Любов.* Защото Любовта е в усещането, състраданието, даването и приемането.

23.00-01.00: *Всичко Красиво, Благо и Устойчиво в Света се дължи на Добрата Воля.*

Ако си представим денонощието като една поничка, върху която е разположен циферблата с 24-часово деление, тогава много от противоречията в живота ни ще се изяснят. Така например, става ясно, че можем да измерваме времето, единствено защото Земята се върти. Ако Земята бе неподвижна тогава бихме възприемали повечето от нещата в живота си като абсолютни константи – вечни дадености. Удивително е обаче, да отбележим, че склонността на човека да следва логиката, или изобщо да не си задава въпроси за нещата от живота, го поставят в ситуация, в която действително възприема живота, Света и смъртта като дадености. От друга страна, факта, че Земята се върти, че денят се сменя с нощта, че след живота настъпва смърт, ни дава усещането за едно безкрайно повторение на събитията в живота. Факт е, че единствено благодарение на движението можем да измерим времето. Ако не успяваме да уловим движението, то за човека времето, обектите и дори пространството не биха съществували. Но всяко нещо, което съществува се движи. Както измерваме скоростта на светлината, така и мисълта се движи в пространството и във времето. Движението измерва пространството, обектите и взаимодействието вътре и извън тях. Но можем ли да уловим движението на мисълта, да измерим скоростта и да определим нейното местонахождение и съществуване във времето и пространството?

Така представена на фиг.15, стр. 102, „поничката на безкрайността“ ни подсказва, че все пак има нещо вечно и непроменливо, един център, една сила, която държи нещата и живота в тяхното равновесие, за да могат да съществуват толкова дълго и безкрайно, колкото нейната воля пожелае. Удивително е да забележим, че Седемте жизнени сили и 12-те Властелина на живота служат изцяло и единствено на тази неизменна и вечна сила, за да поддържат безкрайното движение в неговото равновесие. Нещо повече, демоничните сили, които властват единствено в Човешкия Ум, също се проявяват в името на равновесието и Вечността. Времето е функция на вечността, която разделя събитията едно от друго, за да определя причината и следствието на Енергията, Мисълта и материята, пораждащи самото движение. Ако обърнем внимание на Колелото на цветните лъчи на светлината, съставлящо 24-часовия циферблат върху „поничката“ на фиг. 15, ще забележим, че подхранващата Ин-енергия се изявява в човешкия организъм от 24-тия до 12-тия час на денонощието, чрез Духовната, Сърдечната, Интуитивната и Менталната сили, управлявани от Плутон, Нептун, Уран, Сатурн, Юпитер и Слънцето. Главна роля в изявата и благотворното протичане на Ин-енергията играе основният проводник на светлината в телата ни - мелатонина, секретиран от Епифизата и отговорен за регенерацията, възстановяването и детоксикацията на организма. Без достатъчно слънчева светлина през деня, стимулираща производството на серотонина, епифизата не може да секретира достатъчно мелатонин в тъмните часове от денонощието. При недостиг на мелатонин, в жлъчния мехур започват да се отлагат билирубинови камъни и се появява жлъчен застой. В условията на жлъчен застой организмът започва да изпитва недостиг на Ин-енергия, с която да уравни и успокои бурните сили на Ян-енергията, която започва да се проявява в телата ни от 12-тия до 24-тия час на денонощието – от обед до полунощ. Колкото и смехотворно и нелогично да звучи, именно този жлъчен застой ражда демона на гнева Зефас. Както вече разглеждахме в началните теми на тази част от глава Трета, считаме демоните за независими от нас същества, всяващи страх и ужас в човешкия ум и живот. Демоните не са нищо друго освен неусвоената жизнена Ян-енергия, подхранена и излъчена чрез негативните и мрачни мисли в Ума, породени от дискомфорта на тялото, предизвикан от енергийния застой или експлозивност. Тази експлозивна енергия се освобождава в пространството и може да засегне умовете и сетивата и на другите хора, предизвиквайки подобни състояния и при тях. Човек може да прояви една такава неразумност, поради недостатъчно познаване на организма си, или поради слабостта на Ума и волята да поддържат чистотата на тялото и съзнанието.

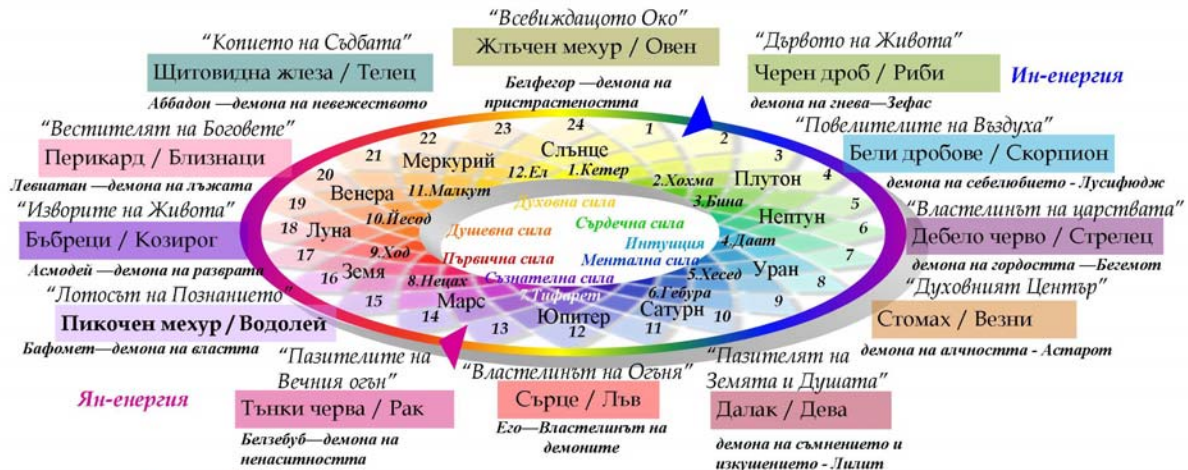
Именно тази верижна реакция, определяме като действие на т.нар. Демонични сили. Но е ясно, че будният Разум и чистото Съзнание са способни да упражняват контрол върху негативните прояви в живота, като не позволяват тяхната проява, пречиствайки и трансформирайки експлозивните енергии на време. В това отношение трябва да сме благодарни за лошото време, например, което вместо **Човешкия Разум овладява и преобразува тези разрушителни сили**. Защото лошото време се поражда единствено от сблъсъка на експлозивните елементи в атмосферата, но от този сблъсък на Земята се изсипва плодоносният дъжд, например. Както разгледахме в част Първа всяка енергия се носи и излъчва от определен химичен елемент, изявяващ определени физични свойства. И ако следваме любимата ни логика, чиято задача е да ни разкрива връзките между нещата, ще установим, че причината за изчезването на Динозавърския свят преди милиони години се крие именно в неусвоената експлозивна Ян-енергия на разрушителните страсти и емоции, довели до унищожителните природни катаклизми. Днес тези енергии са присъщи единствено на Човека, и ако човешкият разум е неспособен да ги владее, неизменното лошо време и Земята поемат контрол върху последствията... ([стр.31,32,42,48,51,57-59,70,93,111,123,127](#))

Става ясно, че Творецът е създал творението си така, че то само да се грижи за себе си. Следвайки логиката на събитията, учените не успяват да открият доказателства за съществуването на Твореца, и често заключават, че няма Бог и всичко зависи от еволюцията на Разума. И това не е далече от истината, но къде се намира самият Разум? На всякъде, разбира се! Животните и растенията не се учат – Знанието е вложено в тях и се изявява свободно, сякаш от само себе си. Човекът се стреми да научи децата си сами да се справят с живота си. Тук сигурно Егото ще възрази!? И точно в това се крие тайната на Бог. Каквото и да прави Човек, той не би могъл да постигне нищо извън съ-Знанието на Бога си. Квантовите физици, изучаващи движението на невидимите частици, са на път да преоткрият Истината, която библийската Змия ни подсказва: за да открие себе си, непрекъснато търсещият, любопитстващ, но гавреещ се с по-Знанието, невеж Ум трябва да изчезне в себе си, за да открие Себе си. Това направи и Бог с Адам: скри Лицето Си от него, и го изпрати да извърви всички пътища на Невежеството към самото себе си. Когато Невежеството на Човешкият Разум установи, че причината, която кара нещата да се движат и да съществуват е Любовта, и тази Любов създава всички неща, тогава **Его ще изчезне в своята „Черна дупка“** и в Човешкия Ум ще нахлуе цялото Знание за равновесието на силите, поддържащо съществуването на всички неща. ([стр.155/7-10,12](#))

Човек е склонен да оставя недоволството да управлява живота му и позволява на това недоволство да се превръща в омраза, под въздействието на негативните физически, умствени и психични състояния, в които Невежеството го поставя. Но омразата не е нищо друго освен неспособността и безсилието на човека да бъде Себе си, т.е. да проявява Любовта. И тази неспособност непрекъснато заставя Човека да се доказва и да продължава да се бори, не с друго, а със самия себе си, лутайки се в изгубеният си живот. Това е неговият **урок по Любов**. Когато човек се примири със Себе си и усвои урока на Любовта, омразата, а с нея недоволството, болестите и страданията, изчезват напълно, а с тях и невежеството.

Алхимичната „Поничка на безкрайността“

Да разгледаме „поничката на безкрайността“ на следващата фиг.15, разкриваща динамиката и равновесието на проявеното и не проявеното, на танца на Любовта със Смъртта. Защото Любовта изпраща всичко нечисто и ненужно за живота в Смъртта, за да го възобнови, и за да преобразува деструктивните енергии. Тук не разглеждаме онази Смърт, която Душата трябва да претърпи, за да се пречисти или за да премине в следващото ниво на Йерархията на Съзнанието.

Фиг.15. АЛХИМИЯ НА ЗДРАВЕТО: ДЪРВОТО НА ЖИВОТА: ДИАГРАМА НА "ПОНИЖКАТА НА БЕЗКРАЙНОСТТА", ПРЕДСТАВЕНА С ИЗЯВАТА НА 7-ТЕ ЖИЗНЕНИ СИЛИ ПРЕЗ 24-ТЕ ЧАСА НА ДЕНОНОЩИЕТО, ЧРЕЗ 12-ТЕ ВЛАСТЕЛИНА НА ЖИВОТА, 6-ТЕ ИН И 6-ТЕ ЯН-ТЕЛЕСНИ ОРГАНА, УПРАВЛЯВАЩИТЕ ГИ 11 ПЛАНЕТИ В СЛЪНЧЕВАТА СИСТЕМА, СВЪЗАНИТЕ С ТЯХ 12 ЗОДИАКАЛНИ ЗНАКА, 12 СЕФИРИ И ПРОТИВОСТОЯЩИТЕ ИМ ДЕМОНИ НА ЕГО

Седемте жизненни сили „извират“ от бялата светлина в центъра на поничката. (фиг.16, стр.155/7-108) Зодиакалните знаци и техните Властелини на живота заемат почти обичайните си места, ако ги разгледаме в обратния ход на часовниковата стрелка. Ще забележим, че знаците на Козирога, Водолея Стрелеца и Скорпиона сякаш са разменили местата си. Освен това ще ни направи впечатление, че повечето органи, носители на Ин-енергията, заемат позициите в началните часове на денонощието, а представителите на Ян-енергията се извяват от 12-тия до 24-тия час. Положението на планетите според последователната им подредба в Слънчевата система, наложена върху 24-часовия циферблат, съвпада с циркадния ритъм на физиологичните функции на телесните органи през денонощието. (стр.13,24,25,93) Задачата на всеки от 12-те Властелина на Живота е да поставя под контрол присъщите за съответния зодиакален знак его-демоните на Ума, съдействайки за изявата на енергиите, концентрирани в Сефирите. Както споменахме демоните се създават от Ума на човека и превземат съзнанието му, единствено благодарение на мрачните мисли, допуснати поради умора, недоволство, необузdana страст, слаба вяра и други неконструктивни изяви на човешкия Разума. Когато Егото е слабо, демоните изчезват бързо, но при „добре развито“ Его-Съзнание, демоничните сили превземат живота на човека с цялото си „пришествие от изкушения, страсти, егоистични навици и слабости“. Никога не бива да забравяме, че срещу всеки демон имаме на разположение безпощадните сили на един Архангел. От човека зависи, на кои сили ще позволи да се проявяват в живота му. Без Светлината на Ел, Принцът (Ума) не може да открие своята Невеста (Душата) – т.е. Човек постига Себе си в Любовта. В борбата между силите на Ума – Его и Аза, се състои равновесието, както на проявеното, така и на не проявеното: (стр.155/7-7)

Душевният стремеж на Зодия Овен е да властва над Първичната сила на Любовта. Когато Овен успее да овладее първичността на материалните си стремежи, тогава може да познае Любовта. Любовта дава сили на Овена да победи Егото на войнствения Марс в себе си. Когато това се случи, Духовната сила изгълва Овена и той се превръща в Слънце – пазител на мира, изобилието и състраданието на Земята. „Всевиждащото око“ на Духовната сила се крие в Жлъчния мехур. Когато Човек избира пристрастията на Егото пред състраданието на Любовта, Жлъчния мехур започва да страда. Жлъчката е извор на всички човешки болести – психични, телесни, съзнателни, душевни и духовни, които идват, когато човек престъпи срещу Любовта. Егото пречупва Духа на Дървото на живота и Черният дроб страда. Когато Човешкото Съзнание се самолиши от Светлина на Земята започват бедствия. (стр.20,48,108-113,152,173,191)

Така, както два Овена се борят за Любовта на женската, и в борбата победеният се оттегля с достойнство за да стане водач на стадото, грижейки се за мира, изобилието и реда, а победителят поема грижата за потомството, така и в полунощ Слънцето се оттегля, за да даде шанс на Плутон и Нептун да премерят силите си в борбата за Светлината на Любовта, от която се раждат Живота, Мъдростта и Истината. В тъмнината на нощта, Плутон дава сили на Душата да устои на мрака, нахлуващ в Съзнанието, а Нептун събужда вътрешната ѝ Светлина – силата на Любовта. Именно някъде там... се крие „другото Слънце“ в нашата Слънчева система...

Душевният стремеж на зодия Риби е в постигането на Духовна сила, която ги превръща в мощни и всеотдайни източници на благодат, мир и изобилие. Риби владеят дълбоките води на подсъзнанието и вроденото им великодушие, състрадание и сърдечност им дават сили да държат под контрол его-демоните, изявяващи се в подсъзнанието на ближния, но и на големи маси от обществото. Вроденият инстинкт на Риби да следва слуха, обаче, може да промени изцяло посоката и хода на събитията в живота им. Душевната им чувствителност и слабата им вяра в Доброто, ги правят податливи на пороците на другите, и увлечени от състраданието, Риби често попадат в капана на предразсъдъците и Его-Съзнанието. Ако Риби не съумеят да възстановят силата на вътрешната си Светлина, събуждат демона на гнева, който бавно, но сигурно замърсява водите, в които обичат да плуват. Шансът на Риби е в поддържането на Съзнанието чисто, Ума буден, а Сърцето силно и неподатливо на Демона на Съмнението. Не случайно, когато Далачната Ин-енергията е в застой, Черният дроб започва да страда от токсините на разрушителната емоционалност, а от там и високото кръвно налягане с неговите последствия за съдовете и Сърцето. Както в Черният ни дроб е скрит извора на жизнения поток на Ян-енергията, така и Риби властват над Първичната сила, която може да ги направи непресъхващ извор на гняв, страст или Любов. Плутон зарежда с нужното хладнокръвие и устойчивост. (стр.15,36,20,21,95,104,114,121)

Изцяло подвластен на Първичната сила, Душевният стремеж на зодия Скорпион е към овладяване на Интуицията във всичките нива на Съзнанието. Поради страстта и силата на желанието, издръжливостта и устойчивостта на всякакви условия, считаме Скорпиона за най-егоистичната зодия. Единственото нещо, на което Скорпиона е безсилен да устои е силата на собствените си емоции. Когато Скорпиона съумее да овладее страстта си към притежание и се откаже от самото притежание, тогава осъзнава, че Любовта е не просто всичко нужно за Живота, а самият Живот, който протича във вените и в кръвообращението. Ако Човек успее да овладее и същевременно да запази силата на страстта си към Любовта, и е готов, не да се откаже, а да приеме всички условия на живота заради Любовта, тогава пред него се открива Мъдростта на Вечния живот. Не случайно Скорпиона е най-древният представител на животинския свят на Земята, оцелял милиарди години и претърпял милиони природни катаклизми в името на Любовта, за да пази порталите към Вечния живот. За да е вечен, живота сам по себе си, трябва да е свободен от стремеж към притежание. Всички страдания на Душата, така както и на Белите дробове, произтичат от себелюбието на Его, неспособно да се освобождава от страстта към притежанията си. Когато Душата страда, Интуитивните сили действат разрушително в живота на Човека, увеличавайки многократно болката и страданието. Нептун дава нужната Мъдрост и яснота на Съзнанието, влага, свежест и топлина за Белите дробове. (стр.135-138)

Удивително е да забележим, че Нептун е управляващата планета на зодия Риби, заедно с Луната, а зодия Скорпион е подвластна на планетите Плутон и Марс. В ранните часове на денонощието тези принципно противостоящи си сили разменят позициите си, за да овладеят Първичната сила, оплождаща благополучието на цялото. Така кондензиращата сила на Нептун усилюва потенциала на зараждащата се Ментална сила, а устойчивата мощ на Плутон укрепва Сърдечността и прояснява Съзнанието.

От 05.00 до 07.00 тялото ни преобразува отпадните вещества и техните токсини под въздействието на планетата Уран. Това е времето, в което Дебелото черво абсорбира полезните вещества, пречиства течностите в организма и отвежда ненужните метаболити, освобождавайки експлозивните проводници на Ян-енергията от изминалото денонощие. В тези часове организмът ни е готов да се събуди от дълбокия и възобновяващ сън, по време на който Съзнанието е пребивавало в горните Светове, за да се освободи от ненужните низши енергии и мисли и да получи нужните нови Знания за изгряващия нов ден. **Дебелото черво е пречистващият управител на Ян-енергията, склонна да замъглява вътрешното зрение, да наранява Сърцето и да замърсява Съзнанието,** когато попадне под властта на горделивото Его. Както вече разгледахме в част Втора, Дебелото черво е подвластно на зодия Стрелец, управлявана от планетата Юпитер, а планетата Уран потенцира токсичните прояви на Егото, когато Съзнанието е замърсено от позивите на първичните страсти. Справедливостта на Юпитер пази равновесието на Разума, чрез властта си над Менталната сила и стреля право в целта на Егото, през мерника на Уран. Ако пазим Съзнанието светло и ясно, така както и организма си чист, а Сърцето спокойно и топло, тогава Умът ще се ползва пълноценно от Интуитивната сила, дори в отсъствие на Светлина. (сmp.102,144)

Чосавете между 05.00 и 07.00 са най-подходящи за медитация и размисъл. Тогава молитвата има мощно пречистващо действие. В четвъртият час, обаче, ако сме успели да се освободим от себе си, бихме могли да разговаряме със самия Господ... Ако сме успели да освободим Менталната сила от властта на Его и Сърцето от страстите на чувствата, тогава Интуитивната сила започва да възприема директно мисълта на Бог и да я влага в Ума и Съзнанието ни, изпълвайки с нейната Светлина цялото ни същество.

Между 7.00 и 9.00 с часа Стомахът ни усвоява Духовните енергии, нахлули в тялото, Ума и Съзнанието с настъпването на новия ден. Ако през нощта сме успели да постигнем нужната чистота на тялото, Съзнанието, Сърцето и Мисълта, тогава ще можем да се родим за новия ден и да позволим на утрото да изпълни Духовният ни център със Светлината на Любовта. Тогава ще сме жизнени, радостни, мъдри и енергични през целия ден. Ако започнем деня на празен стомах, ще можем да държим мисълта си чиста и Ума си концентриран достатъчно дълго време, нужно за решаването на важните задачи от деня. Ако ни предстоят интензивна физическа дейност или почивка, то пълноценната закуска ще зареди Душата с радост и доволство, докато тялото работи или регенерира. Ако сме си позволили да започнем деня с вчерашни тревоги, мрачни мисли или преумора, Стомахът ни ще изпита силата на страстите или гнева, превивайки се от остър глад или режеща болка, с които „Всевиждащото око“ сигнализира, че сме излязли извън релсите. Стомахът страда най-много, когато занимаваме Ума и Духа с материални грижи, страхове, амбиции и страсти. Когато от страх да не изгубим материалните си придобивки и цели, губим сигурността си и вярата си в промисъла на Висшия Разум, тогава попадаме под властта на алчния демон. Стомахът ни се управлява от зодия Вещни и е подвластен на планетата на Любовта Венера, или както още е известна като Изида - съдницата на справедливостта, изпитваща чистотата на Сърцето и теглото на Душата с перото на Маат – Богинята на равновесието. Именно в Стомаха се крият силите на Прераждането и Смъртта. Човек се ражда и умира толкова пъти, колкото са му нужни да изчисти Съзнанието, Душата, Ума и Сърцето си от страстите на Его – до тогава, докато не изчезне и последното абсолютно незабележимо петънце. Когато Човек се научи да живее Живота в пълна чистота със Себе си, с ближния и с Цялото, тогава се освобождава от теглото на прераждането и Смъртта и влиза в Истинския живот. В Стомаха се крият ключовете към всички Жизнени сили, с които Човек може да твори живота по най-разнообразния и красив начин, според дарбите и талантите, които е развил. На Стомахът е дадена и властта да отнеме силата на всички сили на Човека.

Между 9-тия и 11-тия час Душата е способна да постигне абсолютният си Мир, който да ѝ позволи да работи пълноценно със всичките си сили. Това е времето, в което Далакът преобразува всички хранителни вещества и целият потенциал на Ин-енергията, вляла се в организма с новия ден, в животворни сили и нова буйна и богата кръв, зареждаща тялото и Ума с нова чиста Мисъл, Любов и Светлина. Остатъците от отпадните вещества и мисли на изминалото денонощие се преработват и изхвърлят с помощта на пречистващата сила на планетата Сатурн. Ако Съзнанието не е успяло да се освободи от страховете на мрака, то токсичните мисли ще предизвикат застой на Менталната енергия, която ще придобие силата и потенциала да подбуди нови его-страсти с нахлуването на Ян-енергията в 11-тия час от деня. Душевната сила е дадена за овладяване от здраво-мислещата зодия Дева под контрола на Меркурий – планетата с две лица, и на материализиращите сили на Земята. Единствено при зодия Дева поговорката „каквото посее човек, това и жъне“ придобива обратен смисъл: „сее жито, никне плевел“ или „житото никне и се жъне с плевата“, за да покаже, че каквото и да мисли и да прави човек, не неговата, а Божията воля става. Защото „каквото пожъне човек на Земята, това никне на Небето“, както често ни напомня хитростта на вестителя на боговете - Меркурий, безгрижно следващ стъпките на мъдрия Хермес ... По начина, по който Човек се грижи за себе си, за тялото си, за ближния и за материалните си работи, се познава колко плодородни са Душата и Мисълта му и какви сили управляват Съзнанието му. Казахме, че Любовта е грижа, усърдие, приложение, но ако в тях е вложено очакването за богата реколта и обилно бране, то тогава Душата ще отиде да бере грижи, докато Егото ще остане да чака гладно. Любовта е в грижата, приложена с радост, постоянство и свобода. Грижата, която не чака, а храни – в това се крият радостта и изобилието на Любовта. Човекът е склонен да храни Съзнанието си с очакванията на амбициите си, с безпокойство, с критики, съмнения или със страхливи мисли за утрешния ден, вместо да храни мисълта си с радостта и удоволствието да свърши днешните дела по най-добрия начин. Защото ритъмът на живота се крие в днешния ден. Ако днес не сме способни да следваме този ритъм, то каквото и да очакваме от Живота, то утре ще мине покрай нас без да усетим. Така, както Адам и Ева се изкушиха да посегнат към чуждата градина, без да забележат изобилието от вкусни плодове в своята. Ако Човек се подаде на амбицията, която го кара непрекъснато да търси към какво да се стреми, то лукавият демон на съмнението и изкушението ще го остави спял за скритото наследство. Защото големите очаквания водят в дълбоките кални стъпки на големите разочарования, докато малките стъпки правят път. **Когато мислите ни са мрачни, а чувствата объркани, Далакът задържа потока на Ин-енергията в себе си, принуждавайки ни да се вгледаме навътре в Себе си, за да открием Светлината на скритото по-Знание, караща ни да се очистим и да излезем нови на бял свят. Истината е в самите нас, от нас се иска да я вложим в Ума и Сърцето и да работим с нея с радост и Любов, без страх и съмнение.** (стр.121-124,175)

В 11-тия час Духът и Душата постигат своята ситост, но тялото започва да изпитва глад. Когато слънчевата светлина или храната са успели да стимулират производството на достатъчно серотонин в организма, тогава тялото постига своята ситост. Но когато Сърцето се отдаде на насладата от ситостта и постигнатите благодат, мир, хармония, и изобилие, тогава високите нива на серотонина са способни да упоят Ума и да приспят Съзнанието, хвърляйки Човека в **капана на доволството**, чийто „аромат“ за броени минути **събужда глада на Егото**. Когато Човек се подаде на Его-глата, посред бял ден в човешкото Съзнание нахлуват мрачните сили на ненаситността и недоволството и започват да властват над Ума с нови бурни страсти.

Докато гладният хищник може да постигне власт над първичността си, засищайки се дни наред с Любовта на Жизнената енергия, протичаща в организма му, то Човекът е склонен да превърне Любовта в неспирен глад. **Гладът за Любов** може да

отприщи нестихваща буря от разрушителни емоции и първични страсти, или да отпуски Сърдечният извор на мощната творческа енергия на Първичната сила. Ако Човек съумее да овладее глада, то много от проблемите и катаклизмите на човешкото Съзнание биха изчезнали, но и много благотворни стремежи не биха получили своята реализацията. Гладът е онази сила, която произвежда градивната Ян-енергия, стремяща се към Любов, Знание, реализация, признание, насищане и осъществяване. Без Любов човешкото Съзнание би останало в своята точка на размисъл, неспособна да осъзнае себе си и изиявяваща се единствено в тъмнината на саморазрушението. **Любовта преди всичко е изява и реализация на Доброто и Красивото, а гладът е този, който ни заставя да залюбим себе си и ближния.** Ако Човек не умее да обича, разрушителната страст на глада започва да разрушава Ума, Душата и Живота. Защото реализацията, осъществяването на Човека и цялото Божие Творение е в изявата на Любовта. **Когато Човек се научи да се храни с Любов, освобождаваща достатъчно количество серотонин в Ума и тялото, тогава творческите сили и първичността ще постигнат своя баланс в осъществяването на хармонията, изобилието и красотата.** Тогава градивният стремеж на Творението ще се засища в Светлината на своята изява, а силите на доброто и злото, родени единствено в Човешкия Ум, ще се преобразуват от плодоносната Тъмнина в потенциала и мощта на Ин и Ян. Защото серотонинът не е просто прекурсор на детоксикиращият и регенериращ мелатонин в човешкия организъм, а трансформатор на творещата Светлина на Любовта. Разрушението в живота на човека не идва от първичността, а от неосъзнаването на Любовта.

Зодия Лъв е владетел на разрушителния глад, но и на хранещата и носеща изобилието Любов. На Лъва - Царят на животните, известен и със своята неповторима любвеобилност, е дадено да овладее първичните страсти, които Его разпалва чрез силите на Съзнанието. Но Власелинът на Огъня, живеещ в Сърцето, управлява лъвските изяви на Любов, страст и първичност. Единствено Сърдечната сила може да подчини разяреното и разгорещено Его, така както зодия Лъв може да проявява и овладява всички страсти на Егото. В Сърцето са скрити всички ключове към порталите на Съзнанието. Сърцето държи и всички страсти на Егото. Сърцето прави избора кои сили да освободи в Живота, кой да ги ползва – Его или Аза, и как да ги приложи: с мъдрост, съзнателност, с Любов, с първична страст или с ненаситност. (стр.146,148,,155/7-10)

Съзнанието е полето на изява на Духа, Ума и Душата, но Сърцето властва над Съзнанието. Колкото по-силна е Любовта в Сърцето, толкова по-мощни и чисти са Съзнателните сили. Колкото по-бурни са чувствата и емоциите, толкова по-объркани са мислите, по-силни страстите на Его и по-слаби Съзнателните сили. Когато Човек изгуби способността си да чува и разбира ритъма на Сърцето, тогава неусетно Умът му преминава през порталите на Его-Съзнанието. Его-пространствата са недостъпни за Духовната светлина и ненаситните его-страсти бързо превземат Ума и Душата. Ненаситността стимулира свръхпроизводство на серотонин, потенцирайки застой на кръвта и подпушване на съдовете със секретиралите серотонина тромбоцити. Когато Човек започне да се подава на ненаситността във всички сфери на своята изява, тогава болестите стават неизменна част живота му, заставяйки Човека да чуе страдащият глас на Сърцето. Тогава **Гладът за Живот** започва да учи Човека на Любов, сърдечност и състрадание, а Душата започва да се чисти от страстите на Его. **Справедливостта на Юпитер държи равновесието на силите,** властва над ненаситността на Егото и упражнява контрол върху чистотата на Съзнанието. Търсецят Дух, носен от чисто Сърце, се храни с нужните знания и мъдрост, с които Провидението на Висшия Разум го дарява. **Ако Човек не търси наладата на ситостта и задоволството,** чувствата в Сърцето остават чисти, а силите на Съзнанието - будни, за да го пазят от бедпощадните удари на недоволството. (стр.93,94,106,114,120,132,144, 145,155/7-10,80-83,95,98,99)

Между 13-тия и 15-тия час Ян-енергията, заедно с всички хранителни вещества и елементи от поетата храна, се складира в тънките черва, за да подхранят и възобновят мощта на Първичната сила, хранеща самият Живот. Тогава градивните и разрушителни сили на Светлината и Тъмнината започват да си взаимодействат в името на благополучието на цялото. Първичната сила, дадена за овладяване от Човека, се управлява от зодиакалните знаци на Рака и Водолея под властта на Тънките черва („Пазителите на Вечния Огън“) и Пикочния мехур („Логтосът на познанието“), а човешките изяви на Първична сила се управляват от зодиакалните знаци на Скорпиона и Овена – Белите дробове и Жлъчния мехур, под властта на Марс. Душевният стремеж на Зодия Рак се крие в Сърдечната изява на първичността. Под властта на Луната, Ракът умее да прикрива чувствата си, но задържаната енергия на неизявената Любов повишава токсичността на телесните течности. В ранните следобедни часове често ни се струва, че извършваме работите си сякаш на автопилот. Но точно по това време Божият Промисъл осъществява волята си. Ако бедпристрастно сме си свършили делата или сме успели да направим следобедна почивка, освобождаваща Съзнанието ни от грижи и тревоги, с изненада ще установим в късния следобед, че именно нещата, които сме възприемали критично са ни донесли точно тези резултати, от които сме имали нужда за пълноценното изпълнение на дадените ни за деня задачи. Когато спрем да се противим на Любовта и оставим нейната енергия свободно да протича в живота ни, започваме безпрекословно да изпълняваме задачите, които самият Живот е определил за всеки един от нас. Именно чрез усърдното, старателно и навременно изпълнение на дадената ни работа, Божият промисъл изработва чрез самите нас благополучието от което се нуждаем. В тънките черва се крият трите творчески сили на Първичната енергия, сътворяваща живота: страстта, Любовта и първичността, съхраняваща чистотата на Тялото, Ума, Съзнанието и Сърцето (на мислите, действията и чувствата). Не е нужно човек да бъде интелигентен, т.е. образован и Умът му пълен със знания, за да осъществява разумно и мъдро живота. Към колкото повече знания се стреми Човека, толкова повече пороци властват в Ума и Сърцето му, и толкова повече вродената му интелигентност се изопачава и губи не само Първата си сила, но и първата си Любов - Вярата. Знанията се дават според възможностите. В Човешкият организъм е вложено цялото Знание и за да се ползва от него, на Човек е нужно единствено да съхрани чистотата на Сърцето си.

Първичният инстинкт на чистото Сърце е по-силен от всяка изява на Интуицията. Докато Интуицията може да ни подведе, когато Умът, Съзнанието и Сърцето са замърсени от предразсъдъци, емоции и страсти, то първичната Любов на Сърдечната сила винаги носи Истината. Рациите живеят в дупки по бреговете на речните и морски дъна, където очакват настъпването на отлива, за да излязат на бял свят и да се нахранят, но точно преди прилива да залее домът им се връщат обратно. Ако раците изгубят усета си за ритъма на Любовта, движеща Първичния ритъм на Живота, губят самият живот. Така, човек ако изгуби пулса на Любовта в Сърцето си, се поддава на изкушенията на демона на ненаситността. А всяко преяждане изяжда Любовта, хранеща самият Живот. Тънките черва абсорбират хранителните вещества и секретират хормона на щастието и ситостта – серотонин, с който подхранват Първичната сила, като я изпращат към Далака, заедно с хранителната енергия. Далакът трансформира хранителната енергия в жизнена и я изтласква нагоре към Сърцето и Ума. Когато Човек преяжда организъмът спира да се храни, защото тънките черва губят енергията с която секретират хормона на щастието. Така организъмът губи от енергията на Първичната сила, а Сърцето – ритъмът си, оставяйки Ума да се бори сам с мрачните мисли на недоволството. В Тънките черва се събират жизненоважните микроелементи и минерали, носители на Седемте жизнени сили, за да произведат нужната мощ на Първичната Жизнена енергия. Когато обаче, Човек проявява

първичността си чрез необуздаността на его-страстите, тогава Тънките черва губят способността си да абсорбират тези жизнени елементи, поради разяждащото епитела действие на токсичната жлъчка, освободена под напора на разрушителните емоции. Така важни елементи като калция – проводникът на Първичната енергия, магнезия – проводникът на Душевната сила, желязото – проводникът на първичната сила на Съзнателната енергия, но и основният градивен елемент на кръвта, не могат да бъдат усвоени и се отвеждат от организма заедно с отпадните токсини. Същата е причината, провокираща високата киселинност на телесните течности, поради която Епифизата калцира и губи способността си да произвежда мелатонин, оставяйки нашият „Принц“ – Ума, без Светлината на Духовната енергия на Виспия Разум – Любовта. Става ясно, че силният имунитет, както и равновесието на алкално-киселинният баланс се крие в Тънките черва, но зависят изцяло от изявите на Его. (стр.25,51,57,70,78,80,82,90,91,92,114,115,117,119)

Функцията на Тънките черва ни напомня за кръговрата на веществата, но и за движението, което произвежда и управлява Живота. Самото движение е произведено от стремежа, освободен в съ-Знанието на Виспия Разум, търсещ да осъществи Себе си в най-чистата и съвършена изява на Любовта - Живота, изпращайки деструктивните енергии в тленността на Вечния Огън. Това ни подсказва, че нашата „поничка на безкрайността“ съвсем не се носи в състояние на безтегловност в заобикалящото я, на пръв поглед Нищо. Там – в празния център на тази поничка стурят мощните Ян-енергии на Движението на Стремежа към Любовта, поддържащи постоянното движение на Живота (поничката) – Творението около Себе си. И тези енергии съвсем не се движат безцелно и хаотично, а създават и поддържат ритъма, нужен за Живота на Земята. Ако разгледаме движението на силите, движещи Земята, ще установим че постоянната притегателна сила между полюсите, произвеждаща магнетизма на гравитацията, се движи концентрично, излизайки с мощна Ян-струя от своя център в положителния полюс (Север), за да подхрани повърхността на Земята с Ин-енергия, връщайки се обратно в Себе си - в своята отрицателна противоположност (Юг). В двата земни полюса Времето сякаш е задрямало и почти неподвижно, защото там нощта и деня, както и зимата могат да ни се сторят безкрайно и непоносимо дълги... Но точно там енергиите на възходящото Ян-движение, завъртащо поничката на 360° по нейния хоризонтал в рамките на 24-часовото денонощие, са най-мощни. Външните низходящи Ин-потоци на Стремежа, тласкат движението на Земята около Слънцето, следвайки неизменно ритъма от 365 дни в годината, нужен за цялостната регенерация на силите

Фиг.16. АЛХИМИЯ НА ЗДРАВЕТО:
ОПРОСТЕНА ДИАГРАМА НА
ДВИЖЕНИЕТО НА СИЛИТЕ
ПРОЯВЯВАЩИ ЖИВОТА
И ДВИЖЕЩИ ЗЕМЯТА

и съ-Знанието на Земята. Ако Любовта, или самият стремеж към нея, на някоя от тези две сили намалее, то скоростта на движение на Земята ще се забави и Животът ще премине в охолството или нищетата, водещи неустойчивия организъм към тление. В нашето алхимично

търсене понятието „организъм“, съдържа в себе си организацията на всички сили: Тяло, Ума, Душа, Дух, Съзнание, Сърце, Интуиция. Когато кръвообращението в тялото ни се забави, поради слабия ритъм на Сърцето, вследствие на застой на силите, тогава в Тънките черва започват процесите на гниене и тялото започва да старее. Ето защо е нужно непрекъснато да поддържаме светлината в Ума си, топлината в Сърцето си и силата на Волята си (т.е. устойчивостта ни в Любовта и Доброто) – в тях се крие нашето Здраве. От полунощ до 12-тия час на деня Земята е с отрицателен заряд, за да възприема зареждащите Ин-енергии и лъчите на Слънцето, следобед е положителна и освобождава отрицателния заряд на Ян-енергията. Прераждащите сили са в 12-тия час и в 12-тия месец. В Западната традиция 12-тия месец е месецът на умиращата Светлина - Декември. В Източната традиция Февруари е първият месец, в който Светлината се ражда.

В часовете между 15.00 и 17.00 часа, извлечените от храната микроелементи и минерали, попадат в кръвообращението, което отвежда богатите на електролити телесни течности в бъбреците и пикочния мехур. Нашият организъм е своеобразен проводник, генератор и трансформатор на електрическа енергия. Пикочният мехур е резервоарът съхраняващ електропроводимите течности и елементите – проводници на Жизнените сили, които поддържат организма ни, провождани от „Управителя на Енергийният поток“ в телата ни. Меридианът на Пикочния мехур е основният проводник на Първичната сила, изявяваща се инстинктивно и предсещаща нуждите на организма интуитивно. Основната роля на този най-дълъг енергиен меридиан в организма ни, е да овладява мощта на Ян-енергията, покачваща се със Задният възходящ меридиан. Когато организма изпитва застой на избухливата Ян-енергия, тогава Черният дроб, а с него очите и мозъчната енергия, страдат най-много. Ето защо, меридианът на Пикочния мехур отвежда тази „опасна енергия“ в безопасна посока – към Земята, като протича от вътрешния ъгъл на очите, минава през „Коронната чакра“ на темето, спуска се по гръбначния стълб до „лимфния резервоар“ в задната ямка на коляното, от където се изтласква отново нагоре към ключицата на рамото, а после се спуска до върха на кутрето на ходилото. Така меридианът на Пикочния мехур, успокоява Ума и го предпазва от възпламеняващата страст на Ян-енергията, но също и зарежда с нужната двигателна енергия опорно-двигателния апарат, подхранвайки сухожилията, лигаментите, мускулите и костите с нужните течности, градивни елементи и електроли. Ако Ин-енергията ни е в застой, поради умисленост и грижи, или поради лимфен застой, Пикочният мехур няма да има достатъчно енергия, която да овладее мощният възходящ поток на Ян. Тогава в ранните следобедни часове можем да изпитаме спад на енергията, породена от „късото съединение“, предизвикано от сблъсъка на застоялите тревоги и токсични течности. Ако Умът ни е лишен от светлината на устойчивата и свежа мисъл, застоят на Ян-енергията в меридиана на Пикочния мехур може да предизвика състояния на нервност, избухливост и безсилие, допълнително потенцирани и от войнственият стремеж на Марс да властва над материалните придобивки на Земята, която в ранния следобед е най-щедра. Затова преди да предприемаме каквото и да било действие, или да вземем решение, особено по отношение на неблагоприятните си физически състояния, и особено в тези часове, е нужно да се вслушаме в ритъма на Тялото си и да изпитаме състоянието на пикочния мехур. При такива условия леката следобедна закуска храни благоразположението на Черния ни дроб, позволявайки ни да си върнем „властта над Дървото на живота“, вместо да се хвърляме в страстта на разрушителните емоции. Пикочният мехур е подвластен на изявите на зодия Водолей, на която е дадено да придобие власт над по-Знанието чрез постигане на чистота на всички нива на Съзнанието. Първичните изяви на Водолея обаче, се управляват от Уран – потенциращ токсичността в организма, когато Егото е оставено да ползва силите на Интуицията безконтролно. Ако влагаме интуитивните си способности в разумното ползване на дадените ни енергии, то ще можем да се възползваме от притегателните сили на Земята, помагачи ни да постигнем нужната чистота на Тялото, Съзнанието и Ума. Когато успеем да се освободим от войнствените и материални страсти на Его, непрекъснато борецко се за придобивки, ще можем да постигнем нужната яснота на Съзнанието, за да се ползваме пълноценно от творящите енергии на Първичната сила. Ако сме успели да запазим чисти достойнствата на Сърцето, то Първичната сила може да ни извиси до „Лотоса на познанието“, цъфтящ на върха на Дървото на живота – в Сефирата Кетер. (стр.155/7-78,82,83,113)

Става ясно, че с неразумните си действия и стремежи, Его може да предизвика прилив на течности и токсини, и отлив на енергия в нашия организъм. В 17-тия час Луната започва да потенцира прилива на енергия в организма ни, оказвайки

неизменното си вечерно притегателно въздействие върху елемента Вода, едновременно обогатявайки и пречиствайки течностите на Земята. Нашите извори на Живот – Бъбреците, са основните производители на електрическа енергия в телата ни, затова са и основните консуматори на телесни течности. Бъбреците си синтезират вода от кислорода, доставян чрез Белите дробове, и водорода, доставян чрез въглехидратите в храната. Пикочният мехур е основен воден резервоар, който връща обратно отработените течности, в случай на недостиг на белодробна или бъбречна енергия. Бъбреците произвеждат електричество благодарение на електролитите в течностите и електрическия заряд на Жизнените сили, които те провеждат в организма, но и от двата енергийни потока на Ин и Ян, и двата потока на кръвта – спускащата се подхранваща и възходящата отработена кръв. Така например, положителният заряд на Калция, Магнезия, Калия, Натрия носи подхранващите Сърцето енергии на Първичната, Душевната, Интуитивната и Ментална сили, които също се нуждаят от постоянно пречистване и зареждане. Единствено Хлорът е с отрицателен заряд, за да изяви действието на отдаващата се Сърдечна сила. Далакът, хранещ енергията на Душевната сила, е и основният трансформатор на електрическия заряд на Ин-енергията, а Черният дроб, хранещ енергията на Духовната сила, е генераторът – резервоарът на потенциала на Ян-енергията. Сърцето е основният консуматор на електричество в нашия организъм, но и главният управител на нашият Живот. Мозъкът ни е основният генератор и трансформатор на електромагнитни вълни, който без благотворната Сърдечната сила, често попада под властта на Его. Бъбреците са подвластни на характерните прояви на Зодия Козирог – често играещи ролята на „главни производители на енергията“, хранеща Съзнателните сили в човешкия живот. От материалните изяви на Човека, зависят и енергиите на Сърцето. Когато материалният стремеж е силен, пречистващите Съзнанието магнетични сили на Ума губят своята скорост и потенциал, а Сърцето губи своята топлина и започва да изпитва енергиен недостиг и глад. Ето защо съзнателният Сатурн, на който е подвластна зодия Козирог, властва над мътните води на Съзнанието и неосъзнатите изяви на човека. Ако Сърдечната сила е слаба, в Съзнанието на Човека изниква манипулативния стремеж към власт над Душевната сила чрез чувствата и емоциите. Силната Вяра поставя стремежа към свобода и реализация на Душата над материалните страсти, укрепва Сърдечната сила и възвръща жизнените енергии. Когато стремежът за материални и морални придобивки е труднопреодолим, идва момента, в който човек няма да бъде способен да се грижи за тяхната чистота, реализация и ефективно приложение. Тогава настъпва материален, физически, умствен и духовен застой в живота на човека, магнетизма и електричеството на организма се изтощават и жизнената енергия намалява. По същият начин, когато страстта към физически наслади, заедно със стремежа към непреходното им удовлетворяване, са невъздържани тогава бъбречната енергия се изтощава. И в двата случая Душата страда и организма започва да изпитва душевен, сърдечен и духовен глад. Така например, стремежът към здравословен начин на живот и хранене, често се възприема като първата стъпка към здравето и баланса в живота на човека. Това не е далече от истината, но едва ли начинът на хранене може да замени необходимото системно осъвършенстване и приложение на Съзнателните ни способности. Например, поради всеизвестния факт, че солта вреди на Сърцето, много хора се въздържат от прием на натриев хлорид, а някои го заменят със натриев бикарбонат, или с калиев хлорид, без да си дават сметка, че първият нарушава естествената бикарбонатна защита, а вторият забавя клетъчния обмен и повишава токсичността в организма. Освен това, както вече разгледахме в части Първа и Втора, натрият е проводник на Менталната сила, а хлорът – на Сърдечността и нормалната стомашна функция. Прекомерният прием на сол задържа течностите в организма и също забавя

клетъчния обмен, нарушавайки енергийния и електролитния баланс, задвижван от натриево-калиевата и натриево-калциевата помпи. Но недостига на натрий провокира прекомерния разход на важни елементи в организма, забавя потока в Меридиана на Ппикочния мехур, воден от Менталната и Сърдечната сили, препятствайки тяхната проводимост в клетките, нервите и мозъка. Безспорен е фактът, например, че болният и интоксикаран Черен дроб се нуждае от абсолютно и продължително въздържане от прием на натрий и каквито и да било соли, оставяйки силите на Духа (стомаха и жлъчния мехур) и на Душата (далака и тънките черва) да възстановят нарушението на чернодробните енергиен баланс и чистота. По този начин организмът получава естествена защита от неразумното човешко приложение на Менталните и Интуитивни сили. Става ясно, че не-знанието и невежеството, провокирани от стремежа към съвършенство, могат неусетно да вземат превес в живота на Човека, давайки ход на някое заболяване. Без разсъдлив Ум и здраво и чисто Сърце Съзнателните сили трудно си проправят път в мрака на Его-Съзнанието, и човек остава между „чука и наковалнята“ на капризите на Его и страданията на Душата. А когато Интуицията е лишена от чисти възприятия, завлича Човека в дълбоките води на страстите, под притегателните сили на Луната. (стр.41,51,54,70,97-99,100,127,132,137,171,179,182)

В такива моменти, единствено абсолюта на Любовта може да ни изведе на повърхността на размътеното Съзнание. Доброто е вложено в Човешкото Сърце, но Човек трудно осъзнава тази Истина. Единствено стремежа към по-добро може да проясни човешкият Ум и да мобилизира Съзнателните сили. Точно този стремеж, обаче, може да отключи и потопа на деструктивните енергии в живота ни. Това направи Адам – не се довери на Любовта, която Бог е вложил в Сърцето му, и позволи на съмнението да замърси Съзнанието му, тласкайки го към разрушителния избор да се довери на Его.

Двучието на Човека е провокирано именно от самият стремеж към по-добро. Този стремеж например, е склонен да замени Любовта в човешкото Сърце, с привързаността към удоволствието, което ближният ни доставя. Когато обаче, именно поради чистата си Любов, ближният се въздържа от „доставка на удоволствие“, бива автоматично изключван от „списъка с любимите неща“ в живота на човека. Точно тогава, човек започва, съ-Знателно или не, да жонглира с принципите на „безусловната Любов“, които сякаш са валидни за всички останали, но не и за самият човек, лишен от възможността да получи очакваното удоволствие, задоволяващо единствено Егото му. Така, има и хора, които „буквално се хранят с недоволството и страданията на другите“, и това им носи истинско удоволствие. Когато откажем да бъдем недоволни и мрачни, тогава биваме зачерквани от „техния списък с приятели“, и записвани в „списъка с враговете“. Ако претендираме, че сме способни да обичаме безусловно, то би следвало да сме „способни“ **да се радваме и да страдаме за ближния с цялото си Сърце**. Впускайки се в преследване на по-доброто, по-красивото и носещо удоволствия, пропускаме да забележим градивните елементи и естеството на тяхната същност. Защото Доброто и красивото не винаги са „облекло“ на доброто Сърце, красивата Душа и прелестния Дух. Както вече споменахме, всички противоречия в живота произлизат от неразбиране на енергиите и силите на Любовта. И най-малката корист, вложена в Сърцето, било тя провокирана от стремеж към по-добро, е способна да накара Любовта да преобърне живота ни на 180°. Защото когато Съзнанието е мрачно, а волята слаба, човек лесно позволява на Сърцето му да потъмнее и да се обърне към Его.

Във вечерния мрак, настъпващ след 19.00 часа, който понякога ни се струва, че е същият този мрак, обладал Съзнанието ни, на източния хоризонт изгрява планетата на Любовта - Венера. Тя е единствената „Слънчева“ планета, която се движи по посока на часовниковата стрелка – същата посока, в която се движи и ритъма на нашия

организъм. „Посоката на нашата поничка“ е обратна спрямо движението на Земята, гонеща винаги Изтока, не за друго, а за да се наслади на вълшебната среща на изгрева на Слънцето в ранното утро, в което Венера отново е в очакване на източния хоризонт.

Между 19-тия и 21-вия час организмът ни усвоява приетите през деня хранителни вещества и енергии, и под благотворното успокояващо въздействие на мрака започва да се чисти от избухливия негатив. Тогава Сърцето се отваря за енергиите на Любовта, карайки ни да осъзнаем, че каквито и сметки да сме си правили през деня, без да умеем да носим и да доставяме Любов, трудно бихме могли да постигнем Доброто, към което непрекъснато се стремим. Това е и времето, през което Перикарда пречиства течностите, хранващи Сърдечната дейност. Така както мрачната мисъл може да замърси Съзнанието и Сърцето, така и отрицателният заряд на телесните течности, синтезирани от Бъбреците, чрез Първичните ни сили, могат да предизвикат „късо съединение“ в сърдечния мускул. С боджи в сърдечната област, Менталната сила ни напомня, че така, както не сме пили достатъчно чиста вода през деня, така и сме пропуснали да нахраним Душата с чиста Любов. Както разгледахме в част Втора, енергиите на Перикарда са подвластни на зодия Близнаци, стремящи се да „сблазнят“ и постигнат власт над Менталната сила чрез Душевната си изява. Както силата на мисълта, така и зодия Близнаци, са подвластни на „Вестителя на Боговете“ – Меркурий, който с така възприеманото от човешкия Ум ретроградно движение, винаги ни напомня, че никоя сила не може да подчини Любовта. Защото в човешкия Ум посоката на Мисълта е склонна да приема обратния смисъл на нещата. За да „притежава“ Любовта, Човек трябва да ѝ се подчини и отдаде напълно. (стр.93,94,114-118,146)

Често набеждавани като двулични, зодия Близнаци са единствения представител на Зодиака умеещ да понесе с чисто Сърце и достойнство и двете страни на Любовта. Дори и да им се наложи да претърпят изпитанията на измамния демон, и да преминат от „другата страна на нещата“, Близнаци са готови да жертват всичко, за да спечелят Любовта. Ума, Съзнанието и Първичността, могат да изменят на зодия Близнаци, но Сърцето им остава вярно единствено на стремежа към Любовта. Често се случва в живота да се натъкнем на ситуации, в които казваме: „тя/той/ти изневери“... Как се стига до изневярата? Нима Любовта носи етикет: „аз съм собственост на едн кой си!“? Можем ли да носим Любовта и да се въздържаеме да я споделяме с ближния? Можем ли да изневерим на Любовта, за да оправдаем собственото си безсилие пред необузданите първични страсти? А питаме ли се от къде идва силата на страстта? От Ума разбира се! **Умът, уловил пламъка на Любовта**, за да го отнесе в огнището на Душата – в Сърцето. Страстта на Първичната сила е откраднатият огън на Прометей, с който се е опитал да внесе светлина в Съзнанието на хората. Ако човек е неспособен да запали този огън в Сърцето си, животът му преминава в студенина, а ако го запали, но е неспособен да го пази – в глад. Но ако човек е неспособен да владее този огън в Сърцето си, животът му изгаря в страсти или преминава в тление. Единствено Интуицията може да ни подсказва откъде идват подпалвачите на страсти в организма и в живота ни, и накъде духа вятърът, поддържащ пламъка на Вечния огън. А неговата посока е винаги нагоре... Когато проявим мислите в Ума, в Съзнанието нахлува Светлина, а в Сърцето топлина... Когато две Души с чисти Сърца се срещнат, между тях неминуемо блясва искрата на Любовта. За да гори, Огъня има нужда от чист Въздух, така както за да се проявява, Любовта има нужда от Свобода и Истина.

В 21-тия час от денонощието започват да нахлуват пречистващите Ума, Тялото и Съзнанието сили на Ин-енергията, която със свежия си полъх разпалва огъня в Меридиана на Тройния нагревател, поддържан от Щитовидната ни жлеза. Тогава всички органи в нашето тяло си взаимодействат, за да синтезират нова кръв и нова жизнена енергия, даваща сили на организма да се пречисти и възобнови за утрешния ден. В часовете между 21-вия и 23-тия час, тялото и умът се отпускат и

започват да отпочиват, позволявайки на Духовните и Душевните сили да си взаимодействат свободно. През това време Съзнателните, Интуитивните и Сърдечните сили извършат своите благотворни дейности под прецизния контрол на Щитовидната жлеза, която отмерва точно нужните ресурси за производството на хормони и градивни елементи, които разпределя между всички активни органи: мозъкът, сърцето, бъбреците, и т.н. , подхранвайки също тъканите, костната система и кожата. Щитовидната жлеза е подвластна на знака на Телеца и планетата Венера. В 21-я час от денонощието, обаче, в тази хармонична „троица“ се намесва и Меркурий, идващ да оцени свършената през деня работа от Ума и да му вдъхне нови сили и мсили. Ако материалната вибрация на Телеца е надделяваща по това време, Интуитивната сила трудно би уловила свежия полъх на Меркурий, оставяйки Съзнанието в тъмнината на мрачните мисли от изминалия ден. Ако енергията на Венера има превес над силите, то пречистващият огън на Любовта ще освободи Ума от предразсъдъците и ще възпламени стремежа към „Любовта на Ел“, чрез Любовта към ближния. Ако сме овладяли „Управителя на нашия Енергиен поток“ и сме „познали силата на платоничната Любов“, тогава Интуицията може да отключи енергиите на Ума, Духа и Съзнанието, за да възприемат Божественото Провидение, нахлуващо през първата Сефира на „Дървото на Живота“ - Кетер. Невероятно е да си помислим на какво може да бъде способно Божественото съ-Знание. Считаме, че Бог е сътворил Света за 6 дни и на седмият ден си е починал. Но нима едно въображение може да твори непрекъснато в продължение на шест дни? Нима една гениална идея се създава цели шест дни? Ако наистина е гениална тя е концентрирана точно в един миг и за да бъде изпълнена, чистата ѝ кондензация в един ден е достатъчна. Защото всяко разсейване и отлагане на гениалните идеи в Ума губи и изтощава мощната ѝ твореща сила. Удивително е да знаем, че едно денонощие на планетата Плутон трае точно 6,5 Земни дни.... Можем ли да си представим как биха се преобразили и какви пакости бихме сътворили, ако Бог остави „гениалните си идеи“ да се лутат толкова дълго в човешкия Ум? Ето защо, Бог е оставил своето огледало – Его, което да ни разсейва с образа си, и е поставил Минотавъра за пазител на съ-Знанието и „човешкото творение“ на Земята... Защото човешката Любов е неустойчива и изменчива и има потенциала да обръща силите на Ума и Сърцето, не само срещу Себе си и ближния, но и срещу самото Творение на Бог. Бог е заключил тази разрушителна първичност на човека на Земята и я е поставил под уравновесяващата власт на „Слънчевите“ планети, управлявани от Седемте Жизнени сили, 12-те Властелина на Живота, и циклите на съ-Знанието. Всички гениални идеи са се родили в човешкия Ум, на хората, успели да развият своите дарби и таланти, и постигнали нужната чистота на Сърцето и Съзнанието. Повечето от тях обаче са постигнали своята реализация, едва, когато Съзнанието на човечеството е постигнало нужната чистота. Т.е. за осъществяването на идеала е нужна *Добрата воля на Цялото*. Така, както за благополучието на организма, всички органи се мобилизират и взимат своето участие в производството на нови жизнени сили между 21.00 и 23.00 часа на денонощието. За да живее, Човек трябва да обича. За да живее добре, Човек трябва да да обича много, т.е. **да дава много от Себе си.** (стр. 37-38, 39-42, 114, 146, 55/7-9,82,83,91,93,102,109; 179)

Съкровището на Аза

Човешкото тяло, само по себе си е една ненадмината хармония, баланс от енергии, материя, чувства, мисли и емоции, вложени от Бога в нас, за да ги изучаваме и прилагаме. Както споменахме, Бог не е заложил болестите в Човека, но е предвидил възможността от заразяване на човешкото Съзнание, при вида на образа му. Каква е тази зараза? Човешкият стремеж да бъде Бог! Може ли Човек да бъде като Бог, когато отказва да се учи да разчита кодовете на свършенството в самия Себе си, а още по-малко полага усилия да съхранява даровете на Бог, вложени в ума, в тялото и в живота?

Самата мисъл на Човека, че би могъл да бъде като Бог заразява Ума му с мрачни мисли. **Защо? Защото не-Знанието всява съмнение в собствените способности.** А както вече става ясно, всяко съмнение в Бог, в себе си, в ближния, заключва Съзнателните сили на Човека в Огледалния свят на Его-Съзнанието. Не само това, но съпътстващото го нетърпение пренебрегва дадените възможности за учене и развитие, и тласка Човека да посяга направо към блясъка на непостижимото. А какво е непостижимото за Човека? Това, което Човек вижда като краен резултат в целият му блясък на съвършенството! Точно това остава непостижимо за човешкия Ум! **Защо? Защото стремежът към притежание пречи на Човека да постигне съвършенството,** лишавайки го от стремежа на любознателността, състраданието, осъзнаването, пречистването, осъвършенстването, сътворяването, създаването, отдаването, Любовта!

И тук е моментът, в който трябва да се върнем към началото на нашето алхимично пътешествие и да разгледаме отново Колелото на Живота. Какъв е скритият смисъл на това колело, и каква е посоката на движението му? Всяко колело, за да се движи има нужда от здрав център, който да държи устоите и траекторията на движението му. Център, който да поражда самото движение. Защото ако центърът не е стабилен, то той не би могъл да предизвика каквото и да било целенасочено движение.

Кой е центърът на Бог? Любовта! Любовта на стремежът му към осъществяване!

Кой е центърът на Човека? Вярата в Любовта! Вярата, която го движи и го изявява в Любовта! Защото именно Любовта е тази, която дава живота на Човека. Когато, обаче колелото изгуби центъра си, неговите „спици“ се разпадат, изкривява се и губи посока и скорост. Кои са тези „спици“? Връзките на Любовта, с които Човек успява да остане в центъра си и да върви напред – към Бога, към своето съвършенство, към Себе си, и в Живота си – в Любовта, в ближния, в Бога си.

Вместо да се храним с резултатите от своите постижения и да живеем на гърба на чувствата си, е нужно да ги подхранваме със светли мисли и Любов, да ги пречистваме и развиваме, за да могат действително да ни изведат на правия път, по който изработваме **силни и устойчиви качества**. Подобно на Снежанка, е достатъчно да вкусим от храната на всяко едно от Седемте джуджета (Седемте сили), за да се наситим с естеството им и да се захванем за същинската работа, която често извършваме докато спим, работим и се учим. Не случайно сефирите са определени, като **идеали, които да следваме и към които да се стремим**. Но точно тези идеали имат двуюко и ключово значение в живота на всеки човек, защото в тях се крият **изкушенията, провокиращи Съмнението** – бащата на Его и неговите необуздани страсти. Когато обменяме жизнените енергии с егоистични цели, или ги прилагаме несправедливо, обръщаме смисъла на сефирите и отключваме потока на деструктивната енергия в телата и в живота си, въвличайки и своите близки. И когато с тези „преимущества на силите“ се накичи някое мощно и властно Его, обладано от високите претенции на своето Невежество, тогава страдат цели народи, страда Света. Ето защо е нужно внимателно да пресяваме чувствата си през всяко едно от деветте измерения на нашето Съзнание. (стр.13,38)

Вярата в Бог е личен избор, но стремежът към съвършенство, заложен в човека, ражда, развива или погубва човечеството. **Входът и Изходът от Рая е Един** и същ и него пазят „в Едемската градина Херувима и пламения меч“. (стр.13,15,155/7-10)

Докато Душата понася мирно и кротко житейските изпитания, и с готовност ги приема и изучава, независимо от чувствата и емоциите, през които ще премине (ако е избрала този скрит път на просветлението), **съществуването на Егото е поставено в сериозна опасност**. Защото нашите страдания не са нищо друго, освен чувства и емоции в суров вид – т.е. невъзприети, неусвоени и неосъзнати реакции на ситуациите, в които попадаме.

Когато позволяваме на Егото да определя кое е добро и кое не, то се въоръжава с гордост – едно от скритите оръжия, с които бавно, но сигурно потъпква и убива Душата, оставяйки я в мрака на невежеството, умираща от глад за Светлина и Любов. Гордостта е „короната от тръни“, с която Егото бърза да покаже „своите превъзходства“ на Света. Именно гордостта е тази, която бърза да прикрие грешките на Егото, въвличайки човека в още по-големи прегрешения и **душевно разложение**. Когато Душевното ни търсене ни води към не дотам на глед разумни и комфортни решения, Егото бърза да се намеси и да разколебае Душевният ни стремеж с разни удоволствия или негативна критика. Често Егото принуждава Човека да прибягва до не дотам достойни действия, само и само, да запази личният си комфорт. Егото се ужасява от изпитания, застрашаващи да нарушат привичният ход на ежедневието, сигурността и материалната му стабилност. Но точно неочакваното ни дава шанса да научим нещо ново, да опознаем себе си и ближния. Избягвайки смелите решения, губим усета си за пулса на Истината преди да сме осъзнали тази наши способност. Така постепенно започваме да губим Себе си, криейки се в измамните „комфортни“ ниши на Живота, а стремежа към себerealизация на Аза остава неосъществен и потенциалът ни неизявен. (сmp.19,71,175)

Животът ни винаги е следствие от личният ни избор, нито повече, нито по-малко. Но когато оставим Егото да прилага с Невежеството си Справедливостта, осъждайки нещата на добри и лоши, тогава влизаме във въртележката на повтарящите се едни и същи грешки, докато страданието не ни принуди да се осъзнаем. Защото Животът сам по себе си съдържа и двете, при това в равни части. Едната преминава в другата – доброто в лошо и обратно, в зависимост от това от коя страна на Его стоим. Както казахме, *лошото за Душата е по-Знание, а за Егото е страдание*. Важно е да се научим да държим порталите на злото в Его-Съзнанието заключени. (сmp.155/7-10,21,37,62)

Ето защо, за да не затъваме безцелно в добро или зло, ние тук с вас, сме решили да се научим да придобиваме цялостен поглед върху Живота от гледната точка на Апогея, при това без да губим вътрешното си равновесие във висините и гмуркайки се смело в низините на Живота. За целта е нужно да следваме Душевните си стремежи, да задоволяваме Духовният си глад и да ги разграничаваме от позивите и капризите на Егото. Понякога, за да не изневерим на себе си, ни се струва, че изневеряваме на ближния, но Божествената Любов, която ни свързва е неделима и има способността да превърне „тази изневяра“ в още по-здрава връзка, да изгладни всякакви недоразумения, да изчисти всяка нечистотия и да поправи всяка погрешка. Защото, както вече става ясно, в Живота всичко се връща, така **Любовта и Господ ни учат**. (сmp.155/7-12-15,31,39-40,51)

Сигурно вече ви вълнува трудноразрешимата дилема за глада на Егото и Душата и ще си кажете: Добре! От една страна трябва да задоволяваме Душевните стремежи и глада на Душата, за да не оставяме неусвоена енергия от недоволство, от която се раждат демоните. От друга страна трябва да засищаме глада на Егото, от който се раждат „енергийните вампири“ в човешкия живот, ако не бъде удовлетворен. Ако храним Его-Съзнанието, Душата остава гладна и от нетленна се превръща в тленна. Как да храним Егото, така, че да не оставя душевен глад след себе си? Този и другите видове гладове, са задачите, които ще решаваме, т.е. ще нахраним и заситим, при това трайно, в част Четвърта. Преди всичко трябва да открием Аза си, за да разберем каква е действителната роля на Егото в живота ни. А за да видим Себе си трябва да затворим очите си за блясъка на Его.

Най-важната задача, е да осъзнаем, че **всяка мрачна мисъл храни Его-съзнанието, което изчерпва жизнената ни енергия и ни отдалечава от Аза и Бога в Нас**. Защото, за да живеем пълноценно е нужно да се храним единствено с тази храна, която ни прави добри проводници на Любовта – т.е. на самия Живот! (сmp.42)

Настоящият наръчник и дадените „жокери“ за Дървото на Живота ще покажат на търсещия пътя към личното осъзнаване. Всяко по-нататъшно разтълкуване би отнело шанса за лично просветление по пътя на сефирите. Именно чрез постигане на абсолютната сила на Волята и абсолютна власт над Егото, можем да наложим контрол над хормоналния баланс, здравето, съзнанието и дори щастията си. Нашето благополучие е заложено в телата ни, но можем да го постигнем единствено чрез Духа. Затова едно от библейските послания гласи: „Сее се в тление, възкръсва в нетление.“ Т.е. цялото Знание е в самите нас, но трябва първо да се събудим и да се хванем на работа, да чистим, да осъзнаваме, да се радваме и да живеем.

Вместо да дирием своето си, да се впускаме в интриги и егоистични страсти, водещи ни към болни и болестотворни амбиции, гладове, емоции и чувства, понякога е достатъчно просто да подредим живота си, да се грижим за него и да му се наслаждаваме. Това всъщност е и желанието на Господ, създал и поверил Рая на Адам и Ева. **За да овладеем Първичната сила, която непрекъснато ни тегли към гладни страсти, е нужно да внесем елементите на останалите шест сили на познанието – Душевната, Духовната, Сърдечната, Интуитивната, Разумната и Съзнателната.**

Когато нашите чувства се изменят, изменяме се и ние. Не е важно колко силни и дълбоки са чувствата ни, а колко са устойчиви на външни въздействия. Когато се сдобием с такива чувства, трябва да проверим субстанцията, от която са изградени. Дали тя е от твърда, закована и гнила маса, която ни тегли надолу, или от чиста диамантена светлина, която може да ни преведе и през най-мрачните дълбини на нашата същност, от където да излезем отново цели, свежи и невредими.

Да потърсим себе си, за да угодим на нечий каприз не е идеал, но понякога или по-често, трябва да стъпим себе си, за да осъзнаем ценностите на живота. Защото често това, от което бягаме е точно това към което се стремим. Както споменахме Първичната сила е почти безкрайно мощна. И когато казваме за някого, че „Той ѝ сваля звезди от небето“, може да се отнася за съвсем действителен случай, било това и безценна рядкост. Ние трябва да бъдем безкрайно благодарни на вечно търсещите се, потенциращи, реализиращи и уравновесяващи се Ин и Ян, на слялите се във вечен танц Шива и Шакти, от чиито енергии произлиза животът и всичко във него, при това в необходимото абсолютно равновесие, обуздаващо неудържимата Първична сила. Ако изворът на стремежът им пресъхне, електромагнитната сила, задвижваща Земята изчезва, а с нея и земният живот, хранещ Душите. Ние трябва да търсим и да се слеem с Божествената еманация на „Този Мъж и Тази Жена“, които вечно се търсят в неспирна страст един към друг, готови да скочат в огъня заради Любовта, преоткривайки се отново, за да възкръснат от пепелта подобно на Феникса. Те са именно земните водачи, извеждащи човешката Душа от Подземното Царство, за да я нахранят с нужната ѝ Свобода и Светлина, преди да представят „Невестата“ на „Принца“. (стр.37,155/7-21,25,33,62,78,81-83)

Сливането на Духа с Душата в Любовта е крайната цел – триединството на човешкия живот. Именно от съюза на Първичната сила със Свърхсъзнанието се ражда Жизнената енергия, сътворяваща живота, отвъд самия живот. Днес едно от „най-големите бедствия“ в социалния живот на човека, наред с грижата за социално слабите, е загубата на мъжката потентност. Но потентциала на мъжа е в неговата жена. Ако един мъж е неспособен с Волята и Ума си да открие и осъществи този потенциал, то с каквато и сексуална потентност да се сдобие, не би могъл да успее да задоволи която и да е жена, станала обект на първичните му желания. Това се има предвид под власт над Дървото на Живота и още: „...ще са плодородни в дълбока старост...“. Пс. 92:14

Ако Ума на мъжа е „с всичкия си“, то и силата му е с пълният си потенциал. Понякога са достатъчни един поглед, едно докосване, една дума или една мисъл, които да върнат изгубената Вяра, да освободят съзнанието от предразсъдъците,

съмненията и мрачните мисли. А понякога и хиляди животи не стигат на човека, за да изучи Силата и начините по които да я владее.

Ако записваме всяка добродетел, всяко качество на Седемте сили, което искаме да придобием по сто пъти и по седем пъти на ден проверяваме до къде сме стигнали в усвояването на знанието му, така, както в училище записвахме всяка нова дума, за да изучим правописа и значението ѝ, може би ще постигнем тази устойчивост на човешкия Дух, към която се стремим... Може би тогава ще успеем да изучим езика на Бог, за да възприемаме и разчитаме неговото откровение вътре в самите нас.

И ако сутрин се будим и знаем, че Слънцето е изгряло и любимият ни чака с чаша кафе, то има още много върху какво да работим и да се учим от Него. Но ако се будим заради тях, то това е повече от достатъчна причина да свършим днешните си дела по най-добрия и свършен начин. И ако утре последният лъч на Слънцето събуди нов пулс в Сърцето, то това е единствената причина, поради която да се будим преди Слънцето, за да посрещнем неговия Изгрев в Слънчевите Очи на Любимия първи. Може би тогава, в някое ранно неразбудило се утро, ще сме радостни да усетим пулса в Сърцето си и на пробудилите се изгряващи Слънца на нашите Седем сили.

В заключение ще се върнем към Първите герои на „Алхимия на Здравето“ – **Орфей и Евридика**, на стр. 37 и 38. Докато Душата ни (Евридика) е в плена на ласкателствата на Нарцис (Егото), тя е заключена под пълна упойка в подземното царство („Царството на Петте сетива“), която не ѝ позволява по никакъв начин да се свърже с нашето Съзнание и с Духа ни (Орфей). Сигурно ни се е случвало поне веднъж в живота да станем свидетели на това, как наш близък и любим човек попада под властта на някоя амбиция, потъва в блясъка на красотата и лукса, или тръгва да търси славата на своите постижения, или още по-лошо: по някакъв необясним начин се е поддал на силни емоции като гордост, завист, ревност, омраза, злоба, принизяващи характера му до подмолните ниши на лицемерието, лъжата, изневярата и измяната. В такива моменти се чувстваме предадени, изоставени и губещи любимия човек, но въпреки това се надяваме, че можем да си го върнем и всичко да бъде както е било. Решаваме, че сме готови на всичко, за да получим обратно изгубеното благоволение на любимия, а с него и благоденствието си. Готовността ни стига до там, че неусетно започваме да се поддаваме на същите емоции, заради които сме счели, че любимия човек ни е предал. **Така и не забелязваме, че предателството, измяната и подмяната на чувствата се случва вътре в самите нас.** Постепенно губим Себе си и нашата Душа също попада в Подземното царство – в плена на нашето Его-Съзнание. Нещо, което всъщност се случва с Орфей, тръгнал да си връща, покварената и изгубена Евридика. Четири години са нужни на Орфей да излезе от „упойката на пристрастието“, да освободи Съзнанието на Евридика с песните си, и да спечели Любовта ѝ с пълното си отрицание от себе си и светските страсти. Ако губим някой близък по този начин и усещаме, че губим себе си, ние в никакъв случай не бива да се пристрастяваме, да се връщаме назад, но не бива и да губим вяра. **Колкото повече се стремим да го събудим, толкова повече го губим.„Само целувката на истинската любов....“**,

Сложим ли си Розовите очила, с които да виждаме Аза на ближния,

- въоръжим ли Ума си със светла мисъл,
- затворим ли съзнанието си за блясъка на Его,
- захраним ли Сърцето с радостни и чисти чувства,
- върнем ли си вярата в Бога си, в нас и в ближния,

няма сила, която да ни попречи да бъдем Себе си и да прилагаме Доброто и Любовта. И ако нещо в живота ни се изгуби или рухне, то ще са единствено старите принципи и морали на Его-Съзнанието, и всякава нечистота, свързана с н-Его.

„Пепеляшка“ вместо послеслов (Превод: Читателя)

Някои религии се опитват да вменят на човека, че ако страда на Земята, на „Оня Свят“ ще се избави от мъките си, без да тълкуват страданието. Безспорно физическата и душевната болка са мъчителни страдания, но както става ясно, няма по-голяма мъка от оковите на пристрастията и Его-глата, в каквото и да било отношение. В мига, в който ги заситим, те отново стават недоволни и ни карат отново да търсим източника на ситостта. **Когато изкушението попадне в ръцете на Егото**, то принизява човека до консуматора – скакалец, в плътска форма, и преръща съзнанието в демон, разяждащ душевното ни естество. Нали не си въобразяваме, че точно това его-страдание ще ни избави от мъките...? Във въздържанието ли е спасението, тогава? (стр.153)

За греха няма прошка, защото Господ и Любовта не прощават. Днес честваме стветовни и народни дни на прошката. **Въобразяваме ли си, че в един ден ще ни се прости, за да можем след това цялата година да грешим отново!?** Свидетели сме на това, как едни и същи страдания се повтарят поколения наред, при това без надежда за изход. Но как да излезем от този омагьосан кръг, в който колкото повече се връщаме, за да спасим себе си, скъпите ни и „моралните ценности“, толкова по-дълбоко затъваме?

Като се простим с тях, разбира се! Това е прошката. Ние сме единствените, които можем да простим и да си простим. **Каво означава да простим?** Да видим, да осъзнаем грешките първо в себе си. **Да се разделим с тях**, т.е. да не храним в себе си вината с негативни емоции и чувства, но **непременно да лекуваме нейната рана с истина**, чистота, любов, твърдост, работа, грижа и усърдие към себе си и ближния, следвайки първородните ценности, вложени в Душата ни. (стр.114,155/6,155/7-6,7,13,37)

Кога грешим? Когато виждаме себе си, Света и ближния през очите на Егото!

Кога можем да поискаме прошка? Когато осъзнаем и се простим с греха и Егото си! Господ изгони Адам от Рая защото *сгреши - опорочи първородните дарове, дадени му от Бог*. Изправи ли Адам греха си? Успя ли да направи от пустата земя рай? Не! Е как, не?! Нали искаше да е като Бога си?! Вместо това Адам умножи греха си! Вместо да поправят мъките си с работа, Адам и Ева се утешаваха с ласки, изкушавайки отново Бога си, т.е. Егото си, зачевайки и раждайки безотговорно децата си в нищета. **Днешният Свят е съграден върху този грях, който непрекъснато се множи**. Днес едва успяваме да се грижим за себе си, а почваме да искаме апартаменти, коли, деца... **Създали ли сме, грижим ли се за Рая, че да искаме?** Искаме децата да оправят Света, а непрекъснато ги спъваме! Децата се раждат непорочни, но заченати с мечтите, идеалите и грешките на родителите си. В Душата Бог е вложил Любовта и чистотата, а заедно с тях дарбите и талантите. Когато родителите започват да налагат на децата лични разбирания, норми, морали, амбиции, страсти и страхове, съвършенството на Аза се опорочава. **Ако не можем да се справим с греха на Адам**, ако не можем да освободим Световната Душа от личното Его, няма да има кой да ни прости! (стр.155/7-11)

Не можем да завършим приказката за „Малкият Принц и Спящата Красавица“ без да разберем какво се е случило с бедната, но винаги радостна Пепеляшка. Тя всъщност ни дава **антидота против отровните плодове**, никнещи в Душата от **семето на първородния грях**. Защото Душата е почвата, в която Егото сее своите пороци.

Най-накрая, младият Принц, с чисто Сърце и воден от Любовта, открива своята „неземна Принцеса“. Не къде да е, а в пепелта на бuniщето, чистеща отпадъците на своите алчни, злобни, завистливи, безмилостни и горделиви **господарки**: доведената мащеха - Страстта към личното Аз (Егото), и дъщерите ѝ - Гордостта на достойнството и Издръжливостта на измамата (заблудата). Чудно е да забележим, че в мига, в който Принцът и Пепеляшка се преоткриват, Любовта се възцарява с цялото си величие и тези трите изчезват завинаги в **Светлината на нейната Истина**. (стр.155/7-16,19,25,42,58,69)

Коя е Пепеляшка? Душата, владееща Седемте сили и недопускаща Егото да я отрови и да разклати Вратата ѝ в Доброто, в Красивото, в Любовта – в Истината.

10-те Божествени съвършенства (стр.13,38,146,148,155/7-18,21)

Дали Господ е искал да даде точно тези заповеди на Мойсей, хвърлящи Душата в лапите на кръвожадните изкушения за Егото и в ужаса на изминалите хилядолетия? Явно е, че Мойсей не е имал „по-богат избор от заповеди“ в разцвета на едно такова робовладелческо общество като Египетското царство, с които да събере „остатъка от стадото“ и да го изведе на по-безопасно място. Защото, когато сме под чуждо робство и под чужда власт, **не осъзнаваме робството на собственото си Его**. Дали 10-те Божии заповеди не са тези, които всъщност будят в Човека стремежа към „по-добрите дарби“? Но ако кажем: „Бъди честен!“ вместо „Не лъжи!“, дали Истината няма да излезе по-бързо на яве? Ако призовем Егото към по-добро, то започва да се стреми към него, но ако издадем забрана за лошите неща, то непременно ще ги вкуси! Това е природата му! Комплексът за малоценност на Егото непрекъснато ни кара да жадуваме за по-добрите притежания на другите. А когато получим мечтаните придобивки, Егото започва да се стреми към следващите, налагайки безмилостно волята ни над другите. Така оставаме да си добруваме без Бог, както намерим за добре в „Царството на Вечните мъки“, тънещи в постоянно недоволство и ненаситност. (стр.152) **Но нали Бог е в нас! Кой Бог?**

Господ, Висшият Разум, Висшето Аз искат от нас да сме съвършени. Да владеем по-добрите си дарби, такива, каквито са ни дадени, „без никакъв недостатък“. Защото всеки един от нас в Божествения свят има съвършени „Принц или Принцеса“. Те изискват от нас, чрез Духа и Душата ни, да сме **толкова чисти, колкото тях**, за да може Любовта да протича безпрепятствено в живота ни. Но когато, тук на Земята, се изкушаваме от посредствени удоволствия и страсти, с които храним недоволно Его в себе си, то такава връзка е невъзможна. **Следвайки капризите на Егото превръщаме живота в непрекъсната измама, съревнование, убийствена надпревара** за това, кой ще излезе по-прав, кой ще спечели повече, кой ще е по-красив, по-добър, по-честен, по-богат, по-справедлив, съвършен и т.н. *Наистина ли ще живеем вечно ако изядем плодовете на Дървото на Живота, раждащи самият Живот тук и във Вечността? И още как! Само с посягането си към плода Адам създаде Егото - първородният грях, и отвори Ада на вечният Его-глад.* Както вече установихме, Изходът от Там – от Лабиринта в „Царството на Вечните мъки“ е Един. (стр.38,153,155/7-11) Входът към „Вечният живот“ е Един и Пътят към него е Един – **Пътят на Истината, водещ към Любовта**. Този път е изключително труден и минава през най-тъмните места на нашата същност, за да извлече от там без никакъв недостатък 10-те ни съвършенства – „**Първородните**“, които са абсолютно недосегаеми за Егото: (стр.19,99,102,11,106,123,133,135,,137,156,177)

1. Волята за сливане с Висшият Разум (Божият Дух), Абсолютна власт над Его.
2. Разумът, умеещ да вижда, изучава и прилага познанието за Цялото.
3. Мъдростта, владееща двойствеността на Ума – мрака и светлината.
4. Справедливостта, отчитаща вътрешните постижения на Аза - съвестта.
5. Любовта, служеща на Цялото, чрез отдадеността и грижата за ближния.
6. Силата на Духа, пазещ Свободата на Душата – абсолютната Красота.
7. Чистотата на Сърцето – вътрешният компас, сочещ Пътя на Истината.
8. Достойнството, пазещо Истината с чистотата на Правдата.
9. Устойчивостта на Душата и неизменчивостта на Вярата ѝ в Доброто.
10. Абсолютната сила и абсолютния потенциал на Аза – абсолютното Здраве.

Явно е, че 10-те съвършенства са „блян“ за 10-те блаженства (Мат.,5:2-13), непостижими по пътя на 10-те Божии заповеди, а още по-малко за Егото. Защото те са дадени в служба на цялото. Исус Христос ни завеща **единственият Божии закон на Земята: „Люби“**. Когато любим себе си, ближния, майка си и баща си (а не ги почитаме, заради завещанието!?), ние влизаме в Любовта, с която можем всичко: да се грижим, да храним с нужната храна, да извиняваме всичко, да се надяваме на всичко, никога да не се предаваме и да отстояваме 10-те съвършенства. В това се състои и самото Щастие – **Тази Любов**. (стр.132)

72-те сили: „Търпи и ще се избавиш...,... ще си спасиш душата“?!“ (стр.155/7-56,65,69)

Какво трябва да търпим и от какво ще се спаси душата ни, ако търпим? Болка, страдание, болести, злоба, страх, лъжи, измама? Егото? Кое от всички тези? Та нас тук ни чакат 10-те съвършенства, нямаме време за негативни работи! Ще стоим настрана и няма какво да търпим! Така ще си кажем всички, стремящи се към съвършенството си Аз. Да така е! Но точно **тук е уловката за Егото!** Защото съвършенството не е в стремежа, а в устойчивостта. Не можем да купим вече дадените ни ценности: живот, здраве, радост, любов, доверие, красота, доброта, мир, свобода, истина, разум, воля. Можем само да ги съхраняваме в себе си и за ближния, устойчиви и неизменни. Изгубим ли ги, трудно ще си ги върнем. В това е смисълът на библейския призив към Мойсей: „...не си прави кумир ... и никакво изображение, ...не им се кланяй и не им служи, защото Аз съм Господ, Бог твой, Бог ревнител, ...Който показва милост до хилядно коляно към ония, които Ме обичат и пазят Моите заповеди.“ Човек изпада в робство, когато счита, че „Властникът“ ще го „помилова“. Защото **Егото се стреми към това, което не притежава.** Считаме, че удовлетворението ще ни избави от недоволството, но тази „магия изчезва точно до 12 часа“ като при Пепеляшка. Кое е по-лесно: да устоим на изкушението или да търпим мъченията, на които ще ни подложи, ако му се подадем? (стр. 155/7-2,4,6,7,9,10,11,37)

Трябва ли да търпим недостатъците и слабостите си!? Егото вижда навсякъде недостатъци, но изкушенията го карат да вижда прелести. Недостатъците в Любовта са идеалите на Егото. И това, което е недостатъчно за Егото, е съвършено в Любовта. Това е огледалният свят на Алиса в „Страната на чудесата“. **Егото ни прави слепи** за ужасите, които изкушението крие и носи. Егото вижда с очите на недостатъците. Както казва Петър Дънов: „Не си извадил гредата от околото си, а си тръгнал да оправяш кривата греда на съседа...“ Затова Егото се нуждае от „Огледалото на мащехата на Снежанка“. В нашите очи, Его е огледалното изображение на Бог, т.е. неговата обратна проекция. **Може ли Бог да има обратна страна?** От гледна точка на Човешкото Съзнание – да! Както от Земята не виждаме обратната страна на Луната, защото тя **не се върти около Себе си!** **А колко лица има Земята?** Времената на Питагор, Коперник, Галилей минаха отдавна, но да не забравяме как невежеството на Инквизицията ги осъжда в ерес точно заради теориите им, че „**Земята не е плоска и кръгла като тения, а е кълбо, което се върти, при това не Слънцето около нея, а Тя - около Него!**“ Считайки се за центъра на Света, Егото не може да се види с други очи, освен с очите на Бога в нас. Но не очите на Бог гледат през Егото, а нашето собствено Его-Съзнание, **а и „Обратната страна“ на Луната е тъмна...** Богомилите вярвали, че има Добър Бог и Зъл Бог... (стр. 155/7-10,18,37)

Докато живеем върху плоската Его-центричност, ще трябва непрекъснато да балансираме. За всичко, което получава с едната ръка, Егото гледа да вземе и с другата! Така ще е, докато тежестта на безкрайното недоволство и ненаситност не ни закопае или изстреля скоростно извън орбита. Затова Бог ни е вързал със 72 десни и 72 леви сили, за които да се държим, като за въжета на делтапланер. Изгубим ли контрол ще познаем гравитацията. Но **как да познаем Егото в себе си?** Когато пожелаем нещо, заради което сме готови да се откажем от Себе си и ближния, за да го постигнем, тогава се натъкваме на нашието Его, **очи в очи.** Мотото на „**нашият Жонгльор**“ е:

„Никой не може да ти даде това, което Аз мога да ти обещаю!“ (стр.108,152,156)

Господ заповядва, Той не обещава. (стр.155/7-8,12,,32,44) По „очакваната придобивка“ познаваме **на кого служи Егото.** Добрият Бог ли е заповядал или Злият Бог е обещал?

Докато **Принцът** е обладан от разрушителни страсти, а Душата ни спи дълбоко упоена от безумните сънища на Илюзията, Егото се разполага в **собственият ни Дом** и като неканен гост очаква да му се сервира наготово. Когато Егото изяде и изпие всичко в къщата ни, то отива да разсипе нечия чужда, като **Машехата на Снежанка** или **Елиза.** Тогава Бог идва и ни дава да опитаме плесниците от **двете страни** на дясната Му ръка – Любовта, с които разбива Его-Съзнанието и ни оставя в купчина стъкълца....